

Fazekas József Tamás

A Sötétség tündöklése

Fazekas József Tamás

A Sötétség tündöklése

Legfrissebb elektronikus változat: 2018-07-06

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....	3
Élőszó.....	4
Fogalomtár.....	6
1. Krisztus és Antikrisztus.....	8
2. A Kali Yuga Apokalipszise.....	22
3. A szépség szabadsága.....	27
4. Gondolatok a tradicionalista létszemléletről.....	28
5. EGY-ÉN-MAGunktól egyén-magamnak.....	31
6. A megváltó szindróma gyógySZERe.....	32
7. Élni minden áron?.....	34
8. ÉN és AZ Atya EGY vagyunk.....	37
9. ÉGi érettsÉG(i).....	44
10. Könyörgés az Özönvízért.....	45
11. Vince herceg bölcsessége.....	47
12. A KI VAGYOK.....	49
13. Búcsú a spiritualitástól.....	51
14. A Szabadságról.....	53
15. A Halál – beavatás a lét misztériumába.....	56
16. ÉN VAGYOK.....	62
17. A VAGYOK KÉPtelensége.....	66
18. A nagy kérdés.....	68
19. Tiszta víz.....	70
20. A progresszió – mint abszolutizmus és elmezavar.....	78
21. A vaskori reform-mánia.....	85
22. Mítosz és Szellem.....	86
23. A vak ember szemüvege.....	90
24. A Sötétség tündöklése I.....	97
25. A Sötétség tündöklése II.....	103
26. Az Ember megvalósítása.....	108
27. Csend.....	109
A kiadványról.....	110

Élőszó

Ezen mű nem azért született, hogy széles olvasóközönség kegyeit keresse. A benne foglalt tartalmak csak és kizárólag azokhoz szólnak, akik bátrak, merészek és a legvégsőig is képesek elmenni saját belső útjukat járva önmaguk, saját emberségük és az azt meghaladó EGYedül VALÓ megismerésében. Aki úgy akarja gyógyítani a sebet, hogy nem mer szembesülni a benne lévő rozsdás szeggel, hanem letagadja pillanatnyi állapotát, azon senki és semmi sem segíthet. Állapotaink néven nevezése az, ami minden gyógyulás előfeltétele. Aki a sötétséget fénynek, és a fényt sötétségnek látja, az saját érzékeitől megtévesztett. Nincs módunkban azonban a jelen kor állapotait vizsgálva azt hazudnunk, hogy az emberi faj a szellemi értelemben vett felemelkedés útjára lépett. Sem a lineáris fejlődésemélet, sem az Új Kor „spirituális felemelkedés” mítosza nem állja ki a kíméletlen, őszinte vizsgálódás próbáját. A vaskori paradigma materializmusa és spiritualitása – minden megtévesztő látszat ellenére – ugyanazon tudati valóság része. Semmilyen valós fejlődés és szellemi felemelkedés nincs folyamatban, sokkal inkább ezek ellentéte, pusztán a fekete van fehérnek beállítva ilyen értelemben.

Az emberiség egésze, még nem érte el azt a mélypontot eme képzeletbeli lejtőn, ahol a valódi katarzis – legyen az bármilyen fájdalmas is – bekövetkezhetne. Természetesen egyéni kivételek minden korszakban vannak, így nem szeretnénk azt sugallni, hogy az egyedi utak kizárólagosan egy adott korszak szellemi állapotától függenek. Pont ellenkezőleg, a hamis spirituális tanokkal és propagandákkal ellentétben – melyek a spirituális felemelkedést mindig, valamiféle kívülről irányított, kozmikus automatizmusok eredményeként bekövetkező állapotoknak mutatják be – mi azt valljuk, hogy minden ember teljesen egyéni, egyedi, különleges szellemi ösvénnyel rendelkezik, melynek sikeres járása, nem függvénye semmilyen külső változásnak. Ilyen értelemben az a szellemi lény, aki önmaga, a világ, és a valóság közötti összefüggéseket keresi, többé már nem vár semmilyen külső, kritikus tömegre, amely a külsőnek nevezett világ átalakítását ígéri. A szellemi ember a ki- és beteljesedést soha nem a külsőnek nevezett világ megváltoztatásában keresi, hanem a külső és a belső világ forrásának az önMAGában való megismerésében. Ez pedig mindig és minden korban ugyanazt jelenti, a külső világ forrásának a belső világba való visszavezetését, a személyes tudat természetének a megismerése által, majd a személyes valóság forrásának a személy felettibe való visszatérését. Ez a beavatódás útja, amely a világ kezdete óta változatlan, és ellentétben a mai kor tévtanaival a jelen korban sem változott semmit. Magyarán semmi sem erőszakolható ki, amire a tudat még a megértés és a megélés által meg nem érett. Semmilyen materialista vagy spirituális „technika” sem képes felülírni a tudati valóság működésének szellemi törvényeit.

A metafizikai értelemben vett felébredéshez mindenkinek egyéni út vezet, amely nem lehet függvénye semmilyen külsőnek nevezett ígéretnek. Azok számára, akik tömeges felemelkedésben hisznek, akik a vaskor egyre elsötétülő szellemi állapotait a fényes aranykornak képzelik, nem áll módjában megerősítése lenni e könyvnek. Azon keveseknek szólnak az itt közreadott tartalmak, akik kíméletlen őszinteséggel, a valóság megismerésének az olthatatlan vágyával vizsgálják a világot, és a benne lévő folyamatokat nem akarják másnak látni, mint ami azok természete. Kevesek jutnak el ide, mert az ember – természeténél fogva – nem a kényelmetlen igazságra vágyik, hanem a kényelmes hazugságra. Az igazság nem szolgálja senkinek sem, az igazság önmagért és önMAGunkért létezik, és bár a relatív világban – ahogy mondani szokás – mindenkinek igaza van, és még sincs igaza senkinek sem, ilyen értelemben az igazságot nem lehet birtokolni, pusztán megismerni annak természetét. Mi is az Igazság természete? Az, hogy mindenkinek rámutasson arra a hamisságra, amit önön valóságáról igaznak képzel. Bár valójában semmi sem az, aminek látszik,

az igazságot mégsem lehet kalitkába zárni, mert Az Igazság csak a teljes szabadságban létezhet.

Ezen könyv tehát – félreértés ne essék – nem Az Igazságról, vagy valamiféle abszolút nézőpontról szól. Ilyesmit nincs módjában bemutatni a szerzőnek, pusztán arra van jogosultsága, hogy a jelenkor világáról egy egészen más, gyökeresen eltérő képet mutasson be, amelyet a maga saját és sajátos, *egyéni nézőpontjából* látott meg. Semmilyen tekintélyelvű szemlélet vagy hivatkozás nem képezi alapját a hitelességének, így nem tart igényt arra sem, hogy bárki is hitelesnek nevezze ezek, vagy bármi más alapján a benne foglaltakat. Nincs szükség az ezzel való azonosulásra az olvasó részéről sem, az egyetlen ok, amiért közreadatott mindez az nem más, hogy azon keveseknek – akik a szűk ösvényt járják – kedvük telhessen benne. A benne foglalt tartalmak önző módon, csak és kizárólag a szerző szellemi útján bekövetkezett felismerések eredményeképpen születtek meg. Csak annak válhatnak hasznára, akiben ezen gondolatok csírái már szárba szökkennek, és akik hasonló szellemi utakat járva jutottak el bizonyos meglátásokra, felismerésekre.

Ezen műnek nem célja bárki világképének, meggyőződésének, hitének a megzavarása, lerombolása, megkérdőjelezése, bár külső szemlélő számára könnyen tűnhet így. Akiknek idegenek a benne foglalt gondolatok, azokat kérjük, nyugodt szívvel tegyék félre mindezt. Akik viszont a tágabb, teljesebb megértésre törekcszenek, azoknak figyelmébe ajánljuk az ezt megelőző [„EGY és EGYetlen”](#), [„Az ébredés metafizikája”](#), [„Reductio ad Absolutum”](#) című munkák tanulmányozását, melyekben még bővebben ki lettek fejtve bizonyos lényegi összefüggések, és amelyek megértése nélkül, a jelen könyvben található tartalmak megfelelő értelmezése és megértése valószínűleg hiányos, vagy lehetetlen. A Szerző ez úttal szeretne köszönetet mondani mindenkinek, aki így vagy úgy, a maga módján ihletője volt a könyvben megfogalmazott gondolatoknak, felismeréseknek. Az Élet folyójához az Út a Halál Völgyén keresztül vezet. Meghalni minden nap a tévhiteknek, és eltávolítani magunkból minden súlyt, terhet és nehezéket, amely a hegycsúcsra való felkapaszkodásban akadályunk lehet – nem könnyű de nem is lehetetlen. Ehhez kíván a Szerző minden őszinte törekvőnek belső csendet, töretlen akaratot, erőt és elmélyült figyelmet.

Fazekas József Tamás

2018. július 1. Szatmárnémeti

Fogalomtár

Az írások pontosabb értelmezhetőségéhez szükséges metafizikai fogalmak jegyzéke:

Személyiség (a kis én):

(latinul ego) – a szellemi-lelki lény emberi lényként való megtestesülésének azon része, mely által önmagát leszűkíti a materiális érzékek, érzékelés szintjére. A személyiség részei: a fizikai test, az érzélemtest (érzelmek), a mentális test (gondolatok). A személyiség feladata, hogy a végtelen isteni szellem-lélek a véges képzetében szerezhessen meg tapasztalásokat, megéléseket. A személyiség működéséből kifolyólag önmaga létét kizárólagosan azonosítja magával az emberi lényvel. Az életösztönt, életföltétést, az alapvető pszichikus és mentális programok összességét ösztönszintű alapprogramokban hordozza, melyek önműködés szinten vannak jelen az emberi lény életében. A személyiség tudatosan az EGY-ÉNiség által kiválasztott életfeladathoz, életprogramhoz van rendelve, a szellem-lélek megtestesülését megelőzően.

EGY-ÉN, EGY-ÉNiség (a nagy, EGY és EGYetlen ÉN):

Az EGY-ÉN, EGY-ÉNiség az örökkévaló, határtalan, végtelen, EGY és EGYetlen, mindentudó, mindenható, tökéletes és teljes, *személy feletti tiszta tudat* megjelölése, míg a SZEM-ÉJiség annak a mulandóságban testet öltő anyagtudatban korlátozódó, ha úgy tetszik „tükör által homályosan” látó, érzékelő része. (Az ego magyarul SZEM-ÉJiség (személyiség) nem azonos az EGY-ÉNiséggel.)

A magyar nyelvben az EGY-ÉN szavunk mély metafizikai szimbólumot hordoz. Az EGY azonos a Mindenséggel, a polarizálatlan értelemben vett Istennel, az ős ÉN pedig az isteni, örökkévaló, abszolút létező. Minden MÁS-ban, mint egyedi tudatrészben, az isteni EGY-ÉN nyilvánul meg.

i S T e N:

Mindennemű létezés pozitív (tudat)pólusa*. Hagyományos értelemben Isten a Teljesség, az Abszolútum megfelelője, de ez csak akkor elfogadható számunkra, ha Isten ellentétek feletti, EGY.

S á T á N:

Mindennemű létezés negatív (tudat)pólusa*.

(* Isten – mint fogalom – a vaskori spiritualításban az Abszolútum szinonimájává lett. Ez a nézőpont leegyszerűsítő és félrevezető, mert nem veszi figyelembe a létezés tisztán tudati természetének azon vonatkozását, hogy a Teljesség (Abszolútum) a polarizálatlan, végső VALÓ, amely mindent magában foglal, és MAGában, MAGából kibont. Ebben a tekintetben amit hagyományosan Istenként definiálnak a vallások és egyéb spirituális nézetek, annak van egy ellenpontja, melyet Sátánként, (démoniként) mint minden negatívum szimbólumaként jelenítenek meg, Istenen kívüli entitásnak, Isten „ellenfelének”, tagadásának. Jelen értekezésben a pontosabb fogalmi érthetőség végett Isten és Sátán ugyanazon tudati létezés két pólusaként értelmezendő, azon tudatpólusok szimbólumaként, amelyek minden tudati létezést meghatároznak a kettősség világában. Ezen tudati polaritás meghaladása nem más, mint a metafizikai értelemben vett ÉNmegvalósítás. A Teljességnek mind az isteni mind a sátáni tudatpólus egyaránt a része. A magyar nyelvben az STN anagramma – mint központi jelentésmag – olyan szakrális kód, amelynek a jelentése, minősége, irányultsága attól függ, hogy azt milyen magánhangzókval egészítjük ki.)

EGY:

Osztatlan, polarizálatlan VALÓ.

MAG:

EGY-ÉN-MAGunk mindenben és mindenkiben közös köz-ÉP-PONTja. (tudatcentruma)

MÁS:

A más, másolat, azon teremtett rész az EGY egészben, mely által minden létező EGYediségre tesz szert. Minden MÁS az EGY része, minden MÁS Tudat-MAGvában MAGában hordozza a Teremtő teljességét, mint rész az egészben. A MÁS a különbözőség, az elkülönülés megnyilvánult formája, MÁSSág nélkül ugyanis semmi sem létezhetne, mivel minden kizárólag EGYetlen EGY, differenciálatlan valóságként létezne. A MÁSSág is az EGYben jön létre, minden MÁSban az EGY nyilvánul meg, így minden MÁS az EGYben nem kizárólagosan, hanem párhuzamosan, EGYszerre létezik. EGY IS, MÁS IS. IS-IS. IS-TEN.

EGY-MÁS:

Egymás, az EGY MÁSa. (Mikor EGY-MÁSközt vagyunk akkor EGY-MÁSra nézünk, mikor MAGunk közt vagyunk akkor MAGunkra nézünk, mikor pedig MAGunkban vagyunk akkor MAGunkba tekinthetünk. Az EGY MAGa(unk) nyilvánul meg minden MÁSban – amelyek EGY-lényegűek – az EGY-MÁSai pedig végtelen sok személyiségben megtestesülve fejeződnek ki.)

Teljesség:

Fogalmilag érinthető, de lényegében meghatározhatatlan, EGY és EGYetlen VALÓ.

Tudat:

A tudat az emberi lény saját lényegiségét, létezését, egyediségét, önazonosságát magában foglaló, azt érzékelni, azzal azonosulni képes létező. A tudat azonosul az elme által létrehozott valósággal, a Lélek által pedig átérzi, átéli, megéli azt. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi én-tudat, és a minden létező személyes, egyedi én-tudatot magában foglaló, magában egyesítő de azt meghaladó, személy feletti EGYetemes Tudat. A kettő valójában EGY és ugyanazon lényegiség, az EGYetemes tudat az abszolút lét része, mely nem szeparált, az emberi lények egyedi, személyes én-tudata ennek az EGYetemes tudatnak az egyedi valóságokba bezárult részei.

Elme:

Az Elme az emberi lény által érzékelhető és megtapasztalható valóság teremtésének tisztán szellemi minőségű eszköze, mely magában foglalja mind az általa teremtett valóságot, mind a benne megélhető és szemlélhető valóságot. Az elme egyszerre teremtője saját valóságának és egyszerre szemlélője annak a tudat segítségével. Az elme képes úgynevezett belső – egyedi, individuális, egyéni – és közös, (kollektív) egyetemes valóság megkülönböztetésére. Az EGYből tekintve két ilyen, egymástól különálló és egymástól független valóság nincs, ez az elme valóságába bezárult tudat megélése csupán. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi elme, és a minden létező személyes, egyedi elme valóságát magában foglaló, magából kibontó, magában egyesítő EGYetemes Elme.

Lélek:

Az elme és a tudat valóságát érzelmi azonosulással átélni képes létező. A lélek intuitív módon, közvetlenül képes EGGYé válni minden létezés és létező Forrásával. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes (individuális) emberi lélek, és a minden létező személyes, egyedi lelket magában foglaló, magában egyesítő EGYetemes Lélek.

1. Krisztus és Antikrisztus

Bevezető gondolatok

Ezen metafizikai értekezés a kozmikus körforgás egyre gyorsuló időfolyamában élő, önMAGuk és létük örök, változatlan forrását kutató tudatoknak szóló üzenet. Azoknak a figyelmébe ajánlom, akik már ráhangolódtak az általam közreadott szellemi tartalmakra, és azon sajátos fogalomkészletre, melyet az ezt megelőző művekben is használva, tisztázni igyekeztem. „Az ébredés metafizikája”, és a „[Reductio ad Absolutum](#)” című művek folytatása ez, így a teljesebb érthetőség végett ezek ismerete szükséges. *Jelen mű középpontjában az időnek, mint tudati koordinátának a problematikája áll*, és ennek a Vaskorra jellemző tudati tendenciákkal való összefüggésekben történő kifejtése.

Minden korszak – a megtevesztő látszat ellenére – a Legfelsőbb Való álma, ami a teremtettség végtelen tudatformáiban ölt szellemi, mentális, lelki és testi valóságot. A természet nem önmagától való, végső forrása és magyarázata a létnek, hanem a végtelen és mégis EGY, ÖrökkéVALÓ megnyilvánulása, alászállása, a véges tapasztalás egyediségében. Az Apokalipszis az avatatlan tudat számára mese, olyan borzalmak gyűjteménye, melyről hallani sem óhajt, vagy ha mégis, abban a lényegét – a halál általi beavatást az élet feletti létbe – nem láthatja meg. Ezen mű olvasásához szükség van egyfajta szellemi avatottságra, és ez alatt nem a mai kor tudományoskodó, egzegétikai vagy teológizáló szemléleteit értem.

EGY-ÉN-MAGunk, Isten nem népszerűsíthető. Nem túl tetszetős, sőt a mai kor „tudást népszerűsítő” szemléletével egyenesen ellenkező azon nézet, mely világossá teszi, hogy a megnyilvánult, viszonylagos világban megismerhető igazságnak szintjei vannak. Ezen szintek megismerése pedig az adott egyén szellemi avatottságának a függvénye, mely avatottság nem szerezhető meg semmilyen iskola, egyetem elvégzésével. A beavatást mindig EGY-ÉN-MAGunk végzi emberi személyünk felett, ilyen értelemben beavatás nem szerezhető senkitől. A beavatódás útján azonban a konkrét emberi személyek, helyzetek, lehetőségek stb. eszközök EGY-ÉN-MAGunk kezében. A szellemi (spirituális) avatottság szintje a ma fizikainak nevezett világ valóságán túli – ám abban is jelenlévő, abban is megnyilvánuló – VALÓ látásának a képességét jelenti, ezen értelmezésben. Ez természeténél fogva igen sokrétű, igen színes és egyénileg változó létszinteket jelent és jelenthet, mely szintek semmilyen körülmények között nem foglalhatóak valamiféle pszichologizáló megközelítés, „tudományoskodás” értelmezési kereteibe. Aki önMAGa létének végső, minden viszonylagosság világát meghaladó forrását kutatja, az fel kell hagyjon minden olyan, jelen korban népszerű objektívizmussal, mely a tér-idő kontinuumára vonatkozó abszolutizáló, ám valójában igencsak relatív nézőpontok tudományos gyűjteménye.

A jelen kor spiritualitása nem véletlenül mosódik egyre inkább egybe a mai kor tudományosságával, és ebben a tendenciában nem az egyesek által vélt „Új Aranykor” szellemi szintézise bontakozik ki, hanem sokkal inkább az önMAGa középpontjától egyre távolabb jutó, önMAGából egyre kifordultabb, az ürbe révedő, önMAGát kizárólagosan a külső világ objektumaival azonosító, abban és azok által értelmező emberi tudat, önMAGa tudati középpontjától való távolodásának a története. Az a kor, amiben a vallás, a spiritualitás a modernség tudományát használja önigazolásra, szellemi értelemben véve halott. Miért? Azért, mert a posztmodernkori tudomány – a materialista szemléletű tudományművelés módszertanából

következően – eleve a jelenségvilág, azaz a spirituális értelemben vett objektivizálódás, önMAGamból való kifelé fordulás tudati folyamatainak az eredményeképpen jött létre, jelent meg a Vaskor történelmében. Érvénytelen az önabszolutizáló törekvése annak a szcientifikus szemléletnek, mely a lineáris idő síkjára helyezett képzeletbeli korok rendjében, minden előtte lévő korszakot, a technikai fejlettség és a modernkori tudományosság módszertani és ismeretelméleti mércéjével mérve, önmagánál fejletlenebbnek, tudatlanabbnak, sötétebbnek bélyegez. Mindenek non plusz ultrájaként önmagát pedig a felvilágosodás, a tiszta ráció korának a megalapozójának hirdeti, miközben az olyan lényegre törő kérdésekre, mint például mi az élet, mi a lélek, mi a lét, mi a lét forrása, mi az emberi én forrása csak lekezelő, érdemtelen és a legjobb jóindulattal nézve is pusztán önön tudományoskodó szemléleti rendszerében érvényes válaszokat képes csak adni.

Ezen nézetek nem vallás, vagy tudományellenesek, pusztán arra az egyszerű tényre hívják fel a figyelmet, hogy a VALÓságnak eme két tudatforma pusztán csak a része, és semmiképp sem abszolutizálhatóak a bennük található valóságértelmezések a valóság egészét illetően. A jelen kor tudománya a jelen kor vallásaival – minden ideologizáló, úgy mint a teizmus-ateizmus, gnoszticizmus-agnoszticizmus stb. nézeteltéréseinek ellenére – azért képes együttlétezni, mert egyrészt a tudományos-materialista, szcientifista világképben kondicionálódott emberi tömegek ma már a vallásban megjelenő egyetemes igazságokra való utalásokat legfeljebb tudománytalan mítoszként értelmeznek, másrészt a vallások jelenleg ama, önMAGunkból kifelé forduló, objektivizáló tudatformák képviselői, mely objektivizmus a tudományos szemlélet alapját is képezi egyben. Egybenő, ami egybe tartozik, a posztmodern kori vallás és a tudomány egymásra találásában megnyilvánuló folyamatokat pedig tévedés lenne, az emberi nem felemelkedéseként aposztrofálni. De ha mindez igaz lenne, amit fentebb vázoltam, akkor ez azt jelenti, hogy a vallás és a tudomány haszontalan, használhatatlan tudatforma EGY-ÉN-MAGunk megismerésére?

Nem tiszttem senki egyedi útjának a megítélése, mivel minden egyéni út önmagában nézve akként, és úgy szükséges, amint és amiként az az adott személy életében megnyilvánul. A tudósnak tudományos munkát kell végeznie, amennyiben ez volt a meghatározó vágy a megtestesülésében, a teológusnak pedig hitbéli, meggyőződésbéli teendőket. Mindkét pályában megvan a lehetőség a metafizikai értelemben vett ébredésre, mindkét pályán szerzett megtapasztalás elengedhetetlen, és szükségszerű, akár negatív akár pozitív elbírálás alá esik, a relativitás tudati mércéjében. Ezért az itt, és a jelen műben kifejtett gondolatok senki ellen nem szólnak, viszont természetüknél fogva csak azon kevesek számára tárhatják fel igaz lényegüket, akik képesek voltak felülemelkedni a jelenlegi kor domináns tudatformáin, úgy mint a materializmus, a tudományosság, és a vallásosság. A valóság végső forrására irányuló törekvésekben azonban mindegyik tudatforma eszköz lehet, azok megtapasztalása szükséges lehet, ám a bennük való megrekedés nélkül, és azon tudati korlátok felismerésével, melyeket ezen személeti rendek jelentenek.

Van valami ami mind a tudományoskodó megismerés, mind a vallások általi hitben meghatározott világképek felett áll, és abszolút tudásnak csak és kizárólagosan ez nevezhető. Ez a tudás nem a folyton változásban lévő, relatív világ jelenségeire vonatkozik, bár nélküle semmilyen ismeret sem létezhetne. Ez a tudás nem szerezhető meg iskolapadokban ülve, bár paradox módon az emberi személyesség szempontjából tekintve, bármi közelebb vihet hozzá, egyéni sorsunkként meghatározottan. Tudásnak csak azt nevezhetem, ami teljes, minden relativitás mentes és nincs kitéve a relatív világ tükörszerűségének. Tudni annyi, mint felébredni. Tudni annyi, mint tudatában lenni önMAGam személyemet meghaladó, EGY és EGYetlen örökké-valóságának. Ez az, ami a mai kor tudománya számára elmezavar, a pszichológia hatáskörébe utalt jelenség, a vallások számára pedig egyszerűen istenkáromlás. A vaskort egyetemes szinten meghatározó szellemi tendenciák

természetéből fakadóan, a jelen korszakban tudásról beszélni nem lehetséges. A tudomány a viszonylagos világra alkalmazható viszonylagos ismeretek ingatag építménye, a vallás pedig az istentudás helyett pusztán a hit mankóit képes az emberi lény kezébe adni. Az önmagukat vallások feletti spiritualitásként meghatározó, ám többnyire csupán pszeudospirituális irányzatok burjánzása csak elmélyítette az egyre kaotikusabb helyzetet. Kivételek mindig vannak és lehetségesek, ám a jelenségvilág azt mutatja, hogy ezek nem meghatározóak semmilyen téren sem.

A valódi tudásnak nincs tárgya, a valódi tudásnak csak Alanya van, mely alany paradox módon állítmánya mindennemű létezésnek, s eme mágikus ige nem más, mint: VAGYOK. Az emberi lény – mint individuum – sem az igazságot, sem a tudást, nem birtokolhatja és nem szerezheti meg. Tudássá csak válni lehet. Tudássá válni megigazulást, üdvösséget és az üdvösségen is túl lévő teljességé válást jelent. Felébredést, ÉNmegvalósítást, annak a megvalósítását, aminek a megvalósítása tulajdonképpen lehetetlen, hiszen mindez nem más, mint a tér-idő kontinuumát meghaladó, időtlen VALÓságba való visszatérése az emberi énemnek. Tudássá válni azt jelenti, hogy ismét azzá válok, ami mindig is voltam: kondicionálatlan, abszolút valóság, minden nemű azonosulás mentes VAGYOK.

Ez a személyiség számára a minden individuális, objektív, tudattól független létezéssel való önazonosítás halála. Olyan halál, mely még az életben történik meg azzal, kinek sorsa ÉGi ÉNünk, EGY-ÉN-MAGunk akaratából ezt elrendelte. Nem kiérdemelhető semmilyen emberi cselekedettel, hanem a legnagyobb ajándék, melyet EGY-ÉN-MAGom készítettem emberi személyemnek. Felébredni az ébred fel, kiben az isteni MAG ébredni akar. Nem emberi vágy ez, de emberiként jelenik meg. Az emberi személyiség ugyanis soha, semmilyen körülmények között nem szeretné önmaga sem fizikai sem szellemi halálát átélni, hiszen önön léte jelenti számára a létezést. Aki ébredni akar, aki eljutott bizonyos felismerésekre, abban az emberiként végesült Isteni-MAG törekszik visszajutni EGY-ÉN-MAGa végtelen VALÓjához. Az én az ÉNhez, az egyén az EGY-ÉNhez, önmagunk ÉN-MAGunkhoz. Ezért felbecsülhetetlen az értéke az Emberi Lénynek, és az emberi tudatformában való isteni létezésnek, az Isten szemszögéből nézve. Minden személyesség létezésének ez a valódi hajtóereje. Annak a számára is, kinek jelen életében nem feladata a személy feletti Önvalóra való ráébredés. A fenti szavak tehát ne keltsék a hamis, elitista kiválasztottság képzetét senkiben sem. Aki önmagát mindezek okán többnek, nagyobbak, különbnek akarja érezni, az az általam leírtakból a lényegét nem értette meg. Aki naggyá akar válni, annak előbb a legkisebbnek kell lennie. A pont a legkisebb, mégis MAGában hordja mindenek teljességét. Ezt a pontnál is kisebb lényegét megragadni azt jelenti, hogy visszatértem a Teljességbe.

A feltárulkozás kora ez. Ha mindenki éber lenne, mi értelme lenne a felébredésnek? Ha mindenki éber lenne milyen értéke lenne a felébredésnek? A hiány ad értéket mindennek, az emberi sorsokként, emberi sorsokban önMAGunk végtelenségéhez való visszajutásra irányuló törekvésnek, a történetek végtelen, kimeríthetetlen, páratlan, MAGasztos sokszínűségében. Ez minden korok valódi rendje. Ez a végtelen, kezdet és vég nélkül lévő Végső VALÓnak, EGY-ÉN-MAGunknak szent, kozmikus játéka, a lila melynek titkát a máj fátyla őrzi, emberi létezésünkben.

Az ébred fel, kinek ébrednie kell. *Az ébred fel, kiben EGY-ÉN-MAGunknak ébrednie kell.* Az Álmodó saját álmának álmodottjában önMAGa jut vissza önMAGában, önMAGával, és önMAGán keresztül örök, éber, mindenható ÉNjéhez. Kinek füle van, hallja, kinek szeme van lássa, kinek szíve van érezze.

I. Tézis helyett

Aligha van titokzatosabb tárgya a keresztény kultúrkörben fogant filozofikus és teologizáló gondolati pályáknak mint azon – a tézis-antitézis logikai kettősségében kifeszített, sokféleképpen értelmezett és eszkatologikus szintézisként megjelenített – apokalipszis magyarázatoknak, melyek alapját a bibliai Jelenések Könyve szolgáltatja. Tisztázni szeretném már a bevezetőben, hogy eme írás nem vállalkozik semmiféle bibliamagyarázatra, annál is inkább, mivel ezek végeláthatatlan sorát szaporítani nem kívánja. A Jelenések Könyvéről készített teológiai magyarázatok az évezredek során semmi mást nem tükrözhettek, mintsem az azt magyarázók szellemi avatottságát. Aki azonban akárcsak egyszer is elolvasta a nevezett könyvét a Bibliának, annak – ha már megébredt az intuitív látásra – máris érezhető, hogy ez eleve nem az a könyv, ami tartalmát illetően pusztán racionálisan, a teológia vagy a tudomány eszközeivel, egzakt módon megmagyarázható lenne. Először is az a felfokozott, tömény misztika, ami megjelenik ebben, az nem egy egzakt menetrendje a végidőknek, amely pontól-pontra leírást ad a relatív valóságban bekövetkezett, vagy bekövetkezendő eseményekre. Sokkal inkább ez egy olyan mentális és intuitív beavató közeg, melyben az írott szavaknál sokkal lényegesebb a szavak által közvetített képek szimbolikus – pusztán racionálisan nem felfejthető, a hétköznapi racionalitás számára pedig örökké zárva maradó – azonban az intuíció által feltárulkozó valósága. Másodsorban a könyv teljes mértékben a zsidó-keresztény tudatformára lett hangolva, így más tudatformák követői számára értelemszerűen nem bír semmilyen abszolút érvényességgel. Mégis van azonban benne valami olyan mélyreható egyetemesség, amely minden benne megnyilvánuló, kizárólagosan keresztény vonatkozásokon túl is egybees, a védikus írásokban is megjelenített kozmikus ciklusok, a jugák rendjével. (Az külön vizsgálódás tárgyát képezhetné, hogy időben – mivel a védikus írások nagyon nagy valószínűséggel régebbi időkben keletkeztek, mint az Újszövetség részét képező Jelenések Könyve – létezett-e valamiféle áthallás a formálódó zsidó-keresztény hagyomány, és a védikus írások között, az utóbbi irányából. Egy bizonyos, vak hit tárgyává nem válhat egyik tartalma sem, egyedül a valóság az, aminek a mérlegén mindkettő megmérgethető. A világvége, és a világvége várás körüli jóslatok nem egy ősi kultúrkörben és vallásban központi szerepet töltöttek be, ami annak volt többek közt betudható, hogy a vaskort megelőző civilizációk a létezést elsősorban ciklikusan, és csak másodsorban lineárisan értelmezték, és ez a lét és időértelmezés teljességükben áthatotta, meghatározta ezeket. Többek között ez az időfelfogás az egyik legnagyobb akadály a modern ember számára, hogy a posztmodern emberi létérzékelés áthidalhassa azt a paradigmátikus különbséget, mely elsősorban elválasztja a modern kort bármilyen őt megelőző korszaktól.)

A védikus írások ugyanúgy rendelkeznek a teremtési ciklus lezáró korszakára, a Kali Jugára vonatkozó utalásokkal, előrevetítésekkel, amint a kereszténység Bibliája. Nyilvánvaló azonban, hogy ezek nem csak elvi párhuzamokkal rendelkeznek, hanem természetüknél fogva eltérésekkel és különbözőségekkel. Naivitás lenne ugyanis azt gondolni, hogy bármilyen írás, minden részletre kiterjedően valamiféle tudományos értelemben vett, egzakt leírással kellene rendelkezzen a jelen, vagy bármilyen korszak konkrét történéseit illetően. Nem kell és nem is rendelkezhet ilyenekkel, ezért az ilyen jellegű tudományoskodó, vagy teologizáló magyarázatok eleve kudarcra vannak ítélve. Az idő nem csak lineáris, hanem ciklikus valóság is, valamint a linearitás és a ciklikusság aspektusait is meghaladó, pontszerű EGYidejűség valóságaként is létező, és megtapasztalható tudati koordináta. Az idő természetének a megértése nélkül, és az EGY-ÉN-MAGomság átélése nélkül semmiképp sem válhat evidenciává az, hogy a viszonylagos valóság kettősségének a világa mindig és mindenkoron olyan arcát mutatja az abban jelenlévő individuális szemlélőnek, amint, amiképp, és amiként amaz – önön tudati avatottságának a szintjén – azt nem csak szemlélni, de látni is képes. A látás képessége pedig az értés és érzés, intuitív egységében bontakozhat csak ki, és még ez sem

lehet – természeténél fogva – egzakt, teljes és bármire és bárkire kiterjeszthető, végső igazságként megjeleníthető tapasztalás. Nem könnyű elfogadni, hogy bármilyen megnyilvánult rész – bár önön résziségében magában hordozza az egész teljességét, mint potencialitást – azonban tudatilag és mentálisan csak tükrözheti, de megnyilvánultságában nem jelenítheti meg az EGY teljességét. Így individuális tudatként semmilyen racionalizáló tudati aktus – úgy mint az érzékelés, értelmezés gondolkodás és absztrakció – nem bírhat az EGÉSZre vonatkozóan teljes, befejezett és a nézőpontok viszonylagosságától mentes tudással.

A Krisztus és az Antikrisztus a keresztény hagyományban mint tézis-antitézis jelenik meg, melynek szintézise az Apokalipszis, amelyben kiteljesedik az „idők végezte”. Krisztus győzedelmeskedik az Antikrisztus szellemi valósága felett, amit az utolsó időkben a láncaitól eloldoztatott, szabadon engedett Sátán személyesít meg. [*\(1\)](#) A Sátán és az ő angyalai az utolsó időkben – az isteni terv részeként – beteljesítik az Apokalipszist, amely egy nagy, több színből álló, végső harcként jelenik meg a Jelenések Könyvében. Ebből az egyik lényeges momentum az, hogy egyedül a kiválasztottak – szám szerint 144 000 fő – nem pusztulnak el, mert ezen lelkek, akik kitarítottak Istenben, Krisztusban megmenekülnek. Ugyanakkor látnunk szükséges, hogy mindez egy olyan próféciaként jelenik meg, amelyben eleve kifejtésre kerül, hogy eredendően a *Sátán Isten akarataiból oldoztatik el(!)* A predestinációt hirdető keresztény irányzatok számára ez is fontos hivatkozási pont, és valóban, a Jelenések Könyve nem hagy kétséget afelől, hogy maga az Apokalipszis nem opcionális történet. A Biblia szerint semmiképp sem. Egy eleve, isteni szinten létező terv, korszak, ciklus része. Amint a magot elveti a földműves, úgy a termés a konkollyal együtt begyűjtésre kerül, majd következik a szétválasztás, a gabona cséplése, és az ocsú és a konkoly tűzre vetése. A keresztény hagyományban Jézus is utal erre, tehát mindez nem véletlenül része a keresztény eszkatológiának.

Az üdvtörténet egy előre meghatározott nyomvonalon halad, és ezt a nyomvonalat – minden mai divatos és modern közfelfogás ellenére – nem az emberi cselekedet határozza meg, hanem a minden korszakok folyását lehetővé tevő Első és Legvégső, idő felett álló VALÓ. Ebben a történetben az ember nem rendelkezik szabad akarat, amellyel a korszak létrejöttét megakadályozhatná, vagy annak lefolyását érdemben befolyásolhatná, amivel rendelkezik az csupán saját sorsának a beteljesítése. Azonban az egy külön értekezés témája lehetne, [*\(2\)](#) hogy ilyen értelemben létezik-e számon kérhető emberi szabad akarat, hiszen tökéletes és korlátlan tudással, belátással, szabadsággal, ebből fakadóan szabad akarat, hiszen csak a Legfelsőbb VALÓ rendelkezik, míg a tőle való tudati és potencialitásbeli elkülönültség pedig – ami a teremtménység fokozatait jelenti – szükségszerűen azt jelenti, hogy teljes, így valódi szabad akarata az embernek, emberként nincs. Ugyanakkor a helyzet paradoxona az, hogy a Teljes és Szabad isteni tudatMAG, önMAGa választja a RÉSZség, a „szabadságvesztés és szabadság vesztettség” állapotát, a teremtés és a teremtettség tudati-szellemi-lelki megtapasztalásához. Így az emberi lényben soha nem az emberi akarat dolgozik, hanem végső soron az önön „cselekvőképességében lecsökkent” azaz tudatilag önMAGát önMAGától MÁSnak, különbözőnek KÉPzelő, a teremtettség KÉPzetébe zárult, önMAGa teljességének részévé vált isteni tudat, mely forrása EGY-ÉN-MAGunk. Ebből a perspektívából tekintve tehát emberi szabad akarat soha nem volt és nem is lehetséges. Amnézia és anamnézis van, melyet mindkét irányból végső soron Isten-MAGom hajt végre. Ez a megvilágosító felismerés ugyanakkor emberi énem mégsem oldozza fel az Isteni akarat, a sors beteljesítése alól.

A legtöbb, jelenkori „ezoterikusnak” mondott pszeudospirituális irányzat – a lényegét tekintve – azt hirdeti, hogy az emberi lény úgy válhat szabaddá, hogy emberi módon, személyes érdekektől mozgatott mágikus tudás megszerzése által, elkezd áttranszformálni önmagát és az anyagainak

nevezett világot, és ebben a törekvésbe az evolúció és a progresszió hamis eszméi is remekül illeszkednek. Az Abszolútum azonban nem lesz sem több, sem kevesebb semmilyen individuális vagy a feletti megnyilvánulással. *A Teljesség önMAGától, önMAGában, önMAGával teljes, nem valami vagy valaki által.* Ugyanakkor a teremtésben teremtményként való alászállás, Istenként nem szükség kérdése, hanem szabad, korlátlan lehetőség. A teremtés – mint a relatív világban megjelenő, egyedileg különbözőképpen megtapasztalt személyes szükségességeket megszüntető eszköz – csak a korlátok által létező emberi tudat számára tűnik szükségesnek. Kétségtelen, hogy emberként, személyként a hiányállapotoktól való szabadulás, az egyik legnagyobb, tudati-mentális-lelki motivációs erő, ami mindaddig hajt minden embert, ameddig a végső Igazságra (Önvaló) rá nem ébred. Ilyen értelemben tehát a hiány – mint képzet – az a személyességben kódolt, isteni motivációs mozgatóerő, mely egyaránt használható az emberi létszint alatti valóságokban való tapasztalatszerzésre (szellemi értelemben véve ez az alászállás a tudattalanban, és a tudatalatti lét ösztönszintű mechanizmusában való feloldódás) és az emberi létszint feletti, az emberi létezés forrására irányuló tudati valóságok megismerésére. (Ez a metafizikai értelemben vett realizáció útja, a beavatás és a beavatódás, mely a személyiséget meghaladó EGYetemes Tudat által van vezérelve.)

A pszichologizáló szemléletmód pontosan ezért nem képes az individuális emberi tudat Forrásának, az EGY-ÉNnek a felismerésére és megismerésére, mivel az emberi személyiséget meghatározó tudatMAGot csak és kizárólagosan az individuális énből, annak tükröződéseiből törekszik visszafejteni, megismerni. Így az bármilyen aspektusait is mutassa az úgynevezett egyéni, személyes „önismeret” által, mindezen megismerés eredményeképpen csak a relatív, mulandó, örökké változó, tükröszerű természetét ragadhatja meg az emberi lénynek. Ha a pszichológia a tudattalan, avagy a tudatalatti összes tartalmát, programjait, működési mechanizmusait képes is lenne feltérképezni és tudatosítani – mind individuális mind az általa „kollektívnek” nevezett szinten – akkor sem juthatna közelebb a személy feletti valóság forrásához, az EGY-ÉNhez, legjobb esetben is csak legfeljebb arra a felismerésre, hogy elérkezett egy olyan mezsgyére, ahonnan tovább sem szemléleténél, sem irányultságánál fogva nem léphet. A különböző parajelenségek például egyáltalán nem tartoznak még ebbe a pszichologizáló szemléletmódot érdemben meghaladó értelmezés-halmazba, jelenleg viszont a parapszichológiát sokan tévesen a spirituális valóság feltérképezésének tudományos módszerének tekintik. (Ez legalább olyan tévedés, mint a spiritizmus és a spiritualitás összemosása.) Lényegét tekintve tehát a pszichológia, és annak eszköztára tökéletesen alkalmatlan a tudattalannak és a tudatosnak nevezett tudati rétegeket meghaladó, osztatlan VALÓ, az EGY-ÉN létének a felismerésére, mely valóságból minden egyedi, és személyes létezés megtapasztalhatósága ered. Erre a megismerésre csak a közvetlen tudati utak alkalmasak.

II. Antitézis helyett

A tézis-antitézis-szintézis dialektikus logikája azt sugallja, hogy egy eredendően létező valóság mesterségesen, logikailag képzett ellentéte szintetizálva önMAGával, valamiféle új minőséget eredményez. Magyarán ha van a Krisztus, akkor annak az Antikrisztus az ellentéte, holott Krisztusnak, mint az EGYetemes tudatminőség szimbólumának, nincs semmiféle ellentéte, mert akárcsak logikailag is tekintve, a Krisztusnak igazából csak a hiánya lehetséges. Ezt a hiányt, tudati vákuumot, és hiányállapotot természetesen elnevezhetjük Antikrisztusnak, de az így képződött logikai űr nem önmagában és önmagától létező lényegiség. Ha így lenne, akkor például a sótlanság – mint önálló attribútum – a só lényegisége nélkül is létezhetne. A sós-sótlan logikai párosból azonban az egyedüli valós lényegiség a só, vagyis a sónak önmagában való létezése. Még nagyobb hiba lenne, ha a sós ellentétéként például az édeset neveznénk meg, és tovább bonyolítanánk a

helyzetet azzal, hogy végül az édes íz a só hiányát is jelentené, sőt tovább súlyosbítva a logikai bukfenceket azt állítanánk, hogy a sótlanság – mint attribútum – valójában megfeleltethető az édessel. (Nem beszélve arról, hogy például a só és az édes íz egyszerre is megjelenhet, mégsem oltja ki egymást, sokkal inkább fokozni, azaz erősíteni fogják egymás érzetét, ízhatását.) Ha rendet akarunk tenni, akkor látni szükséges, hogy a sónak – mint lényegiségnek – nincs ellentéte, csak hiánya, miként az édesnek sem, csak hiánya, így valójában – természeténél fogva – semmi semminek nem lehet az ellentéte, csak mesterségesen, teljesen önkényesen képezhetünk egymással látszólag ellentétes párokat (antitéziseket). Krisztusnak nincs ellentéte, ám lehetséges egy olyan, ellene küzdő ellenfél, mely tulajdonképpen az által létezhet, hogy mindenben fonákul utánozza, majmolja ezáltal paradox módon tagadja, elfedni igyekszik mindazon minőséget, amit a Krisztus jelent. Isten majma csak Isten akaratából létezhet, az Antikrisztus pedig valójában egy tudatállapot, melyben a krisztusi tagadása, a krisztusi elfedése, látszólagos kifordulása és megsemmisítése jelenik meg. Azonban a Krisztus – mint az EGYetemes Tudat, az Éberség, az Istennel való EGYség EGYetemes minőségének szimbóluma – elpusztíthatatlan.

Az Antikrisztus – mint az EGYetemesség, az Istennel való EGYség, a Teljesség tudati vákuumának, hiányának a szimbóluma, és konkrét, tudati-mentális-lelki állapot – a tagadás, a hazugság, az önMAGamból való kifordultság, az önMAGam fényétől való elfordulás valóságában igencsak valósan megtapasztalható. Az emberi létezésnek a Krisztus és az Antikrisztus elszakíthatatlan, tudatilag-lelkileg megtapasztalható szellemi valósága. Amint a mikrokozmosz és a makrokozmosz, vagyis az egyedi, személyes és az EGYetemes, személy feletti EGYaránt egymásba fonódva van jelen az emberi lényben, úgy a korszakok, a teremtségi ciklusok szintjén is ezen tudati mechanizmusok tükröződnek. Amint a konkrét történelemben a Krisztus testet öltött egy konkrét személyként is, úgy az Apokalipszisben, a feltárulkozás folyamatának legelső pontján, a Jelenések Könyve szerint az Antikrisztus – mint az Istentől való végletes tudati eltávolodás, elszakadás szimbóluma és minősége – is testet fog ölteni, egy „avatárban”, egy konkrét kozmikus személyben, melyet a Biblia Sátánnak nevez. Így az emberi mikrokozmosz szintjén jelenlévő tudati pólusok a teremtségi világának makrokozmoszában, és annak időbe helyezett történelmében is megnyilvánulnak majd, a teremtségi ciklusában megszabott időben. A védikus hagyományból ide illeszthető Káli, másként „Kalki az örökkévalóság és az idő metaforája. A Bhagavad-gíta így ír erről: „Idő vagyok, világok pusztítója...” Eredete a szanszkrit „kalka” szó lehetett, ami tisztátalan mocskot jelent. Nevét „ocsmányság elpusztítójaként” a „sötétség, vagy tudatlanság lerombolójaként” is fordítják. A dél-indiai mitológiákban Kalki maga a fehér ló.” ^{*(3)} A Jelenések Könyve – ezzel némi átfedésben – ugyancsak megjeleníti a fehér ló és lovas szimbólumát. Mind a keresztény, mind az ind-hindu, védikus tradíció szent iratai szerint, az apokalipszis szükséges és elkerülhetetlen. Egy ciklus vége, mint a születése a halál, mely egyaránt jelen van az emberi mikrokozmoszban, úgy mint a makrokozmoszban, az EGYetemesben.

A teremtségi – EGY-ÉN-MAGunk „szempontjából tekintve” - felfogható úgy is, mint egy olyan valóság, amely időbeli folyamatként tulajdonképpen soha nem is zajlott le. Magyarán minden VAN, soha semmi *nem volt* teremtségi, hanem a Legfelsőbb Lény, az idő mágiája által ezt az időtlen lét és nemlét feletti VALÓt, önMAGát tapasztalja meg, mint VANságot a tér-idő tudati koordinátaiba zárt tudatrészek által, az elme mentális működése segítségével. Így válik a VAGYOKság VANsággá, vagyis a szubjektum így objektíválódik, magyarán az Alany (az EGY-ÉN) így tárgyiasul a teremtségi fizikainak nevezett aspektusában, a természet, a tárgyak és formák világaként. Az EGYség így válik KETTŐssé az ŐS-Tudat mágiájában. A VANság tehát nem végső állapota a létezésnek, hanem a VAGYOKságban létrejövő tudati szeparáció eredménye. EGY-ÉN-MAGom ugyanis nem VAN, hanem EGY-ÉN-MAGom: VAGYOK. Személy feletti, végső valóságomra, a

teljességre nem hivatkozhatok úgy, mint valamiféle önMAGamtól különválasztott objektív valóságra, csak és kizárólag mint a létet és a nemlétet meghaladó, ám azt is MAGából kibontani képes VAGYOKságra. A VANság ebből száll alá, a tudati elkülönülés kettősségének a mágiájában. A világ, vagy a világok teremtése tehát ilyen értelemben nem más, mintsem az EGY és EGYetlen, osztatlan VAGYok önMAGamtól való különválása, mely tulajdonképpen csak és kizárólag az idő megjelenése által lehetséges. Mivel minden VALÓság EGY, és végső soron személy feletti végső valóságként mindez EGY-ÉN-MAGom vagyok (mint osztatlan EGY és EGYetlen Önvaló) ezért az időtlen EGYségben minden lehetséges világ, valóság, megtörtétség és meg nem törtétség IS EGYaránt ÉN VAGYOK, töretlen, **időtlen** EGYsÉGben. Tekinthetjük ezt úgy is, hogy a végső valóságban már az idők kezdete előtt minden „megtörtént”, és megnyilvánult világként, természetként (phúszisz), tulajdonképpen ez a végtelen valóság tükröződik, a maga végtelen aspektusaiban a tér-idő tudati és mentális valóságaként. Az emberi lénynek ezen dolgok azonban felvetik a kérdést, hogy ha már bizonyos értelemben minden VAN, és ebből fakadóan az időbe zárt tudat számára átélhető JELEN – ha paradox módon a lineáris idővel érzékeltetnénk – nem más mint egy örök MÚLT megjelenése, akkor történt, vagy történhet-e valaha valami is, ami már nem eleve meghatározott, még pontosabban pedig ilyen értelemben minden kor vagy korszak jelene egy már rég „lezajlott” – pontosabban időtlen valóságban *mindig is létező* – valóság megjelenése?

Ez a tételezés a mai időfizika számára maga a botránykő, az elmezavar határán is túl lévő állítás. Mindez amiatt van, mivel a fizika időszemlélete a viszonylagos jelenségvilág lineáris időszintjét képes csak tanulmányozni, amit legelőször is teljesen és tökéletesen tudattól, azaz észlelőtől független, axiomatikus valóságként absztrahálva jelenít meg. Bár egyes nézetek szerint a kvantumfizika már meghaladta ezt az időértelmezést, a valóság mégis az, hogy a tudomány jelenlegi, materialista beállítottságú művelésével valójában soha, semmilyen tudományág sem fogja a valóság forrására tudatosan ráirányítani az azt művelő ember, axiomatikus és absztrakt valóságterekbe bezárt tudatának a fókuszát. A mai kor pseudospirituális, álezoterikus útjainak a jelentős része, valami kritikátlan üdvrivalgással fogadja a kvantumfizika térre, időre és tudatra vonatkozó téziseit, ám képtelen észrevenni azt az egyszerű ténnyt, hogy a kvantumfizika nemhogy nem az EGÉSZből indul, és az EGÉSZt teszi meg axiomatikus kiindulási pontjának, hanem tulajdonképpen még jobban elvész a RÉSZ vizsgálatában, és hiába „kereszteli” át az anyagot energiának, lényegében ugyanazon szellemi börtön foglyaként értelmezi a fizikainak nevezhető tudati valóságtereket, csak mindezt egy szubtilisabb formában, ami a figyelmetlen szemlélő számára rögtön valamiféle spirituális színezetet ölthet. A kvantumfizikának már az elnevezése is beszédes, ugyanis a **kvantum** a latin *quantum*, szóból ered, amelynek jelentése *menyiség*. Azon túl, hogy a Kali Juga a mennyiség koraként is definiálható szellemi értelemben, a kvantumfizika valójában ugyanazon *menyiségi, materialista szemlélet* szubtilisabb, még elvontabb szellemi továbbburjánzásának a terméke, amelynek eredményeképpen az önmaga alapját képező newtoni szemlélet is megjelenhetett és kiteljesedhetett. A newtoni fizika és a kvantumfizika ugyanazon materialista paradigma édes gyermeke, és naivítás lenne azt hinni, hogy itt valamiféle soha nem látott paradigmaváltás következett be, amely végre kivezeti majd az emberiséget a materializmus szellemi egyeduralmának a korszakából. A kvantumfizikában önmagában – mint materialista tudati jelenségben – semmilyen spirituális irányultság nincs, ami a fizikai világnak a fizikai világ forrását jelentő valóságba való tudatos visszavezetést szolgálhatná. Mindennemű belemagyarázások pusztán azon pseudospirituális irányzatok művei, melyek alapjaikat tekintve ugyanolyan materialista „spiritualitást” képviselnek, mint akár a szellemi értelemben már javarészt lezüllött vaskori vallások. Ami miatt kétségtelenül újszerűnek, azért ellenállhatatlanul vonzónak tűnnek a szellemi kiutakat keresőknek az annak tudható be, hogy általában a kvantumfizikát nem a maga egészében veszik górcső alá, hanem tetszés szerint kiragadnak belőle eredményeket, és azokat önkényesen

értelmezve összegyűrják valós, vagy akár teljesen valótlan, spirituális, paraspirituális vagy pszeudospirituális tanokkal, nézetekkel, tézisekkel. (pl. a [kétrés-kísérlet](#) interpretációi)

III. Szintézis helyett

Térjünk vissza ahhoz a kérdéshez, hogy a világunkban megjelenő valóság az Abszolútum szintjén teljesen determinált-e, és ebből következően a kettősség világa tulajdonképpen nem más-e, mint az örökké létező, változatlan VALÓnak, ÉNnek, EGYnek, MAGunknak a tér-idő kontinuumában való tört-ÉN-et-ek láncolataként megjelenő, érzékelhető tört-ÉN-elemkénti megjelenése? Rendelkezik-e ebből fakadóan az emberi lény, vagy akár bármely más létező, bármilyen nemű választási lehetőséggel, mellyel a lineáris idő képzetébe zárulva, a történések folyamatát ténylegesen befolyásolni tudja, avagy mindez csupán olyan valóságnak tűnő látszat, amely pusztán a májja, a lilá természetéhez tartozó, megMÁSult, egyedi tudat KÉPzete, mely képzet végső soron a tér-idő kontinuumot is létrehozó EGYetemes Elme tudati játéka?

A legnagyobb probléma a fentiekkel kapcsolatban az, hogy az emberi gondolkodásban, **a végső igazságok bármilyen jellegű kifejtése** pusztán a kettősség világának a relatív fogalomkészleteivel lehetséges, és mindez az absztrakt gondolkodás logikai sémái által korlátozva, **csak paradoxonok által tükrözhető, de semmiképp nem absztrahálható a MAGa Teljességében**. Az idő a Legfelsőbb VALÓ számára lehetőség, melynek EGY-ÉN-MAGam nincs alárendelve, és pontencialitás, ami által létrejöhet az időbe vetettség. Minden történés – mint az EGY és EGYetlen osztatlan ŐS-Tudat RÉSZekké való töretése, törettetése – a tört-én-etek, a történelem időbeni folyamatát képezi, mely EGY-ÉN-MAGom számára minden kettősségben átélhető, személyes tudati aspektus ellenére is: álomszerű, illuzórikus valóság. Realitás illusoria ez, amely csak az individuális tudati azonosulás, a perszonalifikáció – azaz egy szép és sokatmondó magyar szóval kifejezve – a meg-SZEM-ÉJ-esítés, a személy, a személyesség létrejötte által létezhet, mint meg tapasztalható tudati-mentális(elmebeli)-egyedi(individuális) valóság. Az időben tehát – paradox módon – mindig csak az történhet meg, az JELENhet meg, ami már – az időtlenségben, az EGY és EGYetlen osztatlan VALÓban, VALÓként – eleve VAN, pontosabban VAGYOK. Ez egy olyan paradoxon, melynek leírhatatlan, absztrahálhatatlan valósága viszont a misztikus intuíció által az **értés és az érzés EGYségében az Emberi Lény számára is megjelenhet**. Soha ne felejtjük el ugyanis, hogy minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan létező valójában EGYszerre Istenben létező, EGYszerre MAGában hordozza Istent, és Isten – mint ellentétek felett álló osztatlan ŐS VALÓ – végső soron EGY-ÉN-MAGom VAGYOK. (Ez utóbbi kijelentés pedig minden ezt értelmező elme – az ezt olvasó egyén számára – csak és kizárólagosan egyes szám, első személyben értendő és értelmezendő, szigorúan az egyéni tudati átélésben megvalósítható, a lét legvégső forrására irányuló tudati aktus lehet.)

Az idő-paradoxon tehát csak a racionális logika számára feloldhatatlan, ám az ezt meghaladó intuitív értésben – az avatott tudat számára – teljesen és tökéletesen átélhető VALÓ. A VAGYOK érzésében ragadható mindez meg. **Amennyiben MAGomra úgy tekintek, mint a lét középpontjára, úgy ezt a központiságot, önMAGamra összpontosítottságot a legközvetlenebb módon a VAGYOK – minden tárgyiasságtól megszabadított – érzésében élhetem át és meg**. Ennél közvetlenebb út az emberi lényként alászálló isteni valóság számára, megnyilvánult, tudatos létezőként nem lehetséges, ugyanis ez azt a végső ÖN azaz ÉNazonosságot jelenti, *amikor a tudat többé már nem azonosul sem az individuális, sem az EGYetemes elme KÉPzeteivel, tartalmaival, hanem önMAGát önMAGaként, önMAGa forrásaként ismeri fel, éli át és meg*. Emberileg ez nem jelenti azt, hogy az EGYetemes elme által kivetített valóság a személyemnek többé nem jelenik meg, avagy átalakul

valamiféleképpen, hanem azt, hogy tudatában vagyok a kivetült valóság álomszerűségének, májászerűségének, illuzórikus, magyarán érzéki voltának anélkül, hogy azonosulnék vele. A mai kor álspirituális irányzatainak a nagy része nem látja, hogy az anyag és a szellem valósága azért nem választható külön, mert tulajdonképpen mindkettő EGY és ugyanazon, önMAGával azonos VALÓság két pólusa, ebből következően szélteben-hosszában terjednek azon tévutak, melyek középpontjában az „anyag szellemivé alakításának” az állítólagosan spirituális praktikái állnak. A valós alkímiai tudások is – felületesen szemlélve – ugyanerre törekednek, ám az igazság mégis távol áll ettől a nézettől. Ebből mindössze annyi igaz, hogy az utóbbi évszázadokban, a modern kémia megjelenésének a hajnalán sajnos a valós alkímiai tudások már csak igen töredékesen voltak jelen a földön, és ezeket egyesek pusztán csak arra próbálták felhasználni, hogy a materiális világ valóságát, töredékes tudásuk és személyes elképzeléseik kénye-kedve szerint manipulálják. *A valódi alkímia mindig belső, tudati, szellemi-lelki, minőségbeli átalakulásra és átlényegülésre irányuló törekvés, melynek a célja az önMAGához való visszatalálás, az anyagi világ májászerű, álomszerű, illuzórikus természetének a felismerésével.* A valódi alkímiai tudás lényege tehát nem az anyagi világ szellemivé alakításában áll, hanem annak a felismerésében, hogy **EGY és EGYetlen VALÓ létezik, amely az EGYetemes Tudat és Elme mágiája által, az önMAGában és önMAGa által, önMAGának teremtett individuális, mentális-lelki szférák valóságaiba van bezárulva. Ebben az állapotban – emberként – az eredendően tisztán szellemi-mentális-lelki valóságot önMAGamtól különállónak, MÁSnak, megMÁSultként, így fizikainak, azaz magyarul természetinek nevezett, tárgyiasult valóságként vagyok képes érzékelni, észlelni, megtapasztalni.**

Ez nem jelenti a fizikai valóság tagadását, sem annak lebecsülését, hanem sokkal inkább annak – a megértés és tudati megtapasztalás általi – visszavezetését önMAGa(m), azaz önMAGam(unk) Forrásába: az EGY-ÉNbe. **Az anyagi valóság nem más, mint egy végtelenül sokszínű, az érzékelés által, az érzékeléssel és az érzékelésben megjelenő érzéki-mentális-lelki tapasztalat, amely létezését tekintve – végső soron – teljesen és kizárólagosan tudati, elmebeli valóság.** Amennyiben megértjük az emberi érzékelés mechanizmusát látni tudjuk, hogy **az emberi lény soha nem képes az úgynevezett anyagot közvetlenül érzékelni, csak és kizárólagosan közvetve, azaz az érzékelés érzéki, testi-lelki-elmebeli és tudatbeli valóságában.** A tudattól független valóságként létező anyag, pusztán egy olyan tévképzete az elmének, amely az érzékelés tényét, az érzékelt valósággal azonosnak tartó, hibás tudati azonosítás és logikai következtetés eredménye. Amennyiben képesek vagyunk elszakadni a tévhiteinktől, megvilágosodhat a számunkra, hogy pusztán a saját tudati-mentális szféránk közvetlen vizsgálata által rádöbbenhetünk arra az egyszerű tényre, hogy **a fizikainak nevezett,** ám valójában mindvégig tisztán mentális-elmebeli-tudati **valóság, magának az érzékelésnek az aktusában és aktusa által létezik,** és hogy az érzékelés hiányában – fizikai értelemben – az emberi lény számára semmilyen megismerhető objektív, érzéki valóság nincsen. Minden, amit az emberi lény az érzékelés folyamatában megismerni képes az eleve meghatározott az érzékelőtől és az érzékeléstől, és ez nem a kvantumfizika újkori felfedezése, hanem alapja minden kor spirituális tudásának, melynek nem feltétele semmilyen modern tudomány, tudományosság. Ennek a felismerésének, minden közvetett utat nélkülöző módszere, saját tudati-elmebeli-szellemi és lelki működéseink szigorú és következetes vizsgálat tárgyává való tétele.

A fentiek ugyanakkor nem jelentik azt, hogy az a szellemi valóság – amelyet az érzékelésben tapasztalva anyagnak nevezünk – nem létezik, pusztán azt, hogy EZ IS a tudaton, az elmén belüli megtapasztalásban és megtapasztalás által van. Az EGYetelemes Elme megjeleníti ezt, majd az egyedi (individuális) elmébe zárult létezés – végső soron IS-TEN, MAGam, EGY-ÉN-MAGam – részként, érzékek és érzékelés által meghatározott létezőként érzékeli, tapasztalja, át és megéli. Végső soron tehát az Emberi Lény – mint Forrásától, Istentől függetlenül is létező valóság – nincs,

és nem lehetséges. Emberként is az Isten van jelen úgy, mint egy érzéki, érzékszervi észlelés által meghatározott, érzéki valóságban RÉSZesült létező. Emberi valóságunk Isten álma, az EGY-ÉN álma, mely végső soron EGY-ÉN-MAGon VAGYOK. A természetnek nevezett objektív valóság, úgy mint fizikai létezés is, tisztán szellemi valóság Isten elméjében, mely túl van az emberi tetszés vagy nem tetszés, a jó vagy a rossz értelmezési keretein és korlátain. (A természet, kinek/minek a természete?) A természetként való megnyilvánulása az EGYnek felfogható úgy is – de semmiképp csak úgy – mint a Teljesség végtelen tudati tartalmainak, formáinak, KÉPeinek a megjelenése az EGYetemes Elmében, majd az egyedi (individuális) elmékben. Az EGY **alanyi VAGYOKság**ának a valósága így tud az érzéki megtapasztalás és átélés **tárgyasult VANság**ának végtelenségévé válni.

A kettősséget meghaladó ÖrökkéVALÓ, Isten, EGY-ÉN-MAGom neve: VAGYOK. Minden személyes és személytelen hivatkozásoktól mentes valóságként, a tér-idő kontinuum minden függőségétől mentes, semminek és senkinek nem alárendelt, kezdet és vég nélküli, örökké VALÓ: VAGYOK. Istennek – amennyiben Isten alatt a kettősség felett álló, ám a kettősségek világát is MAGában foglaló, MAGából, MAGában, önMAGa által kibontani képes Teljességet értjük – azért kimondhatatlan a neve, mert Istennek valójában nincs neve. Minden név belőle fakad, de bármi, amit megnevezhetek, már MÁS, már elkülönített. Megnevezni tehát csak a MÁS-OKat lehet, EGY-ÉN-MAGomnak(unknak), Istennek valójában nincs neve. De ha minden járuléktól szabadon kimondom azt, hogy: VAGYOK, mégis a leghatalmasabb mágiát követem el, mert tudatosítom eme érzéki létbe zárult véges emberi tapasztalóban önMAGom forrását, önMAGom létezését, a minden mérhetőnél kisebb és minden mérhetetlennél nagyobb köz-ÉP-PONTot, amely MAGam VAGYOK.

Aki Isten kimondhatatlan nevét akarja kántálni *(4) – minő paradoxon – mely minden szónál hatalmasabb, megvilágosító erővel bír, és amely minden létezés forrásába visszavezet, nem kell mást tennie, mintsem minden személyes azonosítástól, és azonosulástól mentesen kimondani az IGÉT, a legMAGasztosabb átéléssel művelni minden MAGiák legszentebb, legszemÉJtelenebb MAGiáját, mely MAGunk EGY és EGYetlen köz-ŐS VALÓjába vezeti vissza személyes tudatunkat, s mely igézet a csendben így csendül: VAGYOK.

EGY-ÉN-MAGunk forrásának felismeréséhez, a vaskor emberének talán ez adhat a legtöbb segítséget az Önvalóra való ráébredésben. Isten-MAGunk megnevezhetetlen nevének kimondása, a VAGYOK tiszta állapotának, valóságának az átélése, a személyes létezésben. Krisztusba, az Örök, EGYetemesbe való megkapaszkodás ez, az Antikrisztusi idők apokalipszisében. Emlékezés arra, hogy **minden MAGunkból, MAGunkban, MAGunkért és MAGunk által VAN, s én EZ VAGYOK.**

„**ÉN VAGYOK** az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van, és aki vala, és aki eljövendő, a Mindenható” (Jel. 1,8).

Megjegyzések

**(1) Aztán láttam, hogy egy angyal szállt alá a mennyből, a mélység kulcsa volt nála, és nagy láncot tartott a kezében. Megragadta a sárkányt, az őskígyót, vagyis az ördögöt, a sátánt, és ezer évre láncra verte. Letaszította a mélységbe, bezárta, és lepecsételte, hogy ne vezesse félre többé a népeket, míg le nem jár az ezer esztendő. Akkor rövid időre szabadon engedik. (Jel 20, 2-4)*

*(2) A hetero- vagy autodetermináció (a MÁS vagy EGY-ÉN-MAGam általi meghatározottság) kérdésében vannak olyan nézetek, hogy az emberi lényt eme két tényező, egyénenként különböző mértékű arányai határozzák meg. Ez a metafizikai értelemben vett, egyedi önmegvalósítási szint függvényében tolódik inkább a hetero – a mások, a külső világ általi meghatározottság – vagy az autodetermináció, az ÉNem általi meghatározottság felé. Ez sem abszolút nézőpont, miként a relatív világban abszolút nézőpontok nincsenek, de egy bizonyos rátekintésben ez a megközelítés is érvényes. Az emberi létben mindaddig, amíg a személyesség kizárólagossága uralja az Emberi Lényt, addig botrányos, sőt elfogadhatatlan a személyiségünk számára bármiféle kiszolgáltatottság, bábszerűség bármiféle minket meghaladó, számunkra átláthatatlan erőnek (Isten), és ez egy természetes állapota az emberi lényként, emberi tudatformaként, végesként megjelenő végtelennek, vagyis EGY-ÉN-MAGunknak. Az emberi lényben Isten önMAGa ellen képes lázadni, a Sátán tulajdonképpen ennek a lecsökkent tudatosságban megjelenő, tudati erőnek, valóságnak a szimbóluma.

A vallásos tudatformákban azonban ezen erő az emberen kívülre lett helyezve, mely erő mintegy kísérti, Isten ellen hangolja a lázadásban, az egyéni sors elutasításában az embert. Azonban az emberi mikro- és makrokozmosz szintjén, ezen tudati valóság szerves, és elidegeníthetetlen velejárója a kettősség világának, és annak a tudati polarizációnak a létrejöttének, mely által Isten önMAGából a teremtés MÁSSágát, megnyilvánultságát, megtapasztalhatóságát, érzékelhetőségét és individuális szinten való át- és megélhetőségét létrehozni képes. Nem hiába a magyar nyelvben az **STN** olyan esszenciális anagramma, mely attól válik azzá ami, hogy milyen MAGánhangzókkal egészítjük ki (**SáTáN** – **iSTeN**). Ez a szójáték a lila, a kozmikus játék legnagyobb titkát fedi fel, melyben érthetővé válik, hogy végső soron minden EGY, a „negatívnak” aposztrofált sátáni is ugyanannak a Teljességnek, ugyanannak a minden kettősséget és polaritást meghaladó végső, EGY és EGYetlen valónak a része, mint az, amit csupa pozitív attribútummal felruházva, Istennek nevezünk. (Isten=**Jó**isten, Sátán=**Rossz**isten?) Ebből következik az is, hogy végső soron minden, ami a kettősség világában létezhet, csak látszólagos harcban áll egymással, a harc pedig tűnjön bármennyire valósnak is, végső soron a Legfelsőbb ÉN, EGY-ÉN-MAGunk által lehetséges.

Az emberi akarat tehát csak látszólagos, valójában minden Erő, Akarat, KÉPesség, meghatározottság a tudati alászállás különböző fokozatait megvalósító, önMAGa teljességétől különvált EGY-ÉN, Abszolútum, Önvaló, EGY-ÉN-MAGunk megnyilvánulása, létezése. Ez a lehető legnagyobb örömhír, evangélium annak, aki ebben képes megérezni és megérteni a lényegét, hogy valójában minden különbözőség látszatának az ellenére is, minden létező – tehát saját emberi énem IS – maga az Isten és a Sátán kettősségét is meghaladó, teljes és tökéletes(en) osztatlan, ellentétek nélkül való LÉT, VALÓ a TELJES ÉG része. Csak annak lehangoló az a felismerés, hogy emberi szabad akarat valójában csak látszólagosan van, aki – önmaga személyes létezését abszolutizálva – az álom, a májja valóságát képzelet az egyetlen, végső valóságnak. Ám minden megnyilvánult létezőben, így törvényszerűen az emberi lényben is – a tudati **el-külön-ült-s-ÉG** állapotában, minden megtévesztő látszat ellenére IS – ugyanazon EGY és EGYetlen VALÓ van jelen, mely EGY-ÉN-MAGom VAGYOK. A kozmikus illúzió, kozmikus játék, melynek neve élet,

az egyéni, személyes létezés, mint egy lehetséges elkülönült tudatforma is: ÉN VAGYOK. Éonok, korszakok rendje, világciklusok fenségesen ragyogó fénye és örvénylő sötétsége: ÉN VAGYOK. EGY-ÉN-MAGom teljessége, és EGY-ÉN-MAGom KÉPzelt és elkülönülésben KÉPzett hiánya IS: ÉN VAGYOK. Elkülönült létezőként a dolgokat megkülönböztetve szemlélem, ám *Teljességként minden létezőt megkülönböztetés nélkül MAGomként, MAGomban, MAGom által VALÓként, VAGYOKként tudom és érzem, tükör nélkül VALÓ MindÉNsÉGem.*

*(3) Forrás: [wikipédia](https://hu.wikipedia.org/wiki/Kalki) A magyarban a „**kalki**” megfosztva az „l” betűtől minden magyarázat nélkül is, önmagában beszédes. Nyelvünk a „humorban nem ismeri a tréfát”.

*(4) „A védikus írások szerint négy juga vagy világkorszak van, amelyek a teremtés ideje alatt ismétlődve váltogatják egymást. Az első ilyen korszak a Szatya-juga, amely 1 728 000 évig tart. Azután következik a 1 296 000 éves Tréta-juga, a 864 000 éves Dvápara-juga, végül pedig a jelen korszak, a Kali-juga, amely 432 000 évig tart. Azt mondják, hogy az emberi társadalom és természetesen az egyének jellemének degradálódása miatt a vallás négy legfontosabb alapelve (a lemondás, a tisztaság, a kegyesség és az igazmondás) korszakról korszakra eltűnnek a világból. A Szatya-jugában még mind a négy alapelv jelen volt, s később korszakról korszakra egy-egy alapelv eltűnt. Úgy mondják, hogy a mai Kali-jugában már csak az igazmondás maradt meg valamilyen mértékben, ez is azonban fokozatosan eltűnik az emberi társadalomból. Amikor a vallás alapelvei teljesen elpusztulnak, akkor következik be az univerzum pusztulása. A Puránák, amelyek a védikus irodalomhoz tartozó szentírások, leírják, hogy a Szatya-jugát erény, bölcsesség és vallásosság jellemzik, és ebben a korban gyakorlatilag nincs semmi tudatlanság és bűn. Aranykornak is nevezik, amelyben az emberek százezer évig élnek. Ez a korszak rendkívül alkalmas az önmegvalósítás elérésére, mert az emberek hosszú meditációt végezhetnek. A Tréta-jugában már megjelenik a bűn. Az emberek elveszítik a képességüket a lemondásra amiatt, hogy megnövekszik az érzéki élvezet iránti vágyuk. Ezüstkornak is nevezik, amelyben az emberek tízezer évig élnek, s az önmegvalósítást nagy védikus áldozatok végzésével érik el. A Dvápara-jugában a lemondás és a tisztaság erénye tovább csökken, s a bűnös cselekedetek egyre inkább tért hódítanak. Az emberek élettartama ekkor ezer év, s az önmegvalósítást Isten templomi imádatával érik el. A Kali-jugában már eltűnik a lemondás, a tisztaság és a kegyesség, és sok viszály, tudatlanság és bűn van. Valódi erény gyakorlatilag nem létezik, s az emberek csak szenvednek az általuk kitalált hamis értékek világában. E korszakban az emberek maximális élettartama már csak száz év, és a szentírások által javasolt önmegvalósítási folyamat Isten szent nevének éneklése, dicsőségének és kedvteléseinek elbeszélése, valamint hallása. A jelen Kali-korszakból csupán ötezer év telt el eddig. Azt mondják, a bűn annyira megnövekszik majd, hogy a juga végén maga a Legfelsőbb Úr jelenik meg a Kalki-avatár alakjában, hogy elpusztítsa a démonikus természetű lényeket, és megmentse híveit. Mindezek után egy újabb Szatya-juga következik, s a körforgás kezdődik előlről. (Forrás: [terebess.hu](https://www.terebess.hu))”

Nem tudhatjuk, hogy a védikus évszámítás egybeesik-e a jelen korszakban ismeretes naptári évek időtartamával. Ha a jelenlegi korszakban megnyilvánuló folyamatokat szemléljük, emberileg szinte elképzelhetetlen, hogy még további 427 000 évig tartson a sötétség kora. A világban zajló folyamatokat tekintve, a mai exponenciálisan gyorsuló időben sokkal valószínűbbnek tűnik, hogy a jelenlegi folyamatok bármelyik pillanatban elérkezhetnek a végkifejlethez. Ha csak az általánosan uralkodó közállapotokat tekintjük, a lemondás, a tisztaság, a kegyesség és az igazmondás erénye a mai világban szinte már alig észlelhető. A vallások nagy többsége – minő botrány ezt kimondani – már jó ideje Isten paródiáivá váltak, a szellemi rend tagjai csak formális, és nem valós beavatásban részesülnek, és a tanok is egyre jobban kifordulnak önmagukból. Ugyanakkor pusztán az etika,

vagy a vallás szintjére semmiképp sem lehet a folyamatokat leegyszerűsíteni. Nem az etika és a vallás a csúcsa a megnyilvánult létezésnek, hiszen az Aranykornak sem etikai kódexei, sem vallásai nincsenek, mégis a lehető legnagyobb szellemi fényesség uralkodik benne. Ez a „vallástalanság” viszont istentudást jelent, és nem azonos a vaskor istentelen, agnosztikus, ateista vallástalanságával. Az etika és a vallás már az Aranykortól eltávolodott emberiség számára szükséges útjelző, kapaszkodó mely segítségével saját, személy feletti VALÓjára emlékezhet, abban megfogódzhat, így ahhoz visszatálálhat. Erkölcsi mérce sokféle létezik, ezek minősége egy kor fényességének a fokmérője is egyben. (A szentnek is van erkölcsi mércéje ugyanúgy, mint a rablógyilkosnak, csak a két mérce – a legtöbb ponton – nem esik egybe.) A morál bigott képviselői a vaskorban könnyen válnak a moralizálás prófétáivá, miközben a gerendát a saját szemükben nem veszik észre.

A világ vége – mint korszak vége – az emberi létezésben mind mikro- mind makrokozmosz szinten számtalanszor lejátszódik korszakfüggetlenül is, és sokféle módon jelen van egy-egy konkrét személy életében. Sokkal fontosabb tehát az önMAGunk középpontjától távolodó, kifelé révedő tudati folyamatoknak való önátadás helyett annak a tudatosítása, hogy egy szellemi törekvő életében nem a számok által szimbolizált korszakok hosszúsága, kezdete vagy vége kell meghatározó legyen, mert ez valamiféle önMAGunkon kívülinek tételezett csoda, passzív várása lenne. Hogy mikor jön el a Kali Juga, a Vaskor vége? Krisztus így nyilatkozott erről: „Ám azt a napot vagy órát senki sem tudja, az ég angyalai sem, sőt még a Fiú sem, csak az Atya. Vigyázzatok, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az idő.” (Mk 13, 32-34) Aki olvassa az idők jeleit az láthatja, hogy a szellemi értelemben történő alászállás egyre látványosabb fejezeteihez érkezett, ám hogy századok, vagy ezredek várnak-e még az emberiségre, ez az Atya titka. ***A Kali Jugának azonban mégis, minden pillanatban elérkezhet a vége, egy-egy személyes élettörténetben, az individuális én önMAGa forrására való tudati ráébredésében.*** Ez azonban egyéni vágy, sors, út és semmiképpen sem valamiféle mindezekről független, tömeges tudati automatizmusok eredménye. A feltámadást szükségszerűen a halál kell megelőzze, a halál, mely az élettel egyetemben a legnagyobb beavató mester, az önMAGunkhoz való visszatálálás MAGasztos élettörténeteiben.

2. A Kali Yuga Apokalipszise

avagy a szűk ösvény, ami a tű fokán át vezet

Az alábbi gondolatok egy levélváltás eredményeképpen születtek. Esszenciális dolgok lettek megfogalmazva benne a jelenkori vallási, spirituális tendenciákra vonatkozóan, valamint a Kali Yuga alászálló ágában észlehető tudati-szellemi folyamatok mechanizmusaival és a jelenleg észlelhető stádiumával kapcsolatban. Azoknak ajánlott, akik már tudják, a feltámadást szükségszerűen a halál előzi meg. A jelenlegi korszakban ugyanis burjánzanak azon ál- és parapszichikus utak és nézetek, melyek azt hirdetik, hogy az emberi nem egésze – akaratától és egyéni sorsától függetlenül – valamiféle kozmikus vezérelt tudati automatizmusok következtében már belépett az új „Aranykorba”. Legyen mindenkinek a hite szerint, az alábbi sorokat pedig csak azok olvassák el, akik ezzel – saját megtapasztalásuk okán – nem értenek egyet.

Eme *new age* eszmerendszeréből származó tévhitet azért könnyű a mai kor automatikus megváltást kereső emberének eladni, mivel a posztmodern kor spiritualitása, immár majdnem teljes mértékben meg lett mérgezve, az evolucionizmus és a progresszionizmus hamis, önáltató eszméivel. Az a spirituális utat járó emberi lény azonban, aki a Mennyegek Országába úgy akar bejutni, hogy a tű fokán nem haladt át, csak önmagát áltatja – és eme önáltatás a [Kali Yugában](#) immár tömegméreteket öltött – a különböző evolucionizmussal és progresszionizmussal fertőzött spirituális utak végeláthatatlan és burjánzó tömegében. Úgy tűnik, mintha lassan már senki sem akarná meghallani a kortalan igazságot, az ősi bölcsességeket, melyekben kristálytisztán és EGYértelműen meg lettek fogalmazva azon tézisek, miszerint a szellemi értelemben vett beavatódás útját járó ember, sem a halál, sem a szenvedés szellemi látást érlelő és emberi lelket tisztító valóságától nem menekülhet meg. Ez azonban nem jelent szellemi-lelki mazochizmust, miként semmiféle ember által, öncélúan előidézett szellemi, lelki és/vagy testi önkínzás sem vezethet automatikus módon az üdvözüléshez, megvilágosodáshoz és felébredéshez.

Az Apokalipszis korát éljük. A Kali Yugát az Apokalipszisben és az Apokalipszist a Kali Yugában. Természetesen arról, hogy erről ki mit képzel, ebből mit képes, tud, vagy akar látni, az egyéni érettség függvénye, semmiképp sem válhat kritika tárgyává. Azt azonban világossá szeretném tenni, hogy a sokak által már létezőnek vélt Aranykort a mai állapotok semmilyen szinten sem tükrözik. Jelenleg nem az emberi nem felemelkedése, tömeges megvilágosodása zajlik, hanem a szellemi alászállás és alászállítás, korszakszinten kódolt valóságának a megvalósulása. Ez nem személyes választás kérdése korszak szinten. Az ember ítélete zajlik önMAGa tudatlansága felett, melyet tudásnak hirdet, de amelynek a valóságában ténylegesen és soha nem látott mélységekben világosodhat meg, az arra érzékeny törekvő számára a kozmikus ciklusok isteni rendje, és ezen belül önMAGunk minden relativitás felett álló, múlhatatlan VALÓsága. Ez pedig soha nem volt és nem is lehet valamiféle mennyiségi szemlélet, tömegspiritualitás, automatizált, *mechanikus-megváltás*, önhipnózis, önáltatás, eredménye. *Legfőképp* *sosincs a jövőben, mint az* [evolúció](#) *és a progresszió ígérettömege*. A VAGYOKság Örökké-VALÓsága ez, mely tértől és időtől függetlenül szem-éjségem vakságától mentesen VAGYOK.

Az Apokalipszis – magyarul feltárulkozás – megismételhetetlen, egyedi lehetőség a maga nemében, minden őszinte törekvő számára önMAGunk LÉNY-EGének, önMAGunkban és önMAGunk által történő felismerésére, a metafizikai értelemben vett felébredésre. Erre vonatkozóan pedig nincs új vagy régi tudás, csak tudás van. Tudás, mely EGY-ÉN-MAGomra vonatkozik, [EGY-ÉN-MAGom](#)ból fakad és EGY-ÉN-MAGomban létezik örökké változatlan Teljességben. Evolúció és progresszió mentesen. Minden viszonylagosságtól mentesen. Tökéletes,

abszolút és teljes. Ez nem egyenlő a relatív világban megszerezhető semmilyen relatív ismerettel sem, bár paradox módon alapját képezi minden lehetséges nézőpontnak, minden lehetséges ismeret létezésnek. Tudás csak EGY van, és ez örökkévaló EGY-ÉN-MAGomra vonatkozik. Minden más csupán relatív ismeret, mely a relatív világ, a *májá* része.

Aki a spiritualításban csak önsorsjavítást keres, és nem a végső valót, önMAGa igaz és megMÁSulatlan Forrását, az ezen sorokat nem értheti meg. Azoknak íródtak, akik már nem csak nézni, de látni is képesek ezen gondolatok valóságtartalmát, akár részeiben akár egészében, és tudják, a halál ignoranciája nem vezet a Mennyek Országába, miként az élet abszolutizálása, és minden áron történő magunkhoz ölelése sem. A tú fokán csak az haladhat át, aki megérti, hogy a halál az étellel egyetemben a megnyilvánult Lét része, és a tudati-szellemi utat járó törekvő számára a halál szerepének, fontosságának és szükségességének a megértése nélkül, valódi megvilágosodás, felébredés nem létezik és nem is létezhet. A halálról azért nem akarunk tudomást venni, mert azt gondoljuk róla, hogy egyenlő a végső megsemmisüléssel. Aki ezt gondolja a halálról, annak számára a halál nem a beavató mestert jelenti, hanem az igazság fényétől való félelmet, még akkor is, ha ez nem így fogalmazódik benne meg. A halál beavató mestere a spirituális törekvőnek, mely által az élet is egy magasabb, teljesebb valóság-megértés tárgyává lehet.

A Kali Yuga egyik ismérve, hogy a szellemi látásukat veszített emberi tömegek immár a sötétséget látják világosságnak, és a világosságot tartják sötétségnek, kerülendőnek benne. A spirituális utat személyes érdekeknek alárendelt, alárendelhető, önsorsjobbító, kvázi pszichoterápiás eszköznek tartják, és nem a végső Igazság, önMAGunkban önmagunk elől elrejtett megismerésének az eszközének. Nem értik meg, hogy a rózsa a tövis nélkül értéktelen, mert nem teljes. A tövis a rózsa része, és amint a szellemi MAGaslatok nem alászállíthatók – mert emberi személyünknek kell azokhoz felkapaszkodni – úgy vállalnunk kell az út minden kockázatát és tanítását is, mely nem mindig van a kedvünkre.

Krisztus a nyolc boldogságot nem a hegy alján ácsorgó passzív, csodaváró, megváltást és megváltót váró szájtáti tömegnek nyilvánította ki, hanem azoknak, akik hajlandóak voltak utána kapaszkodni a hegyre. A hegyet le lehet bontani, hogy annak darabjait alászállíthassuk a hegy alján ácsorgó, csodákra éhes embereknek, de az ily módon létrejövő törmelék, már soha nem lesz azonos a hegygel, végképp nem fog alkalmat nyújtani annak megmászására. Jelen sorok Mind-ÉN-Kinek szólnak, de értelemszerűen nem lehetnek érthetőek mindenkinek. Ez a tudai-szellemi valóság egyik törvénye. Nem csak ez az út létezik, de a lényegét tekintve minden, a végső Igazságot feltárni vágyó törekvő útján, a fenti tudati mechanizmus megtapasztalása elengedhetetlen.

A hegy nem szállhat alá hozzánk, feltárni a bölcsességet. Megvilágosítani senkit sem lehet. Felébreszteni sem. De az őszinte, valós SZERetet gyógyító erejű lehet, a szellemi hályog eltávolításának az érdekében. A valódi SZER pedig sokszor keserű, sokszor látszólag értéktelen az emberi szem-éjnek. Nem úgy mint a csillogó köntösben pompázó édes-kegyes szirup-hazugság, mely a tudat és a szellem igazi mérge. Látni MAGunkban önMAGunk, mint VALÓságot, csak Isten szeme képes. Minden más káprázat, minden más a kozmikus illúzió része.

Kedves FJT!

Most éppen a Buddhizmusba vagyok elmélyülve. Ha van kedved írd meg, hogy mi a gond a Buddhizmussal (ha van). Nyitott vagyok. Csak az igazság érdekel, nem dogmák és tévhitek.

Üdv: T.

Kedves T.!

Részemről semmi baj a buddhizmussal. Az izmusokról viszont tudni kell, hogy már önmagukban hordozzák egy eszme megvalósításának számtalan buktatóját. Ez alól pedig a történelmi Buddha – ezentúl magyarul csak Buda – tanításai sem mentesültek az izmus számtalan útvesztőjében.

Ha azt mondjuk buddhizmus, akkor elmondtunk mindent elvi szinten, mégsem mondtunk semmit sem. Buda tanításai ugyanis – akárcsak Jézus tanításai – ugyanúgy ezernyi értelmezésben öltöttek testet, amely értelmezések számtalan irányzat alapjául szolgáltak, és még a mai napig is egyesek nagy buzgalommal igyekeznek ezeket „tökéletesíteni”, holott Buda tanításainak azzal tennének a legnagyobb szolgálatot, ha végre abbahagynák ezen lázas tevékenységüket. Miért?

Lehet nagyon durva, és igen sértő a fenti vélemény egy buddhista számára, de amint tudod jól, földi személyem semmilyen izmusnak nem híve, sem követője. Az advaitin – nem kettősség – szemléltéhez nem a buddhizmust, vagy a hinduizmust tanulmányozva jutottam el, egyszerűen elvezettek a felismeréseim, és sem advaitin sem neoadvaitin útkövetőnek nem tartom magam. Ezt fontos kiemelni, mert műveimben vannak utalások az advaita szemléletre, de végülis a lét végső forrását illető felismerések izmussá való válása, tevése igazából a Vaskor – Kali Yuga – sajátosságainak egyike. Másrészt semmi új nincs a Nap alatt, ami a végső Igazságot illetően felfedezhető lenne. Az izmus valójában nem más, mint egy eszme, eszmerendszer, idea gyakorlati megvalósításának módja. Ez önmagában sem nem jó, sem nem rossz, pusztán egy módszertan. Amikor azonban egy izmus kezd rátelepedni magára az ideára, az elvre, a tanításra, majd az élet élő szervességére, akkor onnantól kezdve érdekes torzulások jelentkeznek, és ez alól egyetlen izmus sem kivétel.

A kereszténység ugyanilyen izmussá vált, és ma már az avatott szemlélőnek teljesen tisztán látszik, milyen mértékben torzította el a Krisztusit, azt az örök mértéket, mely nem földi elképzelések terméke, hanem a lét végső igazságainak örök mértéke. Nem vagyok semmi ellen sem, az itt kifejtett véleményem nem szól semmilyen vallás követője ellen, bár jól tudom, ezen gondolatok pusztán megjelenítése is ellenkezést, ellenszenvet, indulatot vált ki a legtöbb hívőből. Innen is látszik, hogy az izmusok és annak követői szellemileg egyfajta elszigeteltségbe kerülnek a megvalósítási útjukon, és ez valahol szükségszerű is, az azonban már elve komoly korlátokat emelhet számukra, ha ezáltal bezárulnak más lehetséges nézőpontok számára.

A buddhizmus pontosan ugyanolyan mértékben magán hordozza a fenti tüneteket, mint bármilyen más vallás. Amiben a lényegi különbséget látom az egyrészt az, hogy sokkal toleránsabb, nem agresszív módon térítő, bár az újabban nyugaton megjelent „divat-buddhizmus” azért igencsak meg van marketingelve. Akárcsak az a „divat-jóga”, amiről nyugaton a legtöbb ember azt hiszi, hogy bármi köze is van annak Indiában évezredek óta őrzött hagyományaival. (Sajnos mára már Indiában is nagyon lezültek az ősi tanítások, a komoly mesterek pedig manapság már nem igazán elérhetőek, lassanként kivonultak ebből az egyre erodáltabb szellemi közegekből, azon egyszerű oknál fogva, hogy egyre kevésbé vannak ma már beavatható emberek ezen magas rendű tudásokba.)

Az igazság ugyanakkor az – és ez egy esszenciális jelenség – hogy a vaskori spiritualitás egyik legdrasztikusabb jellemzője, hogy az ősi tanítások mind egyre jobban kifordulnak önmagukból, és mind inkább elkezdenek átcsapni önmaguk ellentétébe. Ez a feloldódás, a felbomlás, a megsemmisülés apokaliptikus folyamatainak a része, mely véleményem szerint ciklikus szinten kódolt eme yugában. Amint az aranykor a szellemi teljesség maximuma, fényessége, úgy a vaskor ennek ellentéte, lezáró fejezete, amint a megszületett csecsemő a legfényesebb, a leginkább közeli a teljesség állapotához, úgy a holttest a leginkább alávetett az isteni entrópia lebontó törvényeinek. Jelenleg az emberi történelemnek pedig ezen utóbbi szakaszát éljük. Nem túl népszerű eme

véleményem, mely tökéletesen egybeesik az akár sok ezer éve élt bölcsek meglátásaival, jóslataival, de nem is törekszem immár semmilyen népszerűsége, csak őszinteségre.

A buddhizmus jelen periódusában, nyugaton az egyik legnépszerűbb vallás, és ez nem véletlen. Bár a buddhisták nagy része nem tartja magát vallásosnak, és a buddhizmust sem vallásként definiálja, pusztán filozófiaként, a gyakorlat azt mutatja, hogy többnyire mindezt egy materialista-spiritualitás amolyan szellemi mankójaként használják, és pont ezért nagy a varázsa az egész jelenségnek. Miért mondom ezt? Azért, mert véleményem szerint a kezdetektől fogva félre lett értve Buda igen sok tana, ami a személytelen istenség feletti Teljességre (Abszolútum) lett vonatkoztatva. (Könnyen „istentelenségbe” és materializmusba tud csapni a buddhizmus pusztán csak filozófiai szinten értelmezve) Eleve maga a buddhizmus sem fogható fel másként, mint a hinduizmus egy reformkísérlete, akárcsak a kereszténységen belül a reformáció, ha párhuzamot szeretnék vonni a nyugati spiritualitás terén. A reformáció pedig még sötétebb materializmusba burkolta a szellemet, és igazából a kereszténység zsákutcájává avanszált önön reformkísérletének a megmerevítésében. A buddhizmus 2500 éve alatt az eredeti tanok pedig hihetetlen mértékben erodálódtak és fordultak ki magukból, létrejöttek olyan irányzatok is, amelyben Budát istenként tisztelik. Ugyanez a hiba a kereszténységgel is, amiben Jézus imádat tárgyává lett. Ezek a folyamatok pedig az izmusok tudati limitáltságából nem érthetőek meg. Felül kell emelkedni ahhoz, hogy láthatóvá váljon mindez egy magasabb tudati-szellemi térben.

Nem vonom kétségbe ugyanakkor az értékeket, amiket a buddhizmus, vagy a kereszténység megteremtett, de sok esetben a mai kor embere már semmit sem tud kezdeni az eredeti budai tanokkal. Miért? Mert legtöbbször semmi más nem érdekli, mint saját materiális életének jobbá tétele, némi ideológiai, és/vagy spirituális mankó segítségével. A valódi spiritualitás pedig minden, csak nem ez. A valódi spiritualitás célja – az én megélésemben – önön emberi szem-éjünk vakságának megszüntetése, a szem-éj feletti EGY és EGYetlen ÉNbe való visszavezetéssel, az önMAGunk Forrására való ráébredésben, és valójában mind Buda, mind Jézus erről tett kinyilatkoztatást, ami a lényegi tanokat illeti. A buddhizmus némely ágazatában kétségtelen, hogy sokkal tisztábban maradt fenn ezen lényegi üzenet, mint pl. a kereszténységben, ahol az embereknek az önMAGukon kívülre helyezett istenképben, teljesen reménytelen a valódi krisztusi tan értelmezése. A másik fontos tényező az, hogy bármilyen vallás vagy izmus ki van téve automatikusan a szellemi erózióknak az által, hogy a követők nincsenek az alapító tudati belátásának a szintjén, így a tanokat magyarázók általában egyáltalán nem tévedhetetlenek, és valljuk be még finoman fogalmaztam ezzel kapcsolatban. Krisztust már az apostolai sem értették, és némelyeken még a Szentlélek sem segített. (Nézzük csak meg Saul rabbi – alias Szt. Pál esetét, aki a római rítusú kereszténység megalapítójává lett, és hogy egyes leveleiben milyen elvakult, szélsőséges nézeteket vall pld. a más-hitűekkel szemben. Nyilván való, hogy a lényegyet tekintve nem volt és nem is lehetett Krisztus tudati megvalósultságának az örököse)

A buddhizmus nyugaton sikerült alulmúlja önmagát, köszönhetően a nyugati emberiség „kőmaterialista” beállítottságának. Természetesen nem minősíteni akarok senkit sem, aki a budai tanokat igyekszik követni, mert azok – eredeti tisztaságukban – igen csak magas rendűek. Ugyanakkor az a szellemi architektúra, amit ma buddhizmus néven ismerünk, ma már a maga végeláthatatlan irányzataiban egyre inkább a szellemi erózió jeleit mutatja, és nyugat szerintem nem más, mint a zsákutca ilyen értelemben. Lehetnek, és bizonyára vannak is ezzel ellentétes esetek, személyes példák, de ha kritikus, látásra érett szemmel szétnézünk magunk körül, akkor látni fogjuk a fenti sorok igazságtartalmát. Magom véleménye az, hogy a jelenlegi világban semmiféle spirituális felemelkedés nem zajlik, sokkal inkább mindennek az ellentéte. De ez teljesen természetes folyamat, aki megérti a korok rendjét, és átlátja, hogy itt semmiféle lineáris evolúció

nem zajlik és nem is zajlott soha, pláne nem szellemi értelemben, az érteni fogja azt is, hogy eme lebomlás miért is törvényszerű és szükséges.

Ami azonban a legfontosabb, hogy az adott individuum, jelen körülmények között mire vágyik. Részt venni a feloldódás tudati mechanizmusaiban, avagy fölé emelkedni ezeknek? Hadd zárjam eme rövidke írásom az alábbi részlettel, melyre évekkkel ezelőtt bukkantam, akkori felismeréseim tükörképére lelve, egy zseniális filozófiai-irodalmi remekműben:

„Jóslás a trágyaözönről

Minden megnyilvánulásod, mely szépen, üdén, szabadon kibontakozik: ajándékok; minden megnyilvánulásod, mely mohóságodtól bűzlik: ürüléked. Bármelyikünkben sokkal több salak fakad, mint adomány, s ez ellen nincs más segítség, mint hogy salakunkat eltakarítjuk; ehelyett az európai ember kezdettől fogva és mindinkább, ürülékéből rendszert, törvényt, erkölcsöt épít, amit fegyverrel, pénzel, hatósági pecséttel, rangos testülettel őriz és mindenkitől megköveteli, hogy e bélsár-palotákhoz és ünnepélyes ganajszobrokhoz igazodjék. Ezek folyton repedeznek, omlanak, általános bűzt és viszketegetést terjesztve; s egyre több, frissebb, puhább ganajjal kell toldani-foldani őket.

Lassanként az emberiség egész ürülék-metropoliszt emelt maga fölé, mely most, a huszadik században ráomlott a gazdáira. Ahogy valamikor az eget ostromló óriássá nőtt emberiségre tűz- és víz-özön zúdult, most a ganajimádóvá törpült emberiséget utolérte a trágya-özön. Évszázadokig nem lesz egyéb, mint fojtogató bűz, mocsokban evickélés, háborúzás durrogó, rotyogó, trágyaszagú fegyverekkel a régi fényes fegyverek helyett, míg a ganaj-kor embere ki nem pusztul. Aki az egész földgolyóból pöcegödrt csinált, most belefullad.

Mit lehet tenni a trágya-özön ellen? Orrunkat befogni, semmi egyebet. Mert aki valamelyik ganajtornyot le akarja bontani, csak egyik helyről a másikra hordja és közben maga is szaporítja a rondaságot. A trágya-özön magától fog lefolyni, lassan, míg a trágya-korszak embere az utolsóig bele nem fullad. Aki bármilyen iránynak, rendszernek, emberi kigondolásnak szívvel-lélekkel behódolt, azt elborította a trágya-özön; **aki a tiszta érzést, szabad látást, örök mértéket őrzi, bárkában lebeg a trágya-özön felett.** S ahogy a vízözön után megjelent az égen a szivárvány, jelélül, hogy vízözön nem lesz többé: majd megjelenik az égen a tiszta fehérenmű, jelélül, hogy trágyaözön nem lesz többé.” / Részlet Weöres Sándor: A teljesség felé c. művéből /

A kulcs: az örök mérték megtalálása önMAGunkban, és önön szellemi értelemben vett noébáránk „megépítése”. Ez az emberiség már rég túl van a megmenthetőségen. De a lényegi felismerés mindig az kell legyen, hogy ki vagyok én, ki az akinek ez a valóság megjelenik? Meghaladható-e mindez? Meg kell-e váltsam az emberiséget, vagy az önMAGamhoz visszatérés útját választva, önmagam kell megválnak tévképzeteimtől, téves ideáimtól, amelyek a világgal kapcsolnak olyan módon egybe, hogy végül a világot valósabbnak tartom, mint saját, örök, múlhatatlan VALÓmat, ÉNemet, EGY-ÉN-MAGom? Csak a jól feltett kérdésekre érkezhetsz helyes válasz. Ma, a legtöbb ember már kérdezni sem tud, és ezt izmusokkal pótolva igyekszik a megváltást, a megszabadulást, a megvilágosodást, a felébredést elérni. De ma ez a világ rendje. Ez nem jó vagy rossz kérdése. A végső VALÓ felette áll mindennek, és ez EGY-ÉN-MAGom VAGYOK.

3. A szépség szabadsága

A nő több mint egy bájos arc, mint egy vonzó, csábító forma. Több mint egy csábító ajak, egy formás mell, egy csinos comb, egy feszülő fenék. A nő több annál, mint amit a férfi aggat rá vágyában, és több mint amit bármilyen meztelenség feltárhat. Mert a fizikai meztelenségben a nő már nincs jelen, megszűnt létezni. A női test meztelenségében a feltárult formák titka elvész, s vele együtt mindaz, mi addig őrzítően vonzóvá, vagy kíváncsossá tette. A hús és a bőr, az idomok és hajlatok csupaszságában a nő már nincs jelen. Ebben a meztelenségben csak a ziháló, húsrá éhes férfivágy szítja fel önmagát, és a vér forróságában vágyja oltani vágyát: az általa képzelt nőbe. De a hús, a bőr, az idomok, a formák, a kecses hajlatok, völgyek és dombok, s a vágy ezernyi berkében, ligetében, kanyargó kanyonjában a nő sosincs jelen, mert a meztelenségben, pont önön lényege válik láthatatlanná. Ez a lényeg a megfoghatatlan, az örök titok és titokzatosság, mely kimondhatatlan, s mely annak a férfinak, ki a nőben csak egy egy kecses csontvázra formált élő húsüzletet lát, örökké megfoghatatlan, örökké érthetetlen marad. Titok, rejtély, melyet a formák világa úgy nyilvánít meg, hogy közben mindent, mi lényeges benne és belőle, a formák mögé rejt.

A szépség több mint ezernyi forma, mi vágyat korbácsol. A szépség több, mint amit a geometria bármely tétele vázol. A szépség több mint a nő felöltözve, vagy levetkőzve, több mindennél, mit az érzéki szem látni képes. Az idomok, a hajlatok, a homorú és a domború, a vágyó és a vágyott, a csont, a hús, a vér és a bőr, az ajkak és szemek, a haj, a körmök és a keblek valósága mind része, de ezek összességén is túl van, a nő szépsége. A nőben, a nőként megnyilvánuló örök szépséget nem a formák világa hordozza, pusztán csak egy része tükröződik akként és abban. A nő örök szépségében Isten szépsége ragyog, s ezt a szépséget a gondolattal megfejteni, elvonatkoztatni nem lehetséges. Vannak dolgok, melyeknek örök titoknak kell maradniuk ahhoz, hogy megnyilváníttasson a bennük lévő lényeg. A nevetésben, a sírásban, a mosolyban, a csüggedésben, a csábításban és az elutasításban, az ölelésben és az eltaszításban, a foganásban és a vetelésben, a frissesség illatában, és az elmúlás szagában. Egy leány hamvaságában, az asszonyi lét csábító érettségében, és a nagyaszonnyi ráncok, őszülő bölcsességgé érett, megtartó szeretetében. A szépsége ott van mindenben, de a lényege mégis megfoghatatlan. A szerelem illanó páráiban, az elnemcsókolt csókok örökkévalóságában, az elhált és az elnemhált éjszakák szenvedélyében éppen úgy mint a vénülő, ráncosodó, bölcsé érett karok, kezek simogatásában, vagy ölelésében.

A nő nem akkor meztelen, mikor testhez simuló göncökben szinte mindent feltár mit a szem láthat, vagy mikor ruháit csábosan elé dobja le. A nő nem akkor szép, mikor sminkkel, krémekkel, púderekkal, vegyi fegyverekkel igazi szépségét fedi el, miközben önmagának tetszeleg. Csak a férfi tud olyan öntelt lenni, hogy azt gondolja, a nő eme ténykedései neki szólnak. A nő mindvégig önmagáért és önmagának szépítkezik. A nő maga a szépség, ami az önmagába zárult valóság gyöngyeként, örökké megfejthetetlen a férfinek. A titok, a teremtés örök titka, a szikra amit a férfiban lángra gyújtani képes, a titok amivel a teremtést mozgásba hozza, ott tündököl minden porcikájában, de lénye lényege, mely az illékony párlatnál is finomabb, mégis láthatatlan, örökké megragadhatatlan, elmondhatatlan és leírhatatlan marad. A nő örök, Isten önmagára való rácsodálkozása, melyet a férfi éhezhet, érezhet, vágyhat, kívánhat, szerethet, de soha meg nem szerezhethet és nem birtokolhat. A nő valódi szépsége nem található semmibe sem bezárva, mert a szépség az a szabadság, mely önmagát úgy osztja szét minőnkben, hogy örökké megfoghatatlan marad. Mindenek lényegét alkotó, mégis megragadhatatlan. Szép. Örök. Szabad. Fenséges. MAGasztos. Boldogasszony MAGunk.

4. Gondolatok a tradicionalista létszemléletről

Kár lenne tagadnom, hogy szellemi utam járása során, a tradicionalizmus metafizikai vonulatait is alkalmam nyílt megismerni. Felismeréseim eredményeképpen ugyanis rengeteg olyan ősi, spirituális, metafizikai igazságra bukkantam eme berkekben, melyek személyem számára is feltárultak utam járása közben, mint az EGY és EGYetlen, EGYetemes VALÓ tükröződései az ősi tanításokban, és ezek újkori újrafogalmazásaiban. Nem sajnáltam az időt, hogy az évek során több előadást, és írásos művet is végigtanulmányozzak, a magyarországi tradicionalizmus jeles képviselőitől, így az alábbi kritikai észrevételek, részemről megalapozottsággal rendelkeznek. Tartom magam az eddigiekben is alkalmazott személytelenséghez, így magára a jelenségre kívánok fókuszálni jelen írás keretein belül, és megjeleníteni azt a határozott viszonyulási pontot, melyet az emberi énem által IS megjelenített, ősi, EGYetemes és MAGos, szellemi hagyomány egyik őrzőjeként képviselek. Írom ezt annak tudatában, hogy Mind-ÉN-KI EGY, emberként azonban én is játszom egy isteni szerepet, amiben a megfelelő megkülönböztetéseket meg kell tegyem, és erre azok figyelmét is fel kell hívjam, akik a személyem által közreadott szellemi tartalmakban (IS) önMAGuk Forrására ismertek.

A szemléleti pontot, amelyből a nevezett jelenséget vizsgálom – a tradicionalista gondolkodók által figyelmen kívül hagyott, jelentéktelenként kezelt, folyamatosan leértékelt, olykor pedig nyíltan lefitymált, nem árja „csak turáni” – magyar nyelv biztosítja, mely a beléje ágyazott, a lét legvégső valóságaira mutató MAGszerű, metafizikai ismeretek hordozójaként, a szellemi valóságokra érzékeny tudat beavató mestere lehet. A vaskori sötétség megosztó erőinek legnagyobb diadalainak az egyike, hogy manapság pontosan a nyelvünk kapcsán, tömegek hangolhatóak a valódi MAGyar értékek ellen, úgy mint a nyelv, és a nyelvünk által megjelenített EGYetemes metafizikai igazságok. Tény és való, hogy a materialista tudatformában értelmezett nyelvészet és nyelvészkedés, a magyar nyelv szellemi lényegét nem csak hogy nem érti, de nem is érezheti meg, hiszen irányultsága csak a relatív, fizikai jelenségvilág valóságára korlátozódik. Nyelvünk minden formai aspektusában kifejeződő MAGszerűsége – melyet a valós gyökrendszer, és az ehhez tartozó valós magyar nyelvtan jelent – ezen materialista és MAGtalan nyelvészkedést nem érinti, és nem is érintheti meg, nem beszélve arról, hogy a hivatalos akadémiai berkekből, már rég száműzve lettek azon nézetek, és azok képviselői, akik a hivatalos finnugrizmustól eltérő álláspontot képviselnek.

A magyar nyelvű metafizikai tradícióban, a magyar nyelv metafizikai aspektusai még az olyan jelentős képviselőknél sincsenek kidomborítva, mint Hamvas, aki teljes életművét ezen a nyelven írta. A többi, kortárs, tradicionalista gondolkodónál pedig nem hogy meg sem jelenik bármiféle spirituális vonatkozás, de egyesek előadásaikban nyíltan hangoztatják azt is, hogy a magyar nyelv az indoeurópai nyelveknél nem csak alacsonyabb szintű, de nem alkalmas mélyebb szellemi tartalmak kifejezésére. Ebből következően – szerintük – a metafizikát csak a latin és a görög műveltség, valamint az ezekből részben kifejlődött indoeurópai nyelvek által lehet csak hitelesen művelni, azon EGYszerű tény pedig elkerüli ezen prominensek figyelmét, hogy a magyar nyelv olykor pár szóban képes szemléltetni mindazon, arisztokratikus fennköltség látszatába csomagolt metafizikai igazságokat, melyek megfogalmazásához latin és görög kifejezések tömege szükséges. A legtöbb esetben már az is lemeztelenítő erővel hat, ha EGY-SZERűen csak lefordítunk pár „szakkifejezést” magyarra. Természetesen tudatában vagyok annak, hogy amint a teológiának is eredendően a latin volt a nyelve, úgy az európai görög-latin műveltségbe ágyazott metafizikának is az, ez azonban nem jelenti azt, hogy a latin műveltség szellemi-nyelvi alapjait használó teológiai vagy metafizikai okfejtések, csak a görög-latin műveltség privilégiumai lennének, és hogy ezen korok előtt, még egyetlen nyelv sem létezett, mely a legmagasabb rendű igazságok szemléltetésére,

és MAGasrendű, elmélyült gondolatiság kifejezésére alkalmas lett volna. Itt még a szanszkrit nyelvet szokták megemlíteni, ami főleg az ind-hindu tradíció kapcsán megkerülhetetlen a metafizikai tradíció művelői számára, ám a magyar, szóba sem jöhet. Már az is eretnek gondolatnak számít, ha valaki kijelenti, hogy márpedig *a legmagasabb rendű metafizikai igazságok a magyar nyelvben nem csak kódolva vannak, de összefüggő, metafizikai REND-SZERT alkotó, szóbokrokként JELenLÉVŐ és leKÉPeződő, konkrét szellemi jelentéstartalmakként felfejthetőek*. Ezen gondolkodók elcsodálkoznak, hogy az EGY, ÉN, MAG, MÁS, TELJES és ÉG szavak segítségével körülírhatóak, pontosabban tükrözhetőek a legmagasabb rendű metafizikai, EGYetemes igazságok. Hat szó, mely által hét ágra süthet a Nap, a szellemi valóság forrását kutató tudatában. De sokkal jobb, ha a magyar nyelvet lefitymálva, olyan „mágikus” kifejezésekkel tömjük az érdeklődők fejét, melyeket ha magyarra fordítanánk, talán még egyszerűen érthetőek is lennének.

Ezzel párhuzamosan jól kivehető, egyes tradicionalista gondolkodók nyílt magyarellenessége, melyet bizonyos történelmi nézetek, önabszolutizáló spirituális megalapozásával sulykolnak, amit az sem ellensúlyoz, ha eközben az EGYről, a Teljességről, Istenről stb. a legmagasabb rendű igazságokat is nyilvánítják ki egyesek. Manapság egyre inkább látható, hogy a tradicionalizmus – a jelen formájában – a legrafináltabb spirituális mérgek egyike, amit az arisztokratikus elitizmussal együtt kínálva injektálnak be, a valós spirituális értékeket keresők szellemi vénájába. Egy ügyesen felhasznált fedőeszköz, a végső igazságok olyan módon való kifejtésére, hogy a magyar magyarellenessé, hamis elitistává és a ksatrija-arisztokrata kor visszasírójává váljon, miközben elmerül abban a tévképzetben, hogy önMAGához valamiféle iszonyatos mennyiségű szellemi, metafizikai-spirituális ismeret és erőfeszítés vezetheti csak el. A metafizikai realizációról beszélnek olyan emberek, akik még az emberi szintet sem realizálták életükben és megnyilvánulásaikban telve vannak ítélezéssel és lenézéssel, mert MÁSokban pont önMAGukat meglátni KÉPtelenek. (lásd: *“Tetű vagyok a szarban és nyaralok.”*) Aranykorról beszélnek, de az általuk tételezett aranykort valami rejtélyes oknál fogva legfentebb az ind-hindu tradíció által meghatározott vaskor elején, vagy a bronzkor végén még létező rendiség nosztalgikus visszasírásában jelölik meg. A REND ezen körök számára nem más, mint vélt, önön felsőbbrendűségüknek a metafizikai-spirituális köntösbe öltöztetett megnyilvánítása, melyben a spirituális tanok ősi igazságai ravaszul keverednek azon tudati mérgekkel, melyek nem az úgynevezett szellemi törekvők MAGasba emelkedését szolgálják, sokkal inkább rég múlt korok romantikus felemlegetését. Félreértés ne essék, rengeteg olyan nézet jelenik meg a tradicionalizmusban, melyek igazságához magam is eljutottam, és nem ezeket veszem kritika alá, hanem azt a módszert, amely olyan ideológiáktól teszi függővé az adott individuum egyéni szellemi útját, melyek a mai korban már nem életszerűek. Így nosztalgikus lenézéssel bírálható egy nem létező kor romantikájától áthatottan a jelenkor anélkül, hogy a sokat emlegetett, metafizikai értelemben vett spirituális realizációhoz akár egy jottányival is közelebb kerülhetnénk. Mindeközben azonban lelkesen lenézhetünk olyan embereket, akik lehet, hogy a metafizikai realizációról életükben nem is hallottak, ám lelkükben sokkal közelebb állnak a Mennyek Országának kapuihoz, mint azok, akik magasztos latinizmusokkal ecsetelik azt, miközben lekicsinylően beszélnek róluk.

Beszélnek a vallás felettiségről, a kinyilatkoztatásról és az emberiség egyetemes tradícióiról, miközben olyan vallási tradíciókat magasztalnak és állítanak példaként, melyek eleve csak az aranykorból, a paradicsomból való kizuhantság tudati valóságaiban létezhetnek. A tradicionalizmus, nem utolsó sorban mindennemű metafizikai tradíció egyedüli hiteles képviselőjeként igyekszik feltűnni, ami enyhén szólva is kisajátító, és túlzó nézet. Rá kellett döbbenjek, hogy a jelenkori tradicionalista gondolkodók nagy részének a munkássága megreked a Kali Yuga, a modern és a posztmodern jelenségi vizsgálatánál, és az abban való elmélyülésben. Jómagam is rengeteg aspektusát vizsgáltam meg az írásaimban ennek a kornak, hiszen bármilyen nemű spirituális út, az

én felfogásom szerint a jelenkor közös és személyes valóságából kell induljon. Ám önMAGunk megtalálásához mindez csak a kezdet lehet. Célként pedig nem elegendő, valamiféle politikai izmusokkal latens módon átítatott, arisztokratikus felsőbbrendűségűség nimbuszában pácolt, *ksatrija szellemiségű ezüst kor magasztalása*, legfeljebb csak azoknak, akik életében a harc, mint az ÉNmegvalósítás eszköze szerepel. Nem véletlen például az sem, hogy a tradicionalizmus egyik abszolút szellemi mércéjeként számon tartott Evola „A Felébredés Doktrínája” című művében Buddha útját, kizárólagosan a ksatrija elitizmus szemüvegén keresztül mutatja be, amivel részéről semmi probléma sincs addig, ameddig mindezt egyesek arra nem kezdik használni, hogy önMAGukat MÁS-ok felé helyezték, miközben önön metafizikai realizációjuk – mint a buddhai út lényege – pusztán a szofizmus keretei között reked, s az ebből képződött frusztrációt pedig felsőbbrendűségi komplexusok gyártásában vezetik le, miközben meg vannak győződve arról, hogy ez a buddhai tanítás lényege. A krisztusi tanok is érdekes módon privatizálódnak el a különböző olyan törekvésekben, melyeknek állítólagos célja az eredeti tanok megtisztítása, és megismertetése. A szellemi hierarchia és rend önkényes értelmezése pedig pont az ellenkezőjét éri el, a vaskori tömegtudat számára már amúgy is gyűlöletessé tett REND és hierarchia fogalmának a még további erózióját, elutasítását. Ha ugyanis avatatlanok próbálják „megállapítani” még avatatlanabbak beavatódási szintjét, az enyhén szólva leginkább a mai kor álezoterikus, és álspirituális irányzatainak a „beavatási” módszereivel vetekszik, és csak tovább mélyíti a már amúgy is végső bomlásnak indult szellemi állapotokat. A jelenkori metafizikai tradíció elsősorban az azt megjelenítő spirituális avatottságának minőségét tükrözi. „A gyümölcséről ismeritek meg a fát” – mondotta Krisztus. Örök mérce ez, minden emberi lény számára, aki az önMAGába rejtet VALÓ megtalálására indult el.

A valódi hierarchia szent uralmat, EGY-ÉN-MAGom valós uralmát jelenti önmagam, személyem felett – mely ugyanakkor MÁSok iránti szeretetteljes, szent szolgálat is EGYben – de nem megalázkodást, szolgálalkúséget, vagy emberek önkényes egymás felé való emelkedését, egy elképzelt szellemi rendben. **„Tudjátok, hogy akiket a világ urainak tartanak, azok zsarnokoskodnak a népeken, s vezető embereik éreztetik velük hatalmukat. Közöttetek azonban ne így legyen. Ha valaki közületek nagy akar lenni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája.”** (Mk 10, 42-43) A Krisztusi SZER olyan, mint a Napnak a fénye. Mindenkire süt, tekintet nélkül annak érdemeire, és mindenkit szolgál anélkül, hogy bárkitől bármit elvárna érte.

5. EGY-ÉN-MAGunktól egyén-magamnak

I. Hogyan akarnád az árnyakból megérteni a fÉNy természetét úgy, hogy sohasem fordultál a Nappal szembe?

II. Amíg az anyagtól való függetlenséget keresed, a valódi szabadságod nem érheted el. Csak a tökéletesen szabad szellem képes annak a felismerésére, hogy minden függőség a szellemi és az anyagi valóság különbözőségének a képzetéből ered.

III. A 6alom természete:

SáTáN: MÁSoK felett

ISTeN: MAGam felett

EGY-ÉN-MAGunk: Mind-ÉN-KI és Mind-ÉN-s-ÉG felett

III. A megnyilvánult világ kettősségében a zaj és a csend a megMÁSult EGY és EGYetlen VALÓ tükröződése saját egyéni, személyes elmédben. A valódi Csend a szemÉJes, egyén-magad meghaladása, visszatalálása és feloldódása az EGYetemesben.

V. A legnagyobb fájdalmat – valószínűleg – ez a valódi Csend okozhatná az elmédnek, ezért minden erőfeszítéssel azon vagy, hogy azt soha meg sem ízlelje, meg ne lelje. A végeláthatatlan, folyton fokozódó láрма menekülés önMAGadtól, a Csend mindent és mindeneket őszintére meztelenítő, üdvözítő ÖrökkéVALÓságától.

IV. A zajban megtalálni a csendet, üdvösség. A csendben megtalálni a Csendet, teljesség.

IIV. Az önMAGunkként felismert Csend – mely gondolat mentes – visszatalálás önMAGunk, EGY-ÉN-MAGunk IÉNy-EGébe.

6. A megváltó szindróma gyógySZERe

Emberi Lényként a minket körülvevő valóság szemléléséhez szükségünk van egy nézőpontra. Amilyen az általunk megragadott nézőpont, olyan lesz a szemlélődésben feltáruló világlátvány. Amikor a saját, személyes szemléleti pontunkban feltáruló világlátványt, mindenek feletti igazsággént abszolúttá tesszük, és minden más lehetséges nézőpontot, világlátványt ettől függően ítélünk meg, akkor egyéni tudatunk bezárul az önabszolutizálás szellemi börtönébe.

Mikor képesek vagyunk személyünktől elvonatkoztatva, akár több lehetséges szemléleti pont magunkévá tételére, akkor a világ egyre tágasabb, egyre sokszínűbb lesz a számunkra. Ha az általunk egyedülinek és kizárólagosnak tartott személyes igazság illúziójától is képesek vagyunk megválni, akkor tudatunk elindult a valódi szellemi szabadság útján. Amikor együttérzéssel fordulunk embertársaink felé, készen arra, hogy a *lényegük* megismerése által megpróbáljuk belehelyezni magunkat egyéni nézőpontjukba, akkor egy idő múltán különös dolog történhet velünk. Észrevehetjük, hogy a MÁSik ember megjelenik MAGunkban, mint EGY-ÉN MAGunk MÁSa. Ez nem valamiféle elmezavar, vagy pszichózis leírása, hanem egy olyan tudati megtapasztalás, melyet sok ember tudattalanul is átél, ám soha nem fogalmaz meg magának.

Az intuíció, magyarul a beleérzés képessége minden emberben létezik, ám nem mindnyájan használjuk azt tudatosan. A jelen korban pedig mintha a legtöbb ember nem csak hogy félne, de irtózna attól, hogy önmaga tudati határait az intuitív, beleérző, együttérző tudati tapasztalás által kitágítsa. Természetes dolognak tartom ugyanakkor ezt a jelenséget, mivel jelen világunkban olyan nagy mértéket öltött a fájdalom, szenvedés, az elszigeteltség, hogy egyre kevesebb ember hajlandó a saját nézőpontját meghaladva, intuitív módon belehelyezkedni mások világszemléletébe. Erre emberi énünk amúgy sem képes, mert valójában ez a tudati kitágultság nem az emberi énben, hanem az emberi személyünket meghaladó EGY-ÉNben és EGY-ÉN által megy végbe. A valóság minden személyesség korlátait meghaladó EGYsége ugyanis csak így teljesíthető be.

Amikor emberi énünket, és a hozzánk tapadó világképünket, világlátványt, világszemléletet tesszük meg mindenek mércéjévé, tulajdonképpen ösztönös módon semmi olyat nem teszünk, ami elítélendő lehetne. Az emberi személyiség alap programja ez, amely könnyen csap át az önabszolutizálásba anélkül, hogy bennünk mindez tudatossá lenne. Nem egy emberrel találkoztam, aki például saját spirituális útját, és az abban megélt tapasztalásokat általánosítva olyan mérceként alkalmazta azt a többi emberre, hogy aztán már a továbbiakban képtelen volt bármilyen lényeges dolgot meglátni bennük. Nem volt képes felismerni azt, hogy minden emberi út ugyanolyan értékes, mint az általa egekig magasztalt. Nem volt képes meglátni a másokban Isten tökéletességét, mert csak a másik ember önmaga mércéjéhez viszonyított tökéletlenségét látta benne. Csak tévelygő, megváltásra szoruló embert látott, akinek természetesen az ő, mindenek felett álló tapasztalása hozhatja el a „megváltást”, a felébredést, a megvilágosodást, vagy bárhogy is nevezzük ezt. Ez a megváltó szindróma a mai világban egyre súlyosabb mértéket ölt. Ülünk a szellemi kalitkáinkban, és bármit felhasználunk arra, hogy a ketrec rácsait még erősebbé, még csillogóbbá tegyük.

A szellemi intolerancia érdekes módon mégsem intellektuális szinten születik. Hiába rendelkezik ugyanis valaki ragyogó intelligenciával, ha a legalapvetőbb emberi együttérzésre sem képes a másik élőlényvel szemben. Az értelmi intelligencia túlhajszolása pedig csak mégjobban súlyosbítja a helyzetet. Önön igazságunkba zárva, saját vélt vagy valós igazságmorzsáinkat szorongatjuk a kezeinkben, és azokat gondoljuk a kenyér egészének úgy, hogy közben a mi morzsáinkat értékesebbnek gondoljuk annál, mint ami embertársaink kezében van. Pedig a TeremTŐ önMAGát Mind-ÉN-Kiben úgy osztotta szét, hogy egyediségében, különbözőségében a sokszínűség végtelen

árnyalatai jelenhessenek meg, így tökéletesnek a világban lévő létesülteket, csak TeremTŐ MAGunkban, EGY-ÉN-MAGunkban, Önvalónkban láthatjuk. Ez a látvány pedig csak akkor tárulhat fel a számunkra, ha képesek vagyunk SZÍVünkbe vonni, olvasztani az örökké rakoncátlankodó, örökké mohó, örökké elemezni, szétbontani, ellentéteket, harcot keresni vágyó elménket.

Megzabolázni az elménket csak ÉNünk képes. Amint a tűz nem szelídítheti meg a tüzet, úgy személyiségünk sem győzheti le saját magát. A kulcs az egyéni nézőpont felé való emelkedés, mely csak az emberi lényem meghaladó VALÓ által lehetséges. Annak a felismerésével, hogy nem az emberi személyem a végső valóság amiben megkapaszkodhatok, hanem Örökké-VALÓ ÉNünk, melyben emberi személyem is egy, a sok közül, melyek benne ugyanolyan értékesek, mint saját személyem. Senkit nem válthatok meg, és senkinek nem lehetek a megváltója, mert pont nekem, emberi személyemnek van arra szüksége, hogy végre megváljon, megváltódjon a szemÉJiség kizárólagosságába zárult létátélés, világlátvány, az önabszolutizálás börtönéből, mely nem csak megkeményíti a szívet, de vastag felhőként takarja be annak látását. Személyiségem egyszerre lehetősége és egyszerre akadály a látásnak. Isten Szeme a SZÍVünkben akkor nyílik meg, mikor az egyéni nézőpontok abszolutizálásának a felhője elpárolog EGY-MAGunk Napjának a fényében. Ez a megváltó szindróma valódi gyógySZERE.

Emberi szemÉJemnek feloldódni minden ÉNek ÉNjében: örömÉNek, megváltás, üdvösség. Az örök Nap, a belső Nap újjászületésének az ünnepe ez, mely ott ragyog MAGunkban, SZÍVünk látásában, SZÍVünk fényében, SZÍVünk Örökében.

7. Élni minden áron?

Az önmaga céljává vált élet, az örökkévaló lét tudatából és tudásából kizuhant, emberivé vált, emberiként végesült, önmagától elkülönült isteni tudat képzete. Amikor az eszköz céllá lesz, akkor minden megfordul. Az élet az ember ellen fordul, mert az ember ellene megy a életnek. A globalizált világ a halál kultúrájának a foglyaként látszólag folyamatosan a fejlődést magasztalja, a növekedést, ami végső soron az élet egyik aspektusa. Felületes rátekintéssel azt is mondhatnánk, hogy *soha** nem volt még ilyen pezsgő élet, ennyi életigenlő ember ezen a bolygón, mint a fogyasztói társadalmak által meghatározott tudati terekben. (* a materialista történelemszemléletben ismert korszakok közül) Azonban a látszat csal, mert ennek a szédületes tempóban, exponenciális görbeként magasba törő, folyamatosan hatványozódó, burjánzó, látszólagosan mindent felfalni készülő életszomjnak a hátterében nem az élet, hanem a halálnak a dicsőítése, a halálnak – mint életformának – a kiteljesedése zajlik. A kis gömböc története elevenedik meg a szemeink előtt, amennyiben képesek vagyunk meglátni az analógiát a jelenkori történetekben. Enni minden áron. Élni – de csak látszólag élni – minden áron, mert hát élet-e az, aminek a célja már csak önmaga fenntartására, önmaga élvezetére korlátozódik? Élet-e az, ami már csak önmaga reprodukálásában és multiplikálásában határozza meg céljait? Élet-e az, aminek a célja a számok mágiája, a folyamatos, vég nélküli növekedés nimbuszába zárult hazugságtömeg, mely szerint az életnek egyetlen célja van csupán, és ez maga az élet? Olyan ez, mintha az ember azért készítené bármilyen eszközt, hogy az csak úgy legyen, az csak úgy létezzen, de magát az eszközt soha nem használja semmire és semmihez. A kabát célja a kabát, a kalap célja a kalap lenne, és nem az, hogy valaki belé bújjon, hogy testét melegítse, vagy a szélről a fejét megvédje, és ennél is tovább menve, ne csak azért viselje, hogy divatos legyen, hanem azért, mert mindennek viselése pusztán eszköz lenne bármilyen aktuális céljának elérésében. L’art pour l’art?

A világ létezésének az emberi gondolkodás, a logika, a filozófia, a metafizika különböző célokat jelöl meg, és ezen a téren teljes a káosz, ami ugyanakkor úgy gondolom – a mai kor tükrében – teljesen természetes. Mindenki mást gondol erről, és sokan vannak, akik végül is ilyen téren akár egyáltalán nem gondolnak semmit sem. Mindegyik nézőpontnak megvan a maga érvényessége, és mindegyik nézőpont a maga önmagába zártságából kifolyólag hajlamos abszolút érvényűvé tenni önön konklúzióit. A materialista nézet az élet célját önmagában jelöli meg, a különböző filozófiai rendszerek különböző célokat jelölnek meg, a vallások istenekben, a metafizikai nézet pedig többnyire az életet az élet forrásához való visszajutás eszközeként jeleníti meg. Mindenki válogathat kedve szerint, hogy mit tesz ezekből magáévá, és hogy egyáltalán szüksége van-e bármilyen világnézetre ahhoz, hogy önön életét élhesse, önön létezését az élethez, mint folyamatosan változó valósághoz képest meghatározza. Az életet ugyanis úgy is leélhetjük, ha nem gondolkozunk rajta, és még csak az sem látszik biztosnak, hogy ez boldogtalanságot jelent. A gondolkodás önmagában – az én tapasztalataim szerint – még senkit nem vezetett boldogságra és üdvösségre. Felesleges lenne tehát bárkit is pusztán annak a mércéjével ítélni meg, hogy az életről – mint meg tapasztalásról – milyen minőségű gondolatokkal rendelkezik. [Az élet értelméről](#) már született egy írás, de ennek következtetéseit nem keverem ide, ugyanis jelen gondolatmenet szempontjából nincs jelentősége, hogy az életben belül, ki milyen célt jelöl meg magának, hiszen ez sorsszerűség kérdése. Sokkal lényegesebb most az a kérdés, hogy az életnek, létezhet-e egy önmagát meghaladó célja, és forrása, és ha igen, mennyiben befolyásolja ez a mai világban, egyre inkább önmagára koncentrálódó, önmagára fókuszáló életet?

A metafizikai szemlélet szerint az életnek célja van, de nem önmagában, hanem annak a létezésnek a számára, ami benne megjelenik. Ez is egy szemlélet – mondhatja bárki – mely

ugyanúgy nem rendelkezik abszolút érvénnyel, mint bármely más szemlélet. Ez igaz is, mert végső soron az ok-okozati láncolatban lehetetlen eljutni egy abszolút, kezdeti és végső ok meghatározásához, ilyen szempontból a metafizikai szemlélet azonban ezt a végtelen láncolatot megtöri azzal, hogy a létezés okának, az ok-okozati sík feletti VALÓt jelöli meg. Ez azonban például egy materialista, ateista, agnosztikus stb. világnézettel rendelkező embernek ugyanúgy fiktív, spekulatív és semmi érvényességgel sem rendelkezik, mint adott esetben ezen nézetek a metafizikai szemlélet számára. Patt helyzet. Az élet és az élet forrása a nyers, minden intuitív megközelítést mellőző, pusztá spekulatív logika segítségével nem göngyölíthető fel. Az *intuáció* pedig gyakorlatilag ahány ember, annyiféle lehetséges definíciót jelent, tehát a lét forrására irányuló bármilyen intuitív, tudati folyamat – mint minden absztrakciót és közvetettséget mellőző, *közvetlen megismerési módszer* – nem tárgyalható objektív, tudattól függetlenül létező valóságként, a materialista létszemléletben pedig meg sem jeleníthető, annak tudományos szempontból való megjeleníthetőségének, felvethetőségének és vizsgálhatóságának az absztrahálhatatlansága miatt. A metafizikai létszemléletet meg lehet-e haladni ebben a tekintetben?

Az ok-okozati fonál az Abszolútumból, a Teljességből való „aláereszkedése” azt jelenti, hogy az emberi gondolkodás által, az ok-okozati, tér-idő kontinuumon túli Valóságról végső soron semmit sem lehet elmondani, ami végső okként megnevezhető lenne. (Istent ki teremtette? A ki Istent teremtette azt ki teremtette stb.) A kettősség világában pont ezért – végül is – minden meghatározás, ami az élet célját illeti egyszerre érvényes, a maga relatív nézőpontjából, és egyszerre érvénytelen, mint abszolút, vagy önabszolútizáló törekvés. Az Abszolútum, a Teljesség szempontjából azt kell mondanunk, hogy az életnek nem jelölhető meg semmilyen konkrét oka vagy célja, függetlenül attól, hogy az életre mint eszközre, vagy mint önmagába forduló, önmagába záruló célra tekintünk. A materialista tudatforma, a vallásos tudatforma, az agnosztikus, a metafizikai és egyéb létező tudatformák ugyanis még mind lehetséges rátekintések pusztán magára a léten belül meghatározható élet végső céljának meghatározását illetően. Kétségtelen, hogy azonban ezen nézetek létrendileg egymástól nemcsak hogy különbözőek, de más és más világértelmezési perspektívát is jelölnek. A materialista létfelfogásban például egyértelmű, hogy minden szinten a magába zárultság jelenik meg, a vallásos tudatforma már magasabb rendű a tekintetben, hogy az élet célját már nem önmagában jelöli meg, a metafizikai tudatforma pedig ezek felett áll minden tekintetben, mert a végső célt végül is képes abban az Abszolútumban, magyarán Teljességben megjelölni, mely mindezen, előbb felsorolt tudatformákat is látni és átlátni képes, de nézőpontilag meghaladva azokat. A metafizikai létszemlélet az életet a lét eszközének jelöli meg, azaz a változóban, az életben megjelenő változatlanba vezeti vissza azt. Azonban a metafizikán belül is vannak különböző nézőponti különbségek, melyek a léten belül megjelenő életnek különböző, abszolútnak hirdetett, ám egymással nem feltétlenül közös, végső célokat jelölnek meg. Ezért ezek sem rendelkeznek abszolút érvényességgel, és ilyen szempontból még mindig alá vannak vetve a nézőpontiság törvényszerűségeinek.

A metafizikai nézőpont meghaladása tulajdonképpen azt jelenti, hogy beismerjük: sem a létnek, sem az életnek nincs célja. Ez a kijelentés teljesen nihilistának tűnik, pedig csak mérhetetlenül valós. Nem az életből való kiábrándultságból fakad ugyanis, hanem annak a beismeréséből, hogy a legvégső VALÓ nem valami, vagy valaki által van, nem valamiért, vagy valakiért van, nem okozata semminek, és bár az ok-okozati világ belőle fakad és benne létezik, de mint Legelső és Legvégső, a tér-idő kontinuumán IS túli VALÓ, Léten és Nemlét feletti Örökké-VALÓSág: EGYszerűen CSAK VAN. A Teljesség létezése csak paradoxálisan tükrözhető az emberi elmében, mivel semmi sem ragadható meg benne, és nem ragadható ki belőle, amire mint abszolút és teljes igazságként hivatkozhatunk. Ezért az a kijelentés, hogy végső soron sem a Létnek sem az Életnek nincs semmi oka, a legnagyobb felismerések egyike, mely ugyanakkor a legnagyobb bolondságnak, a

legnagyobb örültségnek és a legteljesebb nihilizmusnak tűnik mindazoknak, akik nem járták végig a fent nevesített gondolati pályákat, azonban egyben magában hordozza annak a felismerését is, hogy a Legvégső és Legelső dolgait illetően bármilyen abszolútnak mondott kinyilatkoztatás végül is csak önmagához képest rendelkezik abszolút érvénnyel. A Teljesség azért teljes ÉG, mert bármit is ragadunk ki belőle, az bár önMAGában hordozza az EGÉSZ teljességet, RÉSZségében, elkülönültségében azonban sem gondolati, sem formai valóságként, önön léte nem tehető abszolúttá, a többi létezővel szemben. Ez a valódi SZABDSÁG, melyben minden létezés, minden valós vagy látszólagos hierarchikus szervezettség és/vagy szervezetlenség ellenére EGY és osztatlan, EGYlényegű VALÓságként létezik, s eme örök, a tér-idő kontinuumát meghaladó – ám azt is önMAGába foglaló – létezés végső soron mentes minden absztrakt, elméleti elkülönültségtől, és közvetett, tárgyiasult megtapasztalástól. EGY-ÉN-MAGunk – mint fogalom, mint absztrakt szimbólum – ezt a végső valóságot hivatott jelölni. A Teljesség, az Abszolútum, az ÖrökkéVALÓ – mind szinonimái ennek a megragadhatatlan végső VAGYokságnak.

Élni minden áron? Kell-e szükséges-e? Erre a kérdésre nincs és nem is lehetséges abszolút érvényű válasz. A jelen korban a legtöbb embert egyszerre a vágy és a kényszer kettőssége tartja benne a létesülés világában, s ezen belül az életben. Azonban az egyéni, egyedi sorsok végtelen láncolatában ezt minden individuum egyénileg, MÁSként, különbözőképpen éli át és meg. Ebben a vonatkozásban csak a saját, jelenlegi emberi nézőpontomat oszthatom meg. Élni – e szerint – minden áron nem kell, és nem is szükséges. Az emberi létezésnek ugyanis fontos, hogy méltósága is legyen, mely méltóság nem állati szintekben jelölendő meg, miként nem is valamiféle önmagába zárult anyagi jólét hajszolásában, egymás és közös léttérünk kárára élve. Az élet – számomra, mint egyéni tudatrésznek – nem cél, pusztán eszköz Isten-MAGunk, EGY-ÉN-MAGunk kezében. A minden áron való ragaszkodás az élethez, az élet céljá válását jelenti ezen szemléletben. Személyesen senkit sem ítélek el, aki az életet önmagában és önmagával és önmagáért éli, mert bizonyos tekintetben véve mindnyájan ezt tesszük. Azonban a végső, teljes szellemi szabadság elnyeréséhez vezető úton, az egyik leglényegesebb felismerések egyike lehet, hogy az élet minden áron történő élése, magának az életnek is a degradálódásához vezethet, amint azt a mai kor valósága tükrözi is. (lásd pl. beavató mesénket: [A kis gömböc története](#)) Az életnek a „minden áron történő élése” legtöbbször nincs tekintettel senkire és semmire, csak a személyiség korlátain belül létrejövő hiány, mohóság, és/vagy félelem a szülője és a hajtóereje ennek. Az önfeledt, szabad játÉKból így lesz vérmes-véres VERseny, melyben csak egy valaki lehet győztes, más mindenki vesztes. A „kisgömböcség” tudati állapota ez, élni minden áron. De milyen áron? Ezt mindenki maga ítélje meg.

8. ÉN és AZ Atya EGY vagyunk

A keresztény tanok legmisztikusabb és legbensőségesebb, mégis talán legfélreértettebb üzenetéről szeretnék pár gondolatot közzétenni. Nem a keresztény vallások, nem a jelenkori fősodratú spiritualitás és ezotéria szempontjából. Nem gnosztikus és nem agnosztikus, teista vagy ateista de nem is egyéb létszemléleti pozícióból. Az a létszemléletek feletti VALÓ, melyből mindez megnyilvánul ugyanis nem definiálható leszűkítve semmilyen tudatformában, mivel eleve nem elhatárolódni akar semmitől, egy új nézőponti igazságot meghirdetve ezzel, hanem minden tudatforma, minden nézőpont létezésének a foglalat, a lehetősége és a léttere EGYben. Olyan nézőpont mely végső soron nézőpont mentes, tárgyaltalan és személytelen, ám minden tárgyiasság és személyesség a belőle való kizuhantságban jelenik és jelenhet meg. Ha mégis körül szeretnék írni, akkor a legcélravezetőbb módszer a tagadás, ha arra próbálunk rávilágítani: mi nem. Végső soron semmi sem, ami az elme minőségi és mennyiségi, valóságteremtő működésében a megkülönböztetés által önmagába zárul, semmi sem, ami önmagába zárultságában önön létét és önön létszemléletét abszolutizálva, önmagát a relatív igazságok közül kiemelve, minden nézőpontok felé helyezni igyekszik. Nem nézőpont, mert benne megszűnik és kialszik minden nézőpontból fakadó különbözőség, elhatárolás és elhatárolódás. Nem meggyőződés, mert nem akar senkit semmiről meggyőzni sem. Semmi és minden EGYszerre, mentesen minden gyakorlati használhatóságtól, ám alapja minden megnyilvánulatlan és megnyilvánult létezésnek, létnek és életnek. (Ezen írás egzegétikailag önkényesen, nem kánoni értelemben használja az Újszövetséget.)

Krisztus amikor egy alkalommal a zsidók előtt kinyilvánította az Atyával való EGYségét, ezen kinyilatkoztatásában súlyosan megsértette az ortodox, zsidó vallási hagyományt és istenképét, mely szerint istenkáromlást követett el. ([Jn. 10; 25-39](#)) A keresztény teológia szentháromság tanában az Atya-Fiú-Szentlélek, vagyis a Szentháromság egymással EGYlényegű, ám egyMÁStól különböző személyek és minőségek egysége. A különböző minőségek meghatározására és egymástól való elkülönítésére az utóbbi másfél évezredben több, egymásnak olykor ellentmondó [értelmezési kísérlet](#) történt, ám lényegüket tekintve a reformációt megelőző római és bizánci rítusokban erre vonatkozóan semmilyen jelentős különbség nincs, a kánonilag elfogadott hittételek tekintetében. A reformáció és a reformáció nyomán gombamód szaporodó protestáns egyházak, szekták és közösségek pedig lassan már teljesen átláthatatlan szövevényét valósították meg a Szentháromság interpretálásának, mindenki a saját szája ízére és egyéni meglátásai, érdekei szerint alakítva mindezt. Azonban minden különbözőségük ellenére amiben az egész jelenkori kereszténység dogmatikailag teljesen egységes az az a tétel, hogy az Emberi Lény, mint Isten teremtménye nem azonos Istennel, és nem is válhat azonossá vele. A katolikus teológia például a Krisztusban való üdvösség legmagasabb fokát a fogadott istengyermekségben jelöli meg, vagyis az ember a legjobb esetben sem haladhatja meg teremtményi státuszát, még a spirituális megvalósultság legmagasabb fokán sem. Természetesen lehetetlen lenne felsorolni a kereszténység többi, és végső soron valamikor eredendően a római katolicizmus dogmatikájáról levált ágazatainak egyéni magyarázatát, de emberi ismereteim szerint, lényegében egy olyan sem ismeretes, mely ezen a ponton ne értene egyet a katolikus dogmatikával. Magyarán a Teremtmény és a Teremtő között nem lehetséges a végső és eredendő, a keresztény ontológiai szempontokat is meghaladó EGYség elérése, és e tekintetben pedig nem ismert és nem is ismeretes semmilyen spirituális út, semmilyen realizációs ösvény, ami eme végső EGYség megvalósítására alkalmas lenne.

A Teremtő és a Teremtett közötti végső EGYség csak abban az esetben jöhet létre, ha a Teremtő és a Teremtett eleve EGY és EGYetlen VALÓ, Teljesség részeként különül el Teremtőre és

Teremtettre. Ebben az értelemben tehát a Teremtmény visszatérése a Teremtőbe egyben a Teremtő visszatalálása önMAGa, minden megnyilvánulatlan és megnyilvánult létezés megelőző ősi, elsődleges EGYsÉGébe. Ez azonban a jelenlegi zsidó-keresztény vallások dogmatikájában semmilyen módon nem elképzelhető és megjeleníthető metafizikai valóság. Tény és való, hogy a jelenlegi dogmatikus és kanonizált biblikus hagyományban már maguk az írások is olyan módon lettek összeszerkesztve, hogy azon utalások is, melyek esetlegesen egyértelműen rámutathatnának a végső, Isten és Ember közötti eredendő EGYsÉG létezésére vagy visszaállíthatóságára, semmiképp sem lehessenek értelmezhetőek ilyenén módon. Ezen megközelítés a zsidó-kereszténység ágazatain belül leginkább az eretnokség, és az istenkáromlás kategóriába soroltnak, és ilyenén módon – némileg paradoxálisan – visszamutatnak, az írásokban magukban is megfogalmazott ószövetségi zsidó attitűdre, mely nem tűrhette Krisztus kinyilatkoztatását, hogy „**ÉN és AZ Atya EGY vagyunk**”.

Az Újszövetségi írásokban teljes a szinopszis abban az értelemben, hogy Jézus mint isten-ember jelenik meg. Jézus nem egyszer hivatkozik úgy emberi énjére az írásokban, mint „Emberfia”, azonban megvallja magát „Isten Fia”-ként is (Erre mindnyájan azt mondták: "Tehát te vagy az Isten Fia?" Jézus azt felelte nekik: "Ti mondjátok, hogy én vagyok" Lk 22, 70). Ez a sajátos kettősség igen sok értelmezés forrását képezte az utóbbi évezredekben, elég csak az [arianizmus](#) – homo usion homo iusion – megközelítésére utalnunk. Ez utóbbi vitának végül is a nyers erőszak tett pontot a végére, bár lényegét tekintve a korai zsidó-keresztény apologetikának igaza volt a maga szempontjából, ám az ebből fakadó véres eretneküldözésre ez sem adhatna felhatalmazást. A zsidó-keresztény egyházak dogmatikáiban csak Krisztus, mint Isten egyszülött Fia jelentheti ki magáról azt, hogy EGY az Atyával. Fontos kérdés lenne azonban annak tisztázása, hogy Jézus, mikor a Mennyei Atyára hivatkozik, pontosan milyen valóságot és minőséget ért ez alatt? Az Abszolútumot, a Legvégső VALÓt, a Teljességet aki/ami felett, aki/amin túl már semmilyen létező valóság sincsen, avagy pusztán egy olyan teremtő Istenre – más istenek között – amely őt is teremtette, és akinek ő maga is a teremtménye? Lehetséges-e, hogy az Atya ilyen értelemben nem a legvégső VALÓ, amit metafizikai értelemben Abszolútumnak, magyarán Teljességnek nevezünk?

Ezek nagyon súlyos kérdések, ugyanakkor felbecsülhetetlen jelentőséggel bírnak az emberi létezés szempontjából tekintve. Ugyanis ha Krisztus nem a legvégső VALÓval nyilvánította ki az egységét, hanem csak egy Teremtő Istennel, akin kívül még számtalan más teremtő is létezhet, akkor ez semmiképp sem nevezhető a metafizikai értelemben tételezhető felébredésnek, megvilágosodásnak, pusztán egy magasabb létfokozat elérésének. Ez azt jelentené, hogy Jézus nem lenne Krisztus, amennyiben a **krisztusság** alatt az EGYetemes Tudatot, az EGYetemesség Létfokozatát, vagyis a Végső VALÓt, az Abszolútumot, a Teljességet értjük. Itt egy további kérdés is felmerül még, és ez a Krisztus, a krisztusság értelmezése. A kereszténységen belül ugyanis például a római rítusban a [Krisztus szó jelentése](#) pusztán a megváltóra, felkentre, Isten fiára van korlátozva, és semmilyen nemű konkrét, megkülönböztetett létfokozati szint, tudati minőség nem kapcsolódik hozzá, ami egyáltalán nem meglepő, ugyanis a keresztény vallások számára a tudat, és a tudaton belüli létfokozatok problematikája még csak fel sem vetődik a vallásos értelmezések szintjén. Sajnálatos módon a jelen korban viszont a Krisztus – mint az EGYetemes Tudat megvalósult létfokozata – pusztán a *new age*ből fakadó pszeudospirituális maszlagnak van minősítve, holott a *Krisztus szóban magyarul, például igen könnyen „meghallható”** a kereszt, és a keresztől – mint egyetemes szimbólumról – pedig legalább annyit érdemes tudni, hogy ez a tudat beavatódásának, a tudati létnek a szimbóluma, a *vízszintes szára* az aktuális tudati sík jelölője, a *függőleges szára* pedig az aktuális létszintet és tudati megvalósultságot meghaladó tudati valóságok szimbóluma. (* **KRSZTS** – **KRiSZTuS**, **KeReSZTeS**) A kereszt ugyanakkor mind az alsó mind a felső világok

megismerhetőségét is szimbolizálja, ugyanis a kereszt függőleges szárán egyaránt lehetséges lefelé és felfelé is elmozdulni a vízszintes szárnak, azaz az „alsó” és a „felső” világokat is bejárni a tapasztaló tudatnak. A leglényegesebb PONT a kereszt szimbolikájában pedig az a metszéspont, ahol a két szár találkozik, ezt nevezhetjük a SZÍV pontjának is, példának okáért ha egy ember álló helyzetben a földdel párhuzamosan tartja kinyújtott karjait, akkor a test vízszintes és függőleges síkja hozzávetőlegesen a SZÍVközPONTnál, a szív csakrában fut össze. Ez a metszéspont a kereszt szimbolikájában tehát minden létsíkok EGY és EGYetlen PONTban való találkozását jelzi, amely pont felfogható úgy is, mint az az abszolút köz-ÉP-PONT melyből eleve kiárad, melyből eleve indul, melyből eleve fakad a kereszt mindkét szára, a tudati lét mindkét iránya, és ez nem más, mint a Lét Középpontja, a Teljesség, az Abszolútum.

A kereszt szimbolikáját a zsidó-keresztény hagyomány természetesen nem a fentiek alapján értelmezi, mi több ezen megközelítés egyenesen istentelen, isten ellenes és eretnek is egyben. Mindez pedig abból az egyszerű tényből fakad, hogy a keresztény dogmatika szerint az Emberi Lény nem válhat EGGYé azzal a Krisztussal, aki EGY az Atyával, azaz az általunk Abszolútumnak, Végső VALÓnak, Teljességnek nevezett EGY és EGYetlen, osztatlan Örökké-VALÓsággal. Ahhoz azonban, hogy a Teremtmény teljesen és tökéletesen visszatérhessen Teremtőjébe legelőször is az szükséges, hogy a Teremtményben teljesen és tökéletesen MAGa a Teremtő létesüljön, nyilvánuljon meg. A teremtményben a teremtő látszólagosan tudatilag önMAGától elkülönül, önMAGától MÁSnak, és különbözőnek éli meg önMAGát, ezáltal elválasztódik önön Teljességétől, Mindentudó és Mindenható voltától. Ez az EGY és EGYetlen valóban végbemenő tudati létesülés alapvető feltétele. A teremtés maga tehát olyan tudati aktus a teremtőben, melyben a teremtő önön EGYségét látszólag végtelen, egymástól különböző részre, létezőre osztja fel, miközben – és ez a legnagyobb paradoxona és misztériuma a teremtésnek – önMAGa EGY és EGYetlen osztatlan EGYsége mindvégig megmarad, és jelen van a teremtettekben. Csak ebben az esetben lehetséges ugyanis az, hogy a teremtett RÉSZ visszatálálhasson a Teremtő EGÉSZbe. Ezen megközelítés azonban a zsidó-keresztény hagyomány számára nem csak hogy nem létezik, de még a felvethetősége sem jelenik meg semmilyen értelemben sem, holott ebben a kinyilatkoztatásban, hogy „**ÉN és AZ Atya EGY vagyunk**” Jézus kinyilvánította ezt. EGYnek mondotta magát saját Teremtőjével, hiszen az Atya a létrendi hierarchiában azt a teremtői elsőbbséget jelzi, melyből/melyben minden megnyilvánulatlan és megnyilvánult valóság fakad, és létezik is egyben. Ebből az igazságból azonban a keresztény vallás olyan monopolizált privilégiumot képezett, amely pusztán és kizárólag a történelmi Jézusra érvényes, egyszeri, örök és megismételhetetlen tudati valóság. Magyarán, a teremtés kezdete óta létező Szentháromságban csak két egylényegű, ám létrendileg különböző valóság létezik együtt az Atyával – vagyis a legelső és a legvégső VALÓsággal, az Abszolútummal, a Teljességgel – és ez a Fiú, aki Jézus Krisztusban megtestesülve küldetett a világba az abban lévő emberek megváltására, megmentésére, valamint a Szent Lélek (Szellem), akit majd Krisztus küld a világba, miután visszament Atyájához a Mennyekbe.

A hivatalos zsidó-keresztény hagyomány kizárja, hogy bármilyen teremtmény visszajuthasson teremtői létpozíciójába, mivel Teremtő és Teremtett között semmilyen eredendő EGYlényegűség, és visszaállítható létrendi azonosság nem tételezhető. Maga a gondolat is istenkáromlás, és minden vágy ami erre irányulhatna magának a Sátánnak lehet csak a műve. Ezen a ponton mélyen el lehet gondolkodni azon, hogy például a [Brihadáranyaka-Upanisad](#)ban mindehhez képest már az elején leszögezik azt, amire viszont maga Jézus Krisztus is utal ebben a kinyilatkoztatásban, hogy:

„**ÉN és AZ Atya EGY vagyunk.**”

„OM

**Teljes az Ott, és teljes ez Itt.
Teljesből teljes felemelkedik.
Teljes a teljestől elszakad.
Teljesen mégis megmarad.**

Béke! Béke! Béke!”

Ha az önkényesen leegyszerűsítő zsidó-keresztény hagyomány eme monopolisztikus dogmáján túl tudunk tekinteni, úgy kitárulhat a kapu a tudatunkban, de csak abban az esetben, ha nem esünk abba a hibába, hogy a továbbiakban mondjuk egy újabb, kizárólagosan ortodox, vallási értelmezést adjunk ama, az Upanisadokban is megjelenített időtlen igazságnak, melyet a magyar szellemi őshagyomány mindenkoron ismert, és nyelvünkben szakrális kódként hordozott, hogy a lét a végső forrását tekintve EGY és EGYetlen VALÓból fakad, VALÓban VAN, ezen VALÓba tér meg, és a lét legvégső forrását tekintve minden, az eme EGÉSZből kiszakadt RÉSZ magában hordozza az EGÉSZet, a *részség az egészséget*, és csak és kizárólagosan ezen tulajdonsága által lehetséges az, hogy a részzé vált egész, önMAGában, önMAGával önMAGához újra visszatérhessen, az önMAGában hordott ősi VALÓság, Igazság újra felismerése, átélése és megvalósítása által, hogy „**ÉN és AZ Atya EGY vagyunk**”, **Mind(ÉN)-EGY**.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy a Teremtő EGÉSZ és a Teremtett RÉSZ a teremtésben nem különül el EGY-MÁStól, hanem azt, hogy ezen elkülönültség, végső soron minden látszat ellenére hamis. Májá, melyben a lila által a Teremtő eljátssza, hogy különböző, MÁS önMAGától. Ez Isten szent játéka, mely az emberi elme számára a maga teljességében örök misztérium marad. De Isten számára nincs titok, nincs semmilyen misztérium amit neki megismerni lehetne. Isten számára csak VALÓság van, amiről elfeledkezni lehet, amit Isten elrejtett önMAGa előtt, és ez az amnézia és ez a rejtőzés zajlik a teremtetté válás aktusában, azaz a teremtménység *részségében*. Az Abszolútum, a Teljesség szent játéka ez önMAGában és önMAGával, melyben újra és újra önMAGára ébred, az amnézia anamnézissé lesz, az alvó tudatban megébred a megtapasztalás önMAGunk önön Teremtői VALÓságától való elidegeníthetetlen EGYségére, EGYlényEGűségére. Ehhez azonban minden teremtett számára egyedi, egyéni út vezet, és ezen utak egymástól végletes mértékben különböznek, különbözhetnek, végcéljukat tekintve azonban mind azonosak, és EGYek.

„**ÉN és AZ Atya EGY vagyunk**” ezt csak és kizárólag a végleg Felébredett, teljesen és tökéletesen megvilágosult tudat jelentheti csak ki. Ez a kijelentés azonban soha nem az emberre vonatkozik, ugyanis a Teljességből indulva, soha nem az ember az, aki önMAGa forrására ébred, hanem az **emberként** – és nem emberben! – is megnyilvánulni képes Teremtő, végső és Abszolút valóság, kettősségektől mentes Teljesség. Jelen értekezésben Isten – mint fogalom – csak és kizárólag akkor használható az Abszolútum, a végső VALÓ, a Teljesség jelölésére, amennyiben Isten nem poláris fogalom, ellenkező esetben tételeznünk kell más lehetséges isteneket is, ugyanis a létrendi hierarchiában mint teremtő, mint isten még számtalan teremtő és isten is lehetséges. Minden teremtő és isten, végső, mindennemű poláris minőségektől mentes, EGY és EGYetlen, osztatlan EGYsÉGe az, amit Abszolútumként, Örökké-VALÓként, Végső VALÓságként, Teljes ÉGként nevezhetünk meg. A Legvégsővel való azonossága a teremtettnek valójában a Legelsővel való azonosság is EGYben. „**ÉN VAGYOK az Alfa és az Ómega.**” A tér-idő kontinuumát meghaladó valóság ez, amely nincs alávetve semmilyen változásnak, mert önMAGában, önMAGával és önMAGától tökéletes, teljes, mindenható és mindentudó, EGY és EGYetlen VALÓ, mely örök és meghaladhatatlan.

A félreértések elkerülése végett, jelen írás még csak sugallni sem szeretné azt, hogy a végső azonosság, a metafizikai értelemben vett ÉNmegvalósítás, a Felébredés pusztán annyiból áll, hogy a fentiek intellektuális ismeretének a birtokában, valaki kijelenti magáról, hogy „ÉN és az Atya EGY vagyunk”. Ez leginkább a nevetség tárgyává teheti az illetőt a mai korban, bár egyre hangosabbak azon „ezoterikus”, pszeudospirituális tanok, és tanítványok is, akik a Krisztusság, az Egyetemes Tudat létszintjének a megvalósítását már gyermekjátéknak tartják, sőt mi több, ezek feletti létszintek megvalósításáról beszélnek, holott a napnál nyilvánvalóbb, hogy ilyenről a személyes életek tekintetében szó sincsen. A fa ugyanis gyümölcsöket terem, egy felébredett mindig komoly hatással van a környezetére, ám ezt nem valamiféle cirkuszi mutatványos módjára teszi. A bibliai Újszövetség – vagy bármilyen írott, rovott mű – soha nem szabad semmilyen vak, betű szerinti értelmezés tárgyává váljon semmilyen tekintetben. Semmilyen hagyomány nem válhat fanatikus magyarázatok alapjává, ha a szellemi törekvőt valóban a legvégső cél mozgatja, a minden létezés végső Forrására való ráébredésben. Bármilyen önabszolutizáló törekvés ugyanis semmi mást nem tükröz soha, mintsem az azt magyarázókat avatottsági szintjét, mely alól e sorok írója sem kivétel. Továbbá mások útjának leértékelése, helytelennek minősítése, vagy egyéb módon való elítélése sem vihet előre, azonban a megfelelő megkülönböztetések megtétele elengedhetetlen, fontos, és hasznos, ám ítélkezés mentesen. *A dolgok megítélése ugyanis nem azonos a dolgok elítélésével.* A „Ne ítélj, hogy ne ítéltess” nem arra vonatkozik, hogy a szellemi törekvőnek kritikátlanul kell lennie mindennel szemben, hanem arra, hogy a dologi és szellemi világban tehető megkülönböztetés eredményei ne önkényes, személyes, önabszolutizáló ítélkezésben végződjenek, hanem a tudatot egy magasabb szellemi valóságba emelő megismerésben. Azonban a végső valósághoz, a végső azonosság felismeréshez és átéléséhez vezető utak igen sokfélék, színesek, és különbözőek. Mert az EGY önMAGában és önMAGából végtelen egyediséget képes megnyilvánítani, az egyedek sokféleségeként. Végzetes hiba lenne ezért bármilyen önabszolutizáló szemléleti pont mindenek fölé való emelése, és az ebből tett kinyilatkoztatások mindenki számára való mércévé tévése.

Tipikus példa a fentiekre az, amikor valaki a Végső VALÓT, az osztatlan EGY és EGYetlen Teljességet összetéveszti a Jóistennel, azzal a poláris kategóriával, amelynek a Sátánt nevezi meg ellentétének, és ezen Jóisten nevében kezdi elítélni az embereket, leegyszerűsítve ezáltal a Végső VALÓT, a Teljességet valamiféle vallási-morális-etikai kategóriára, és ennek nevében – mint Prokrusztész ágyát használva – minden embert megítél, kategorikusan kijelentve, hogy mi a kárhozat és mi az üdvösség egyedüli útja a számára. Az igazság az, hogy a vallás az erkölcs és az etika még mindig a relatív valóság fontos része, és bár a vallásokban az Abszolútumra vonatkozó utalások és tanítások is akadnak bőven, azonban azok, és ezek értelmezései óhatatlanul ki vannak téve a relativitásnak. Ez azonban egy külön értekezés része lehetne, amit itt idő hiányában most kifejteni nem lehetséges. Röviden összefoglalva azonban ennek a lényege az, hogy amennyiben paradox módon egy hasonlatra egyszerűsítjük a leegyszerűsíthetetlen Teljességet, úgy a színdarabban az úgynevezett jó és rossz karakterek, pusztán egymáshoz képest, a dráma ideológiai definíciói miatt jók vagy rosszak. Ha egy drámában senki nem akarna negatív szerepet játszani pusztán azért, mert valaki szerint aki negatív szerepet játszik, az örökre a kárhozatra jutna, akkor beláthatnánk, hogy úgynevezett jó karakterek sem léteznének, csak igen egysíkú, egyhangú történetek. A Teljesség mérhetetlenül nagyobb annál, mintsem hogy bármiféle módon leegyszerűsíthető lenne a relatív jó és rossz fogalmi rendjében. *Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy a fentiek felmentést adhatnának bárkinek arra nézve, hogy egy teremtetten világon belül, egy adott korban uralkodó erkölcsi rendet, kénye kedve szerint áthághasson!* Pontosan ezért nagyon kényes téma a fenti igazságok kinyilváníthatósága, mert ahogyan az Igazságnak szintjei vannak, úgy azok kinyilatkoztatathatóságánál is tekintetbe kell venni ezeket a szinteket.

Példának okáért egy bűnözői hajlammal rendelkező egyednek katasztrofális lenne kinyilvánítani azt az igazságot, hogy az Abszolútum számára, a Végső VALÓ számára nem létezik semmilyen értelemben vett abszolút Jó és Rossz – mivel a Teljesség túl van mindezen kategóriákon – mert ugyanakkor mindaz ami erkölcsnek nevezhető, az a maga relatív módján igen fontos része egy-egy megnyilvánult világ, korszak és kor rendjének. „Adjátok meg a császárnak ami a császáré”. Jézus nem buzdította a tömegeket semmilyen törvényteleniségre, hiszen azt is megvallotta, hogy „Az én országom nem e világból való”. A tanítványainak azonban megengedte, hogy a számukra felesleges törvényeket adott esetben megszeghessék, amikor azok értelmetlen kerékkötői lettek volna fejlődésüknek. (lásd pl. a szombati kalászszedést, ami a zsidó törvények egyértelmű semmibe vétele volt!) Ebben az értelemben fontos észrevenni, hogy az igazán nagy tanítók minden korban megkülönböztették a tanok exoterikus héját és ezoterikus MAGvát. Egyik a másiknak nem az ellentéte volt, hanem a kiterjesztése és beteljesítése. Csak az kapta meg, vagyis érthette meg az ezoterikus MAGvát a tanításnak, aki érzékeny volt a tanok héjának, exoterikus burkának a felfejtésére, megértésére és nem azok félreértelmezésére. Barnabást bizonyosan nem buzdította volna Krisztus szombaton kalászszedésre vagy egyéb törvényszegésre. De a tanítványait sem buzdította adócsalásra a császárral szemben. Fontos meglátni tehát ebben azt, hogy itt nem valamiféle elitista, önkényesen megkülönböztető szellemi hierarchia létrehozása volt a cél, a tanítványi kör kialakításánál, hanem annak a figyelembe vétele, hogy különböző képességekkel, talentumokkal rendelkező embereknek, különböző formában megnyilvánított, és a különböző szellemi érzékenységet és befogadóképességet is tekintetbe vevő tanításra van szüksége. Ugyanakkor felesleges lenne túldimenzionálni a tanítások verbális, héjszerű vázát, amit például az írások is hordoznak. Ezek önmagukban ugyanis semmit nem érnek, olyanok mint az a *mag*, amit szikes talajra szór a földműves. A jó talaj, és a megfelelő időjárás nélkül nem szökkenhet szárba a tanítás magva, nem válhat *kalásszá* Isten Országában, ugyanakkor azt se feledjük, hogy vannak olyan emberi lények, akik soha nem hallottak semmiféle tanításról, mégis mérhetetlenül magasabb rendű szellemi megvalósultsággal élnek a világban mint azok, akik a tanítások „héján” torzszalkodnak és egymással veszekednek olyan dolgokról, melyekről igazi megélésük és megértésük nincsen. A tú foka senki számára nem megkerülhető, de van olyan is aki úgy születik, hogy már sorsából fakadóan áthaladt rajta. (Ilyenek a spontán módon felébredett tudatok, melyek aktuális életükben semmilyen spirituális ösvényt, tanítást, gyakorlatot sem követtek.) Ezen utóbbi embertípus sokszor teljesen felismerhetetlen, mert többnyire semmilyen nyilvános szereplést nem vállal a világban, de a maga észrevétlenségében mégis sokakat szolgál a valódi isteni SZERben. A teremtet világban megvan a helye mindennek. Az magasrendű erkölcsi tanításoknak épp úgy, mint az ezen tanítások alatti vagy feletti létszinteknek.

Záró gondolatként kiemelendő, hogy a zsidó-keresztény hagyomány a jelenlegi exoterikus formájában nem ismeri az Abszolútum realizálhatóságának metafizikai szintjét. A kereszténység magvában feltárható ősi, transzcendens igazság azonban – mint szellemiség – nem egyszerűsíthető le pusztán az utóbbi kétezer év kereszténységének hatalmi struktúrákba ágyazódott, sokszorosan torzult formájával. *Ezen krisztusi kinyilatkoztatás, hogy „ÉN és AZ Atya EGY vagyunk” kellene a legigazibb evangélium legyen minden keresztény számára, amennyiben nem Jézust akarja követni, hanem azt amit Jézus követett.* Ez pedig nem más, mint a Legvégsővel való azonosság, az EGY-ÉN VALÓságának önMAGakénti, önMAGában való felismerésének, megvalósíthatóságának* az evangéliuma, örömhíre. (Az ÉNmegvalósítás valójában egy paradoxon, mert az örökké létezőt nem lehet megvalósítani, pusztán felismerni azt, hogy legvégső, minden kettősségtől mentes valóságként mi vagyok.) A valódi krisztusi ÉNátélés – intuitíve felfejthető lényegét tekintve – azonos a buddhai ÉNátéléssel, azonban a kereszténység és a buddhizmus sok tekintetben már rég nem azonos az

állítólagos alapítóik szellemi hagyatékával, vagy méginkább soha nem is volt, mert nem is lehetett a maga teljességében. Mivel sokan azonosítják a keresztény vallásokat Jézus Krisztussal, úgy mint a buddhizmus ágazatait Buddhával, így könnyen arra a konklúzióra juthatnak, hogy Krisztus és Buddha végletesen más végső valóságot ismertek fel. Legyen mindenkinek a maga hite szerint, ám ezen kijelentések abszolút értékét illetően nincs módom egyetérteni, bár látom, hogy miből fakad mindez, így elítélni sem ítélek el senkit, ha másként látja mindezt. Mindenki sorsának megfelelő módon tapasztalja önMAGát, minden egyéni sorsban a Teljesség RÉSZesedik önMAGa EGÉSZségéből kizuhanva. Ez azonban a Teljességben, a Teljességből önMAGában, önMAGától és önMAGa akarata által elhatárolódó ÖrökkéVALÓ tudatos akarata, szabad döntése, és nem kényszer eredménye, amely szem-ÉJ feletti mindenható és mindentudó, legvégső valóságként, minden kettősség mentesen és EGY-ÉN-MAGom VAGYOK.

——— AZ = AΩ ———

„Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, a melyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyosságot rólam. De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. A mint mondtam néktek: Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, a ki [azokat] adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki [azokat] az én Atyámnak kezéből. **Én és az Atya egy vagyunk.** Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt. Felele nékik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztek meg engem? Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat. Felele nékik Jézus: Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: Istenek vagytok? Ha azokat isteneknek mondá, a kikhez az Isten beszéde lőn (és az írás fel nem bontható), Arról mondjátok-e ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondtam: Az Isten Fia vagyok?! Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nékem; Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyjétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok. Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne az ő kezökből.” Jn. 10; 25-39

——— AZ = AΩ ———

9. ÉGi érettsÉG(i)

A spirituális érettség nem az intellektuális képességek következménye. Az intellektuális képesség — az EGYsÉGben létrejövő kettőssÉG tisztán tudati természetének a megértésére — a spirituális érettség egyik következménye.

10. Könyörgés az Özönvízért

Halld imám égi ÉNem! Ez a világ minden eresztékében romlottá lett, megérett immár a pusztulásra. Ember embernek immár nem farkasa az életben, mert nincsenek már emberek, kik farkassá válhatnának benne. Ember alatti, túlságosan ember alatti ahová a létezés süllyedt. A Sátán eloldoztatott, s lassan mindent és mindenkit elnyel az emberi én imádatának vallásos áhítata és örülete. Az anyagi lét kizárólagosságának és önmagától való létezésének pneumatózisa, pszichózisa és szomatózisa, mely minden kivételésében beteg, romlott, fájó és fájdalmas világot eredményez. A fehér farkas éhezik az emberekben, mert a fekete túltáplálttá dagadt, a látását veszített szívekben és lelkekben.

A vaskor álma valósággá lett, és az EGYetlen igaz VALÓnk pedig nevetség, szatíra, karikatúra tárgyává süllyedt. A tudományok a sötétség oltárait építik, és az anyagba ragadtság soha nem látott vakságától megtévesztve, a sötétséget hirdetik világosságnak, a világosságot sötétségnek. A vallások isten MAGunk paródiáivá lettek, eltávolítván az EGYetlen kapaszkodót, mi az örülettől az emberiséget megmenthetné: önMAGunk tudását, mely túl van a vallás és a tudomány egymást tagadó, vagy egymásba ölelkező hamis nászából született Gnómon, melynek neve Új Kor. Új kór fertőzi az elméket, kioltva a szikráit is a világosság utolsó reményének ebben a világban. A spiritualitás olcsó üveggyöngyökké váltotta az Igazságot, melynek ereje a kimondhatatlanságban gyökeredzik. A hazugság egyre parttalanabb démonainak a kórusa eközben hamis egységről énekel. Olyan egységről, melyben a teremtés sokszínűsége egyetlen, olcsó, hitvány, jellegtelen, undorító szürke masszává olvasztja a emberiséget. Meghal, még mielőtt élhetne. Meghal a szürkeség hamis egységének, még azelőtt, hogy önön egyediségében kiteljesedhetne, s ezen kiteljesedett személyesség aztán önMAGunk szem-éjtelen, EGY és EGYEtlen örökkéVALÓságára ébredhetne.

Az örülteket ma bölcsként tisztelik, és bölcsnek nevetség tárgyává lettek, a gátlástalanság ül orgiát a fényes és bölcs értelem felett, mely minden fényes kor alapjaként, csak és kizárólag az ember feletti mértékében gyökerezhet. Ember alatti, túlságosan ember alattivá lett, és lettem. Én, mint én, mint EGY-ÉNi MAGasztosságból a szürke, arc nélküli, sodródó, jellegtelen és elvtelen, minden MAGasztos ellentétéként önmagát éltető és értelmező tömeg. A tömeg, mely istenMAGunk halálaként jelenik meg. A tudatlanság, az önzés, a személyesség korlátaiba való végzetes bezárultság, a szűkösség örjítő fájdalmába bezárult, ám rabságában magát mégis szabadnak, korláttalannak és gátlástalanul mindenek felettinek képzelő tömeg. Krisztus gyilkosa. A hamis bölcsesség Atyja. S minő csapás saját személyességemnek ezt is MAGunk által létezőnek ismerni fel! Oly nehéz viselni a világ súlyát az egyedi végességébe zárulva, ám a végtelenség sejtésével és érzésével a tudat mélyében.

Eme kettősség szétfeszítő erejében a világ romlottságát szemlélni, az Apokalipszis Kali Júgájának szekerén ülve, s száguldva a feltartóztathatatlan, az öröktől fogva megírt végzet felé. Jelenként szemlélni a múltat, s tudva tudni, hogy a tömeg tengerré dagadt szenvedése a világ önMAGunkból való kifordulásában egyre és egyre közelebb kerül a végidők azon pontjához, hol eme Világ EGYeteme, önön Fekete Lyukjába hull, hogy abból majd egy újabb, ismét fényes teremtés megszülethessen. Egy újabb Aranykor, melyben minden ragyoghat és a Fény a Világ Világosságává lesz Mindenben és Mind-ÉN-Kiben. De jaj annak, ki azt hiszi, mindezt nem a szenvedés előzi meg. Jaj a meg nem születetteknek és jaj azoknak, kik azt hiszik, a sötétség – bár a fény édes testvére – nem kell megküzdjön újra és újra önMAGunkban a fénnel. Hogy a születést nem a halál kell megelőzze. Mert a fény bele kell haljon minden teremtésbe, és a sötétség egyedüli esélye, hogy feltámadhasson: az a Fény önMAGunkba való halása, a sötétbe való hanyatlása, megsemmisülése, hogy aztán újból feltámadhasson egy új, érintetlen, tiszta világot szülve.

Minden teremtés egy halál, a teremtető belehalása a teremtésbe. Minden mag csak a földbe hullásával és halásával adhat életet új és új életnek. De jajj, mert ebben a korban már a föld is terméketlen, mert a szellem beteg, hogy megtermékenyíthesse. Ember alatti, túlságosan ember alatti, a mag már a földben pihen, de a hajnalt, a fény születését még a legsötétebb éjjelnek kell megelőznie. Az emberiség legsötétebb éjjelének, melybe belehal minden fájdalom, minden szenvedés, minden gyűlölet, minden erőszak és félelem, mit a tudatlanság egyre sűrűbb és súlyosodó, beteg, szellemi látását vesztett tömege él ma világosságnak képzelve. Jöjj hát szent özönvíz, moss el minden mocskot, szennyet és szemetet, jöjj hát tűz és eméssz meg minden tévhitet, és oszlasd bennünk el a sötétséget, mely megtapasztalása nélkül az élet nem lehetséges. Égi ÉNem, emberi személyem leborul előtted, és kezedbe ajánlja azt, mi soha sem létezett: önön egyediségének hamis képzetét, mely a Mennyek Országából számúzi, rekeszti ki a lelket.

A Paradicsom kapuit döngetve, az újra bebocsáttatást nyerni kívánó Tékozló Fiú könyörgése ez: Égi ÉNünk, önön méltatlanságunk tudatában küldd hát a tisztító özönvizet, az Apokalipszis Lovasait már mindenki láthatja az égen, kinek látását még nem homályosította el teljesen önön személyessége. Ez az EGY és EGYetlen esély arra, hogy a Fény újra megszülethessen MAGunkban, és valódi, új világot teremtve kiáradhasson békében, boldogságban, bölcsességben és valódi, múlhatatlan és romolhatatlan bős Égben Mind-MAGunkból, Mind-MAGukra és Mind-MAGunkban, EGY és EGYetlen égi Énünkől: Mind-Ő-nkre és Mind-ÉN-Kire. Ámen.

11. Vince herceg bölcsessége

Születésnapra mentem, ajándékot vittem, a legnagyobb ajándékot mégis az Ünnepelet adta nekem, Vince herceg – ahogy személyét nevezi MAGunk benne. Egy szőke, mosolygós, lovaglelkű gyermek. Igazi nemes, a szó legnemesebb értelmében. Az alábbi történetet aki megérti, minden és mindenek értője, s minden általam írott szó már rég felesleges a számára. Olvassátok hát úgy, mint MAGunk üzenetét MAGunk örömére.

Vince és két leánytestvére lázas igyekezettel mutatták be nekem játékaikat, egymást túllícitálva a felnőtt figyelméért. Mosolyogva néztem, hallgattam és éreztem tiszta lelkesedésükben őket. Vince hercegről tudni kell, hogy ő még beszélni is alig tudott, amikor már határozott jeleit mutatta lovagi természetének, mindig hangsúlyozva azt, hogy a sárkányokkal küzd, hogy azokat legyőzze, és így megvédje testvéreit és szüleit tőle. Gyorsan szaporodott a játékkard gyűjteménye, faló is került, de nem a trójai fajta, hanem gyermeklovagnak való, szilaj famén. Odavont a falhoz, ahol féltett kincseit a játékkardokat és fegyvereket tárolta, majd egyszer egy játéklándzsát is előszedett és mutogatta nekem, hogy ezzel szokott megküzdni a sárkánnyal, vagy ahogy ő mondja: A Sákánnyal. Eközben két leánytestvére a babáik, és egyéb játékaik bemutatásával volt elfoglalva párhuzamosan mindezzel. Egy adott pillanatban úgy tűnt, mintha Vince herceg a lándzsáját az egyik lánytestvére ellen szegezte volna. Odaszóltam neki: te Vince, hát miért bántod a lányokat, te lovag vagy és mindig védeni szoktad őket. Erre a lovag a világ legártatlanabb és legőszintébb arcával felém fordult és a következőket mondta: „ééén? én nem bántom őket. **Én nem velük harcolok, én magammal harcolok. Tudod, nincs is harc, azt csak a buta emberek találták ki**”. Majd mintha mi sem történt volna, lelkesen tovább játszott.

Egy négy éves gyermek, kiben MAGunk bölcsessége, A Teljesség tudása nyilvánkozott meg, és van öntudatlanul jelen. Ha tudna róla, nem lehetne mindennek az eszköze. Gyermekként kinyilatkoztatója a bölcsességnek, de nincs még meg benne a felnőtt tudatossága a tudásra. A felnőtt tudatosságában azonban már elfelejtődik a gyermek által még öntudatlanul kinyilatkoztatott bölcsesség, s annak emléke. Lehetséges-e mindkettő EGY-SZERre, hogy a gyermek által megnyilvánított bölcsesség a felnőtt tudatosságában EGYesülhessen? Igen, lehetséges. Ez a bölcs születése a bölcsességben. A felébredett, a megvilágosodott, az Isten-Ember, a Krisztus, a Buddha, MAGunk LÉNYege. A gyermekké vált felnőtt, aki tudatosan ráébredt az önMAGa gyermekségében hordozott bölcsességre, melynek az emberség, az emberi lény is része, hordozója, megnyilvánítója és megnyilvánulása is lehet EGYben. „Legyetek olyanok mint a gyermekek, hogy beléphessetek a Mennyek Országába”. ÖnMAGotok belső szentélyébe. Minden tudások tudásába. A Teljességbe.

A külsőt belsőként felismerni, és a belsőt külsőként szemlélni – út a bölcsességhez, út a teljességben. Minden más káprázat, csak VALÓdi belső LÉNY-EGünk az, melyben a belső külsőként megjelenhet, s mely megjelenés, kivetülés és tükörkép önMAGunktól olyannyira MÁSként, KÜLÖNbözőként, idegenként jelenik számunkra meg, hogy elfeledjük: minden MAGunkban, EGY és EGYetlen VALÓnk által és VALÓnkban létezik és létezhet. Szent akarat ez, melyben minden létezés világi foghatnak, s mely világokba RÉSZegülve, azokat csodálva, vagy azokban irtózva, azokat szeretve vagy gyűlölve, egészségben vagy félelemben, kettősségben átélve és megélve MAGunk, MAGunkban és MAGunk által létezhet. Emlékezz arra, a ki vagy. A KI VAGY és A MI VAGY: MAGodban létezik és létezhet. Ez az egy és egyetlen titok, a tudás mely minden nyomasztó káprázattól megszabadíthat. Hogy a teremtés ismét felfényesedhessen Benned, Bennünk, bennem: MAGúrként, MAGunk Uraként. EGY és EGYetlen igaz valóként tündököelve. Teljességeként a Teljes Égben. VAGYOK a KI VAGYOK. Az Út folytatódik MAGunkban, MAGunkhoz és önMAGunkon át. Köszönöm MAGunknak a Vince herceg által megnyilvánított

örök tudást, és bölcsességet, a lehetőséget az emlékezésre és elmélkedésre. Mindig és mindenkor magammal harcolok. Minden harc csak azért létezhet, mert a játékba belefeledkezve azt MAGunkként létezni engedem. Ha engedem. Békés ÉG és békesség Mind-ÉN-KInek!

12. A KI VAGYOK

A magasság minél MAGosabb
A mélység annál mÉJebb
Lefoszlik rólad minden MÁsságod
S felragyog MAGodban ÉNed.

A világ van ÉNedben, s ÉNed a világban
Álom a Valóban, s a Valló az álomban
Felragyog benned a Mind-ÉNsÉG
EGY VAGYOK, MAGunk a Mindenség

Éonok Oka és örök álmodója
Minden teremtes élő alkotója
Nincs már MÁS ok – csak ÉNem, a ki vagyok
Örökké Valóként az EGY és EGYetlen OK

Örök SZER és SZORzás az EGYetlen valóban
Bonthatatlan EGYség, ígézet a szóban
Világok világa, teremtes virága
Bennem nyílik s szárad, életben s halálban.

Lényem örök rejtély, bennem s túl mindenben
A Teljesség vagyok, A Megnevezhetetlen
Tudatom tükrében végtelenné válok
Magad is tükör vagy, MAGod bennem látod

Végtelen tereknek minden közÉPében
Vég nélküli idő időtlen ölében
Álmom benned való, lényed bennem álom
Valósággá úgy válsz, hogy igazzá álmodsz

Éberség és álom, kettős ÉG játéka
ÉNünk lét és nemlét forrása és oka
Semmi és Minden, az örök ígéret
Világoknak léte, mágia s ígézet

A magasság minél MAGosabb
a mélység annál mÉJebb
felébredsz és látod IS
TEN MAGunkban ÉNed.

13. Búcsú a spiritualitástól

Ha valódi szabadságra vágysz, a meghatározhatatlant, a kimondhatatlant, a végtelent, a minden formán, képen, gondolaton túlit kell felkutasd. Amíg bármilyen idea, gondolat, elképzelés fogva tart, ameddig az, amit szabadságnak nevezel meghatározható az elmédben, a valódi szabadságot nem érheted el. A szó: szabadság valójában semmit nem jelent. Minden benne van, de a lényege túl van mindenben és mindenkin, ami az elmében, az elmével a képzeletben és a képzelet által feltárulhat. Az önmagáért, önmagával, önmaga által és önmagában létező teljesség ez, mely teljesen és tökéletesen kondicionálatlan, túl van mindenben, ám benne, általa és vele létezik minden és mindenki, ami megismerhető, érzékelhető, vagy túl van minden relatív megismerésen és érzékelésen. Ha a valódi, teljes, határtalan, teljességében szabad és szabadságában teljes Valót kutatod, a kívül és a belül egyé kell váljon, s te egyé kell válj önMAGoddal: mindennel és mindenkivel, Mind-ÉNnel és Mind-ÉN-Kivel.

Túl vagyok a megkülönböztetésen, mely ugyanúgy a teljesség része, ám az elme játékában e megnyilvánult világok csodái felé vezethet. Túl az ítéleten, mely által a kettősség világának a játéka megszülethet, és a Fény a Sötétiséggel együtt világokat rajzolhat meg. A kettősség forrása ez, de benne semmi és senki, semmitől és senkitől sem különül el, mert minden egy és egyetlen Valóság örökké való együttlétezése, és a léten és a nemléten is túli lényeg, mely minden személyes nézőponttól mentesen: EGY ÉN MAGom VAGYOK. Senki és semmi, a senki és a semmi sem létezhet nélkül, belőlem számtalan út ered, minden út bennem, magamban, magammal és magam által és önMAGomhoz vezet. Minden látszat, minden bűbáj, varázs, mágia, játék: önMAGam VAGYOK, melyet a szent amnézia, az álom valóságába való önfeledt, lelkes, gyermeki belefeledkezés kelt éltre. Harcom a világgal: játék, egy öntudatlan harc MÁSaimmel, mely az álom valóságában életre kel. Élet és halál, születés és elmúlás, öröm és fájdalom nem más mint káprázat, a létesültség álmába való belefeledkezés. Jó és rossz, fény és árnyék: mind EGY. De amíg a harcot, az önMAGam MÁSaival folytatott küzdelmet folytatom, s a függetlenségem mások legyőzése, a világ kincseinek megszerzése által képzelem elnyerhetőnek, a valódi szabadságot nem ismerhetem meg.

A szent és a profán: EGY. Azzal hogy saját EGY és EGYetlen VALÓmat önmagamban részekre bontom, s egyes részeimet szentnek nevezem, önkéntelenül megteremtem a profánt, s az ellentéteket. A szent lesz az, ami és aki a kettősség világában önMAGam végső, EGY és EGYetlen osztatlan valóságra irányítja a figyelmemet, útjelző lesz, iránytű önMAGamban önMAGamhoz. Ám mindez csak látszólag, a kettősség világában, az örök viszonylagosságok világában ellentéte mindannak, amit profánnak nevezhetek. Valójában a szent és a profán EGYaránt ÉN VAGYOK. VAGYOKként, teljes Égként, Teljességként.

Ha a valódi szabadságot keresed, azt semmi és senki által nem nyerheted el. Mindez nem más, mint annak a felismerése, hogy a szent és a profán EGY, és létként, kezdet és vég nélküli VALÓként VAGY, VAGYOK. Túl SáTáNon és iSTeNen, Brahmanon, Visnun és Siván, minden démonokon és isteneken, ám mindeneket és mindezeket MAGomból kivetülként, ÉNünk által létezőként ismerve fel. Felismerés, hogy mindaz, amit a mai kor spiritualitásként nevez meg, az még mindig egy fogalom, valami amit meghatározunk, majd elérni igyekszünk. ÖnMAGunk lényegét azonban semmi és senki által nem érhetjük el. ÖnMAGunkat csak önMAGunkként, önMAGunkban és önMAGunk által ismerhetjük fel. Mindenben és mindenki, Mind-ÉNben és Mind-ÉN-Kiben. Ezek is csak szavak. Üres szavak azoknak, kik a szent álom mélységében harcolnak a világgal, és küzdenek a világban egy-mással. Akik a játékban most a győzelmet és a meggyőzést élik át és meg. Bennük ÉNünk ekként nyilvánítja meg MAGunk. Ám tanúság és tanúságtétel azoknak, kik a valódi

szabadság minden teremtettségen és természetén túli, megnevezhetetlen és meghatározhatatlan természetére önMAGnk EGY és EGYetlen ÉNjében ráébredtek. A Teremtés visszatérése ez a Terem-TŐbe, a világ felismerése önMAGam tükréként, önönMAGunk tiszta ŐS-Tudatának a tükrében. Felébredés Tükörszámban Tükörszám varázslatából, s a varázslat, a varázsló és az elvarázsolt önMAGamként való felismerése.

Búcsú ez a spiritualitástól. Búcsú a szent könyvektől, búcsú a Krisztusoktól és a Buddháktól, ám köszöntés is EGYben: a Krisztusok és Buddhák MAGunkban, MAGunkként való felismerése. A szent és a profán összelelkezése. A megváltó és a megváltott egyesülése. A fény és az árnyék egybeolvadása, a tiszta tudat végtelen Óceánjának fenséges, mozdulatlan tükrében. Az Alfa és az Ómega Órigója, közÉP-PONTja, melyet önMAGunkban, önMAGunkként ismertünk fel. Búcsú a spiritualitástól, és minden lét és nemlét, létezés és nemlétezés teljes, tökéletes, egy és egyetlen szellemi valóságként való újrafelismerése. A tükör, a tükörkép és a tükrözött EGYetlen VAGYOKként való felismerése. Emlékezés, az amnézia leplének lehullása a tudat tiszta tükréről. A valódi szabadság ez, önvalónk, önMAGunkról Valló Ó, Ős, Időtlen VALÓnk emberi személyünkben való felismerése. Megváltás, üdvösség, önMAGunk, MAGasztos VALÓnkhoz való felemelkedése. A búcsú, mindig valaminek a vége, de EGYben valaminek a kezdete is. A világ megváltása megy végbe ebben a felismerésben, mikor a világot önVALÓnkból kiáradó, EGY és EGYetlen ÉNünkben, ÉNünként és ÉNünk által létező tükröződés-ként ismerjük fel. Mindenek és mind-ének forrásaként, az Oktalan OKaként való teljes, tökéletes VAGYOKként való szabad, határtalan, végtelen és örök létezésben.

Ha szabaddá akarsz válni: meg kell ismerd önMAGad. ÖnMAGad megismerése a megkülönböztetésen át vezet, ám a kezdet és a vég EGY és EGYetlen, oszthatatlan PONTból fakad, abban tart és ahhoz vezet, mely minden varázslatos megtévesztettség ellenére: MAGunkban, önMAGunkként ragadható meg, a szabad, kondicionálatlan, minden azonosulástól és azonosítástól mentes létezés, minden absztrakciótól, minden elmeműködéstől mentes, közvetlen átélésében. A pont nélküli pont, a kiterjedés nélküli végtelen megragadása ez, mely EGY-ÉN-MAGam VAGYOK. VAGYOK A KI VAGYOK. Kinek füle van hallja, kinek szeme van lássa, kinek lelke van: ÉREZZE.

14. A Szabadságról avagy gondolatok az elgondolhatatlanról

A valódi szabadságot keresed? Egyáltalán tudod-e mi az, amit szabadságnak nevezel? Nevezheted-e szabadságnak azt amit keresel?

Embertársaimmal folytatott eszmecserék során sokszor szembesültem, hogy amikor megkérdeztem tőlük, vágynak-e igazán szabaddá válni, csak értetlenül néztek rám. Volt olyan is, aki egyből rávágta, hogy persze, az nagyon jó lenne. Ebben az esetben rákérdeztem, mi az, amit Te szabadságnak nevezel? Erre sok különböző választ kaptam már, de volt bennük valami közös. Ez pedig a ha szócska. Szabadság az, ha...van jó sok pénzed, mert akkor azt csinálsz amit akarsz. Szabadság az, ha bármit megtehetsz, és senki sem von a tetteimért felelősségre. Szabadság az, ha nem kell többé dolgozzak, gürcöljek. Szabadság az, ha nem függök senkitől és semmitől az életben. Még rengeteg válasz létezik, gyakorlatilag ahány ember, annyi variánsa lehetséges a szabadságról való elképzelésnek. A legtöbbünk azonban nem a valódi szabadságról beszél, hanem arról amit szabadság néven elképzel, egy olyan állapotról, amit valamitől rögtön függővé is tesz egyben. A „ha” szócska a szabadság kondicionálása, a végtelennek, a kimondhatatlannak, a meghatározhatatlannak a magunk véges képére való formálása. A gondolat eme aktusában azonban a szabadság meghal. Meghal, még mielőtt lényegünként önmagunkban felfedezve, bennünk megszületne. De ez is csak látszat, ugyanis a valódi szabadság – mint minden léten és nemléten túli, de azt is magában hordozó halhatatlan való – soha nem született, így sosem halhat meg sem. A valódi szabadság lényege kimondhatatlan, minden valóság forrása és léttere egyben, de sem gondolat, sem elme meg nem határozhatja. A szabadságról lényegében nincs semmi elmondható. Csak utalni lehet rá, csak szinonimákkal lehet érzékeltetni a fogalmak birodalmában, olyan akár a Végtelen tükröződése a Végesben. A tükörkép mindig részleges, a tükörbe tekintő teljességét soha nem ragadhatja meg. A szabadság önmagában, önmagától és önmaga által létező való, mely azonos a lét forrásával, minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan valóság forrásával, a legelső és legvégső, kezdet és vég nélküli való, mely EGY-ÉN-MAGunk. MAGunk teljessége és a Teljesség magunkban. Játék a szavakkal mindez, mert a szabadság valódi lényege az elmében, az elmével, képekkel, gondolatokkal, fogalmakkal, szavakkal soha nem ragadható meg a maga teljességében. A megnyilvánult létezés pedig mindig rész az egészben, részegség az egészben ha a szavakkal szeretnénk játszani. De megragadható-e akkor az, ami meghatározhatatlan, és ha igen miként?

A megnyilvánult világban valódi szabadság nincsen. Az emberi létezés számtalan módon kondicionált, vagyis rengeteg olyan „ha”, olyan függőség által terhelt, mely nélkül a fizikainak mondott valóság a tudatunkban nem is létezhetne. Az a feltevés például, hogy „szabad leszek, ha sok pénzem lesz, mert akkor semmitől sem kell majd függjek” logikailag azért helytelen, mert a szabadság feltételeként a pénz, mint feltétel, mint ok van megjelölve. A szabadságnak tehát oka van ebben az esetben, ezáltal kondicionálva van valami által. A félreértések elkerülése végett itt a pénz nem minősített mint eszköz, jelen példázatban tehát lényegtelen, hogy ki hogyan tekint a pénzre. A lényeg az, hogy ebből a példázatból az a logikai mintázat tárul fel előttünk, amely a szabadságnak okot feltételez. A szabadságot valaminek – vagy bizonyos esetben valakinek – biztosítania kell. Ez függőséget jelent, egyik függőség helyettesítését egy másik függőséggel. Mert elsőre bár úgy tűnhet, hogy nagyobb szabadság vásárolható a pénzen, mint ami pénz nélkül érhető el – és ez bizonyos szempontrendszer alapján igaz is lehet – azonban ez a szabadság a megszerzett pénz függvényeként jelenhet csak meg, és csak ez által maradhat is fenn, mint létállapot. Ha az ok megszűnik – a pénzt elveszítjük valamilyen oknál fogva – vele megy a szabadság is. A kérdés az, hogy szabadság-e az, ami elveszíthető? Csak az veszíthető el, ami megszerezhető, csak annak van

vége, aminek kezdete is. A szabad lennék ha... eseteiben tehát van kezdete és vége ezen létállapotoknak, így a „szabadság” szükségszerűen kondicionált az élet játékában, és eme játék törvényszerűségei által. Adható és vehető, de árucikk-e azonban a szabadság?

A szabadságról a logika eszközeivel sokkal inkább azt mondhatjuk el, hogy mi nem. A tagadás által juthatunk el azon felismeréshez, hogy a szabadság abban az irányban keresendő, ami a teljes, valódi, minden tekintetben független, meghatározhatatlan, elképzelhetetlen stb. minőségjelzőkkel illelhető. A valódi szabadság nem relatív, csak abszolút értelemben lehet az ami. Nincs „kis vagy nagy szabadság”, vagy „szabadabbság s legszabadabbság”, vagy már „majdnem teljes szabadság”. Ezek a fogalmak csak a kondicionáltságunk kvantitatív fokmérői. A szabadság – mint szó – valójában azt a kimondhatatlan, elképzelhetetlen ős Valót szimbolizálja, mely nincs jelen a világban, hanem a világ jön létre és van jelen benne, és eme érthetetlen paradoxon csakis azáltal oldható fel, ha ezt önmagunkban, mint saját tudatunk középpontját, mint minden létezés forrását átéljük. A szabadság kimondhatatlan, meghatározhatatlan, szemléltethetetlen, de minden absztrakciótól mentesen átélhető, mint a kondicionálatlan létezés legtisztább tudati állapota. VAGYOK – mint minden létezés forrása, EGY-ÉN-MAGunk, a lét és a nemlét állapotát is meghaladó, ám azt is magában hordozó Végtelen és EGY: a szabadság analógiái ezek. De ezek is csak szigorúan analógiaként foghatóak fel, mert az elme absztraháló tevékenysége sem Önvalónkat, sem a szabadságot – mint kezdet és vég nélküli ős állapotát a VAGYOKságnak – nem vonatkoztathatja el önMAGunktól. A szabadság tehát nem absztrakció. Nem függvénye semmilyen elmetevékenységnek, nem hozható létre, de nem is veszíthető el. Önvalónk lényegeként mindig AZ VAGYOK, ám az élet táncában, a májá és a lílá, a teremtettség tudatállapotának kizárólagosságként történő átélésében nagyon is valóságossá válhatnak – és többnyire válik is – mindannyiunk számára az, hogy a szabadság olyan valami, amiért tenni kell, amit meg kell szerezni.

Felébredni annyi mint újra felfedezni önMAGunk: szabadságképpen, EGY-ÉNKéppen, képektől és képzelődésektől mentesen. Aki önMAGára, önön múlhatatlan VALÓjára ébred, az akár egy börtön fenekén is ülhet, nyakig láncba verve, de tőle a valódi szabadságot többé már senki és semmi nem veheti el, miként megadni sem adhatta meg. A valódi szabadság nem a képzelt földi valóság átírása egy másik földi valósággal egy másik földi valósággá, hanem minden VALÓság s OK forrásnak önMAGunkban való, önMAGunkként lévő és VALÓ(di) felismerése. Visszatérés az atyai házba, az EGY és EGYetlen VALÓságba, amely és ami minden ok nélkül, és minden okot megelőzve létezik s AZ és EZ: VAGYOK. A tiszta lét, EGY-ÉN-MAGunk lényege, Önvalónk csupán szavak, fogalmak, melyek mind mind az elmében létező absztrakciók csupán a kimondhatatlanról. A szabadság MAGa és MAGam, MAGunk a VAGYOK. A kezdet nélküli és vég nélküli, ok nélküli, kiterjedés nélküli végtelen PONT. Minden világok, minden létezés léttere. Minden álom forrása, mely önMAGunkban ugyanakkor az EGY és EGYetlen VALÓság, mely létezésünk maga, s mely minden látszat ellenére önMAGunktól elszakíthatatlan. Szabad akarsz-e lenni? Mindennél jobban vágysz-e a szabadságra? Ismerd fel MAGodban MAGadként az Örökkévalót. Ez minden amit tenned kell. Felébredni, szabadsággá válni egy és ugyanaz mint önMAGunkra minden kondicionáltságtól mentesen tekinteni, önMAGunkat a tiszta, érintetlen, minden absztrakciótól mentes létezésként átélni. A valódi szabadság* önMAGunkban, önMAGunktól, önMAGunkért való, Önvalónk. Csak lenni, mint vagyok aki vagyok. Minden további szó értelmetlen.

Megjegyzés:

* Érdemes megvizsgálni a magyar nyelvben a szabadság szavunk. A szó gyökében ott van a szab szavunk. Ez önmagában egy ige, ami valaminek a valamiben, valamiből történő lehatárolását,

elhatárolását, elkülönítését jelenti. Az ad gyök szintén egy ige. A szabadság szóban tehát két ige jelenik meg a gyökrendszer építőelemeképpen. Ezen gyökök cselekvést fejeznek ki, és nem passzív létállapotot. Szab és azt amit le, meg stb. szab valamiből, azt adja valaminek, valakinek, ezen megközelítésben pedig a szabadság szavunk paradox módon pont hogy nem függetlenséget, hanem függőséget jelent. Szabás és adás. A szabadság szóhoz azonban mégis, olyan fogalmi képzeteket társítanunk a köznyelvben és a közgondolkodásban, melyek értelmileg valamiféle függetlenséghez, azaz függőségektől való mentesség állapotához köthetőek. Ilyen értelemben a szabadság szó gyökrendszere egészen más valamit sugall, ugyanakkor mégis benne van az, amit többnyire érteni vélünk alatta és benne. Amit leszabunk és odaadunk valaminek az már nem kötődik ahhoz, amiből leszabtuk. Függetlenné válik, vagy válhat tőle. Legalábbis ez is lehetséges. Azonban eme szabadságot valaki/valami létre kell hozza. Valakinek szabnia és adnia kell valami eleve meglévőből, miként a gyökök azt jelzik. Ilyen értelemben pedig a szabadság függést is jelent, amit valakinek szolgáltatnia kell. Ezen szó tehát elgondolkodtató gyököket hordoz, mai értelmezései és a közgondolkodásban jelenlévő jelentéstartalma nem föltétlenül esik egybe azon gyökrendszeri értelmezhetőséggel, melyet eme megjegyzésben karcolgatni igyekeztem. A továbbgondolást rábízom mindenkire.

15. A Halál – beavatás a lét misztériumába

A halál az egyik legnagyobb tabu a nyugati típusú civilizációkban és kultúrákban. Hogy nem volt ez mindig így, és hogy miért lett azzá, annak csak nagy vonalakban vázolhatjuk az okait, mivel nem ez a fő tárgya, jelen elmélkedésnek. A kereszténység – amely latens módon még a mai, aszokrális, tudományos-materialista, technicista gondolkodást is át-át szövi – mint kultúrközeg jelenleg már közel sincs olyan jelentős hatással a nyugati szellemiségre, mint akár ötszáz éve, ám sok olyan elemet átmentett magával, mely bizonyos szempontból mára már erőteljes tabuvá tette a halált, mint az élet részét képező lényegiséget. Hogyan is értendő mindez?

A kereszténység számára a halál, és a halál felett – Krisztus által – aratott győzelem a keresztény hitvilágban olyan tudati monopóliussá vált, mellyel és ami ellen a magát kereszténynek nevező embernek folyamatosan harcolnia kell. A halál ez által többé már nem az élet édes testvére, a megnyilvánult lét szerves része, mely teljesen és tökéletesen egyenrangú lényegiség az étellel, hanem az élet ellensége, és itt eme értelmezés kiterjesztendő elsősorban a lelki-szellemi valóságterekre is, amely a keresztény vallásokban, és végső soron magában a zsidó-keresztény hitvilágban, dogmatikában és eszkatológiában bontakozik ki. Ennek már megvannak a zsidó hagyományból merítkező, abból forrásozó ószövetségi gyökerei, melyet taglalnunk itt most nem áll módunkban. Azonban világosan látszik, hogy már az ószövetségi szemléletben sincs a halál egyenrangú lényegiségként kezelve az étellel. Ez a szemlélet – tekintse is bármennyire túlhaladottnak magát mindezekben a modern kori ember – azonban szinte teljes mértékben túlélte a vallásos tudatformát, a vallásos hitet, és a jelen kori tudományos-materialista, technicista gondolkodásban is úgy jelenik meg, mint valami, ami ellen az embernek küzdenie kell. Elég ha csak a különböző betegségekkel – mint a halál szinonimáival – folytatott állandó, szűnni nem akaró küzdelemre gondolunk, vagy azon futurisztikus elképzelésekre, melyek az emberi élet halhatatlanná tételét tűzték a zászlajukra, melyben önmagában ott rejtőzik a halál megnevezése, továbbá azon ösztönszinten táplált félelem, mely a halálban örök ellenséget lát. De mi is a halál tulajdonképpen, miként ragadhatnánk meg jelen nézőpont mentén annak lényegét, lényegiségét?

A halál felvethető úgy is, mint az étellel ellentétes pólusa a megnyilvánult létezésnek. Ebben a tekintetben azonban a halál nem ellentéte az életnek, mivel az élet hiánya nem feltétlenül jelent halált, illetve a halál hiánya sem jelent automatikusan életet. A halál és az élet ugyanazon létezés polarizált minőségei, melyek egymással, egymás által, egymásban és egymásba fonódva jelennek meg a kettősség világában. Ez egyáltalán nem új, vagy forradalminak mondható, sokkal inkább egy időtlen szemléleti lehetősége, a megnyilvánult létnek. Hajlamosak vagyunk ugyanis a halált és az életet végletesen és végzetesen szembeállítani egymással, és ezen gondolkodás eredménye ma már tisztán látható a magát nyugatinak nevező kultúrkörökben. A kereszténység ehhez olyan szellemi bázist szolgáltatott, mely végső soron nem csak a halált tette tabuvá, azaz örök ellenséggé, de ebből fakadóan megtagadta magát az életet, és a megnyilvánult létezés fókuszát áthelyezte, egy bizonytalan „helyre”, azaz a túlvilági élet ígéretébe, annak minden, az életből eredeztetett következményével egyetemben. Ilyen értelemben a kereszténység előfutárává, szellemi értelemben vett megalapozójává lett a mai kor halált, és ezáltal életet is tagadó közgondolkodásának. Mert az a szellemiség, amely a halált elutasítja, pontosabban örök harcot folytat vele szellemi értelemben, az nem látja, hogy a halál – mint létpólus – milyen esszenciális szereppel bír a megnyilvánult életben, és az emberi tudatokat egy örök, szűnni nem akaró harcra kondicionálja. (Kiragadott példaként, a középkor bizonyos szélsőségesen fanatikus aszketizmust hirdető és gyakorló szerzetesrendjei eklatáns példái az élet megtagadásának és a halál végzetes félreértelmezésének.)

A zsidó-kereszténységet azonban nem szeretném azonosítani azon, általa elfedett ősi

hagyományokkal és világlátással, mely a kereszténység gyökereiben, némi szemléleti korrekció segítségével felfedhetőek. A keresztény hagyomány középpontjában lévő újjászületési, beavatási misztérium ugyanis az élet örök körforgását, és a tapasztaló individuális tudatnak, a lét kerekében történő szellemi beavatódásának a szimbóluma, melyből a zsidó kereszténység a halál feletti győzelmet némileg túlhangsúlyozta, lévén hogy nem sok mindent tudott kezdeni a halállal. Ugyanakkor a keresztre feszített ember – mint a szenvedés és a halál szimbóluma a kereszténység egyes ágazataiban – egyfajta lelki terror eszközévé vált, azon lelki zsarolás eszközévé, mely Krisztus szenvedéseire mutogatva akart minden individuális életet maga alá rendelni, mondván: „Krisztus érted halt halált, a te bűneidért halt meg, hogy téged megváltson a kereszttel, viseld hát alázattal az életed, mert ki vagy te Krisztushoz képest?” Ez pedig nem csak a kereszténység középpontjában lévő létmisztérium durva félreértelmezése, de olyan pszichológiai fegyver, amely előtt tömegek hajlottak meg a kereszténység évezreidei alatt. Mert akkor most tegyük fel a kíméletlen kérdést: ha Ádám és Éva nyilvánvalóan, és minden kétséget kizáróan, isteni tudással látta volna előre „bűnei” következményét, vajon tényleg az emberiségre szabadította volna azt az „ösbűnt”, ami végső soron nem volt más, mint a teremtés iránti kíváncsiság, a jó és a rossz, a kettősség világa iránti vonzalom? Miért van alma, ha nem kóstolhatom meg? Miért van teremtés, ha a jót ugyanúgy mint a rosszat nem tapasztalhatom meg, mert ennek következményeként örök pusztulás lesz a bérem? Nem kegyetlen-e ez a Teremtőtől, nem kegyetlen játék-e ez, melynek egyetlen feloldása létezik a keresztény világfelfogásban, mégpedig „Isten egyszülött Fiának” keresztre feszítése? Nyilvánvaló, hogy a kereszténységben megjelenő istenképnek semmilyen univerzális érvénye sincsen, abból az egyszerű tényből kiindulva, hogy végső soron még számtalan isteni attitűd is elképzelhető, amint azt más szellemi hagyományok, vallások, filozófiák, metafizikák stb. tükrözik. Ennél mélyebbre itt most ebben merülnünk nem szükséges. Legyen elég annyi, hogy a mai keresztény világfelfogás és hit a halált legyőzendő, valamiféle abszolút módon beállított negatív létpólusként értelmezi, melyet nem megismerni, nem feltárni igyekszik, hanem legyőzni, megsemmisíteni azt, minden erővel. Ebben jelen van a halál elnemfogadására való természetes emberi viselkedésmód, amely mélyen gyökerezik az emberi létben. A halál megismerése, a halál lényegiségének a valódi megértése nélkül azonban beavatódhatunk-e a megnyilvánult emberi létezés misztériumába, és magába az életbe? Véleményem szerint nem. Beavatódásunk a halál misztériumának a megismerése nélkül csak részleges, leginkább érvénytelen lesz. Ez az, ami nem volt mindig így, és bizonyos szellemi emlékek még a mai napig őrzik azon szellemiségek által inspirált kultúrák és világlátás nyomait, melyben az élet és a halál egyenrangú, egymással, egymás által, egymásban, együtt létező lényegiségekként rajzolják meg a mindennapi életet, a kettősség tudati birodalmában. Mindez amit pedig a fentiekben leírtam nem valamiféle absztrakt, képzeletbeli valóság, hanem az emberi világ valóságában meg tapasztalható törvényszerűségek absztrakt, logikai leképeződése a szavak birodalmában.

Most rátérhetünk ama kérdés részletesebb megválaszolására, hogy mi is a halál tulajdonképpen, a fenti logikai pályák tükrében? Fizikai testünkben minden másodpercben milliónyi halál következik be, melyekről nincs tudomásunk a tudatunk tudatos tereiben. Milliónyi sejt pusztul végleg és visszavonhatatlanul el, köszönhetően az apoptózisnak nevezett biokémiai folyamat részeként, vagyis a programozott sejthalál következtében. Életünk minden pillanatának a szerves, kiiktathatatlan és legyőzhetetlen része a halál, és saját testünk öregedésének, illetve mások születésének és halálának a tanújaként lassan tudatosodik bennünk, hogy az emberi létezés alá van vetve bizonyos törvényszerűségeknek, melyek felett csak részlegesen rendelkezünk, rendelkezhetünk ellenőrzéssel. Ezért ebből kifolyólag a legegyszerűbb módszernek az tűnhet, ha a halálról igyekszünk minél kevésbé tudomást szerezni, és lehetőleg minimalizálni annak jelenlétét a tudatunkban. Ez valahol természetesnek mondható pszichés önvédelmi reakció, ám hosszú távon

nem hogy nem hoz gyümölcsöket ez a taktika, de elmélyíti mindazon lelki és szellemi folyamatokat, melyek a haláltól való félelem, rettegés, viszolygás stb. állapotaiban akár nyilvánvalóan felszínre tör időnként szinte mindenkiben, akár latens módon jelen van magában az emberi létezésben.

Ősi igazság, hogy amivel harcolunk azt erősítjük, így nem csoda, hogy a mai kor halállellessége, mely a halál nem megfelelő módon és helyen való kezeléséből fakad, még inkább a félelmet és a frusztrációt generálja a nyugati kultúrákban is. Azért mondom, hogy is, mert a nyugati szellemiség már mélyen megfertőzte Keletet is, így már ott is nyilvánvaló jelei vannak a halál nem megfelelő módon való kezelésének. A halál legyőzésére irányuló örök emberi vágyak így még inkább túlhangsúlyozódnak, azok minden aspektusával egyetemben, melyre az egyik legeklektikusabb példa, az önmaga elől menekülő, fogyasztói társadalmi embertípus, amely nemcsak a halált kezeli súlyos tabuképpen, de már az öregedést, azaz a végleges fizikai halál felé vezető utat sem hajlandó nyíltan és a maga mélységében kezelni. Az örök fiatalság túlidealizálása még inkább súlyosbítja a helyzetet, mert az a halál lényegiségének a megismerése helyett annak tagadásához vezet, így erősítve az ellene folytatott, nyilvánvalóan bukásra ítélt küzdelmet. Az élet olyan játék, amelybe mindnyájan belehalunk. De nem mindegy, milyen tudattal tesszük ezt. Mert ha valóban szabaddá akarunk válni, és nem pusztán valamiféle emberi létezés mintájára, képmására elképzelt halhatatlanságra vágyunk – amit például a vallások, vagy a spiritualitás ágazatai ígérnek – akkor a halált nem legyőznünk „kell”, hanem inkább annak megértésére törekedni. Csak és kizárólag a halál lényegiségének a megértése, annak fontosságának a felismerése vezethet minket a valódi, feltétlen szellemi szabadság eléréséhez. A teljes szabadság ugyanis nem érhető el abban az esetben, ha közben folyamatosan hadakozok magával a megnyilvánult létezés természetével. A magammal folytatott küzdelem, és ennek felismerése azonban része, és fontos előzménye a halállal kapcsolatban tehető felismeréseknek. A halált kezdetben természetes módon félelemmel övezzük az életünkben, a megértés által azonban eme félelem – a megértés folyamatában, a tudati beavatódás misztériumában – lassan átalakulhat bennünk tiszteletté, vagy akár őszinte, mély csodálattá azon teremtő erő, intelligencia és VALÓ irányába, mely végső soron személyfeletti értelemben MAGUNK vagyunk.

A vallásos és a különféle spirituális utak és szemléletek többek között azért vonzóak a materializmus egyeduralmából menekülni vágyó tudatoknak, mivel többnyire konkrét ígéreteket tartalmaznak, valamiféle individuális továbblétezésre. A kereszténység hivatalos tanításai az emberi életet egyetlen inkarnációra egyszerűsítik le, majd ennek következményeképpen akár tetszik akár nem, a halhatatlan lélek tovább él, vagy a mennyországban, vagy a tisztítótűzben vagy a pokolban. Ebben a kontextusban szó nem lehet megsemmisülésről, az emberi tudatrész nem hogy nem egyesülhet a halál után a teremtővel, de örök létezése folytán örök elszenvedője saját sorsának. Ez azért igencsak elgondolkodtató szemlélet, hiszen a véges tudású ember, pusztán valamiféle erkölcsi mércének való megfelelés alapján van megítélve a végtelen tudás által, ami valljuk be, semmiképp sem nevezhető igazságos elbánásmódnak. Ráadásul a pokolból a tanok szerint nem vezet visszaút sehová sem, tehát a tudatlanságnak és/vagy az Istennel szembeni engedetlenségnek igen nagy a büntetése, így a kereszténység középpontjában eleve egy olyan félelemcsíra van elültetve, mely igen sokakat képes a mai napig jobb belátásra bírni, a „szeretet istenével” kapcsolatban.

A buddhista, hindu hitvilágban a dolgok cizelláltabban néznek ki, nem véletlen, hogy a kereszténységből kitérők nagy része számára igen vonzó a többszöri inkarnáció lehetősége, az életeken át folytatható erkölcsi korrekciók láncolata. De ha megvizsgáljuk ezen hitrendszereket, tulajdonképpen felfedezhetjük, hogy ezek azért vonzóak a legtöbb ember számára, mert valamiféle individuális továbblétezés ígéretével kecsegtetik az erre fogékony tudatokat. A halál utáni, nem

fizikai értelemben vett élet, pontosabban további létezés pedig ismét menekülési ígéretet jelent a halálban, az esetleges örök, individuális megsemmisülést feltételezők számára. Ezen a ponton pedig váljunk le a vallások és a spiritualitás* tudatformáiról, és vizsgáljunk meg egy nagyon lényeges kérdést, mely valójában súlyt kölcsönöz magának a halálnak, mint lényegiségnek. Ez pedig a halálban történő végleges és visszavonhatatlan, egyedi, egyéni, személyes (individuális) megsemmisülés lehetősége. (* Ugyanakkor szükséges megjegyezni, hogy nem minden spirituális irányzat vallja a halál utáni individuális továbblétezést, pld. egyes buddhista hagyományok, nézetek szerint az individuális lélek és tudat egyaránt felbomlik a fizikai test pusztulása után.)

A materialista létfelfogás többnyire hajlik arra, hogy mivel kézzelfogható bizonyítékot nem vél felfedezni az egyéni továbblétezés tekintetében, így elfogadja, hogy márpedig az élet annyi amennyi, és mindennemű személyes létezés megszűnik a fizikainak nevezett valóságban bekövetkező halál tényében. Még senki nem jött vissza „odaátról”, ha egyáltalán van odaát – mondja ez a szemlélet, és ezzel nem is igen lehet vitába szállni. Jelen írásban tehát semmiféle pejoratív értelmezése nincs a materialista szemléletnek, sokkal inkább szeretném végigvinni, ezt az igencsak realitással rendelkező forgatókönyvet. Mi van akkor, ha a fizikai test halálával együtt ténylegesen megszűnik létezni az az individualitás (test-lélek-szellem) amivel emberként azonosulunk? Mi van, ha semmi és senki nem marad a fizikainak nevezett halál után, aki és/vagy ami bármilyen további létezésre tapasztalható, bármilyen tudatformaként, bármilyen létformában? Véleményem szerint ennek az elfogadásához kell igazán nagy bátorság, mert ez a valódi szembenézés, nem csak magával a halállal, de magával a teljes és végleges, visszavonhatatlan egyéni megsemmisüléssel és nihillel. Erre az avatatlan emberi psziché pedig teljességgel alkalmatlan, így legkézenfekvőbb megoldásként a vallások, és a spiritualitás ígéreteihez menekül az ember. De vajon így megértésre juthatunk-e a halállal kapcsolatban?

Mielőtt tovább gombolyítanánk ezt a fonalat egy lényeges szempontot szükséges megvizsgáljunk, és ez az étellel kapcsolatos. Mi ad értéket magának az életnek? Itt rengeteg individuális szempont létezik és létezhet, így semmiképp sem szeretném leegyszerűsíteni azokat, azonban úgy vélem, mindenképp létezik egy olyan, többnyire fel nem fedezett alap, mely által bármi más súlyt kaphat. Ez pedig nem más mint a halál és a pusztulás ténye. A halál, a pusztulás ténye az, ami az életnek a súlyát, egyedi tudati valóságát és sajátos megtapasztalhatóságának az alapját szolgáltatja. A halhatatlanság, az örök változatlanosság és önazonosság számára ugyanis a halál, miképpen az élet, pusztán álomszerű valósággá vetődhet fel. Az istenek szeretnének halandókká válni, hogy az életet megköstölhassák, és ez csak és kizárólag a halál jelenlétében lehetséges. A halál és a végső, visszavonhatatlan pusztulás azonban nem feltétlenül kell együtt járjon, elég ha a természetben jelenlévő örök körforgásra, és a abban tapasztalható metamorfózisra gondolunk. De a természet is mutatja, méghozzá igen őszintén tükrözi azt a valóságot, hogy ebben a metamorfózisban egyedi, individuális újjászületés nincs. A halálban van valami végleges és visszavonhatatlan valóság, és ez a pusztulás, ami megkérdőjelezhetetlen súlyt kölcsönöz eme lényegiségnek. Egy virág halála és pusztulása után ugyanazon individualitás már nincs jelen, hanem annak a létfolyamatosságát biztosító szellemi lényegisége (esszencialitása) él tovább, például ugyanazon fajta egyedeiben, utódaiban. A halál tehát súlyt ad a megnyilvánult világban tapasztalható individuális létezésnek. Ami örök, az nem az individuális létezés, hanem az a VALÓ, melyben és mely által az individuális létezés létrejöhet és létrejön. Az emberi psziché két dolgot tehet: vagy elfogadja az individuális megsemmisülés lehetőségét, vagy nem. Valamilyen szinten, még a legegyszerűbb gondolkodású embernek is van valamilyen hite, erre vonatkozóan. Ami természetesen csak hit marad, mert igazából a végleges fizikai halálról senki sem nyilatkozhat, aki már eltávozott ebből a tudati valóságból, és most itt a spiritusztá elképzeléseket ugyanúgy a hit kategóriájába sorolom. Lényegtelen ugyanis, hogy a saját tudati valósága részeként ki mit tapasztal, például holtak lelkével

kommunikáló médiumok esetében, mert abban az esetben is, a megtapasztalás egy élő individuum tudatában történik, aki ugyanúgy nem lépett ki végleg és visszavonhatatlanul saját individuális valóságából, tehát bármit is tapasztal, az végső, egyetemes és abszolút bizonyítékot nem szolgáltat a halál utáni valóságot illetően.

Van-e elég bátorságunk, hogy saját személyes túlélésünk ideáját is elengedjük? Hogy elképzeljük azt, hogy mindazon emberi tudat és tudatosság, egyediség és egyéniség a fizikainak nevezett halál által ténylegesen megszűnhet létezni? Valójában a teljes individuális megsemmisülés lehetősége miért kellene bármelyikönket félelemmel töltse el? Hiszen ott már nem lehet semmi és senki sem többé jelene, aki ezt vagy azt tapasztalhasson, sem negatív sem pozitív értelemben. Nem sokkal rémségesebb ennél például a kereszténység poklában való, örökkévalóságig való szenvedése, bűnhődése a léleknek, ráadásul a részségi korlátoltság és tudatlanság következtében? Ha őszinték vagyunk magunkhoz, igazából észrevehetjük, hogy az úgynevezett spiritualításban, a halál megkerülése folyik, illetve az individuális létezés vágyának a meghosszabbítása, mint ígért van jelen. Anélkül azonban, hogy eme természetes, és valamelyest magától értetődő folyamatok és jelenségek felett ítéletet mondanánk nézzünk szembe azzal a lehetőséggel, hogy mi van akkor, ha a fizikai halálban, mindaz amit személyként és személyességgént tapasztalok, mindaz amivel/akivel személyiségemként azonosulok, azonosítom magammal, a halál pillanatában véglegesen és visszavonhatatlanul elpusztul?

Az individuális halál rémképe azonban igencsak valós. A spirituális létfelfogás azonban nem hagyja még elpusztulni sem az individuumot, hanem különböző elképzelések alapján további létezésekre, megnyilvánulásokra kényszeríti. (pld a reinkarnációban újab és újabb sorsok, testi megjelenések felöltésében) Magyarán, a „spirituális ember” nem tud még meghalni sem. Csak testet váltani legjobb esetben. Örökké a létesültség kerekébe van ragasztva, így vagy úgy, tehát nem rendelkezik szabadsággal önmaga létezése felett. Ez újabb kérdéseket vet fel, elsősorban azon irányban, hogy végül is a vallás és a spiritualitás által a szabadságot akarjuk-e elérni vagy sem? Mert Teljességnek, kondicionálatlan létezésnek, VAGYOKként lenni nem más, mint a teljes szabadság. Ez pedig csak akkor érhető el, ha végül mint individuum is meghalok az individuális létezés minden individuális vágyának. Ha nem ragaszkodom többé az individuális továbbélés eszméjéhez. Ha a Halálban meglátom a valódi hazatérés lehetőségét, mely akár a fizikainak nevezett halál megtapasztalása előtt is már bekövetkezhet az életben. Mert a valódi halál több mint bármilyen pusztulás. A valódi Halál az őszintén keresőnek édes testvére, mert az, aki megkapja tőle a szellemi értelemben vett beavatást, az a tudat megláthatja benne a valódi Megváltót, az Ajtót ami az individuális létesültségből, az EGY és EGYetlen, szabad, mindentől független VALÓba, Teljességbe visszavezethet. Ez az igazi megváltás, ez az igazi megszabadulás minden álmotól és függőségtől, a Halál, mint az Élet édes testvére pedig a legnagyobb beavató mester, aki EGY és EGYetlen VALÓnkhoz visszavezethet bennünket. Annak a felismerésén keresztül, hogy halhatatlanságom VAN, és ÉN, mint személy feletti létezés EZ VAGYOK. A továbblétezés, mint individualitás csak az élet körforgásában lehetséges, de nem olyan módon, amint azt az egyéniség, az egó(m) saját pusztulásától félve sugallja nekem. Szabaddá válni az Életben csak a Halál megismerésében lehetséges. A haláltól kapott beavatás magának az életnek a megértéséhez is elengedhetetlen.

Végezetül, jelen felismeréseim tükrében azt látom, hogy egyéni továbbélés nincsen. A halálban véglegesen és visszavonhatatlanul megszűnik az az individualitás (test-lélek-szellem, tudat), az a szerep, melyet az EGY és EGYetlen VALÓ egy-egy személyes történet valósággá álmódásában önMAGára öltött. Csak az EGY és EGYetlen VALÓ szerepei, álarcai vagyunk mindnyájan, mely szerepeket és álarcokat nem az individuális lét illúziója rendez egy hatalmas, minden emberi

képzeletet meghaladó rendbe, hanem a Teljesség MAGa, a KI és a MI, minden személyességet meghaladva, ám minden személyesség forrásaként: EGY-ÉN-MAGom VAGYOK. Az individuális lét maga a májá, maga a kozmikus illúzió. Csak a létrehozó és abba belefeledkező VALÓ álmaként létezik és létezhet. Minden más álom, minden más illúzió, minden más színes képzelet. Ami mindenben és mindenki, Minden-ÉNben és Minden-Énkiben közŐS és VALÓS MAGunk, aki/ami túl van minden KÉPzeleten, kettősségen, megosztottságon, és ez nem más, mint EGY-ÉN-MAGunk, a KI VAGYOK. ÉN VAGYOK az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Csak Nemszületett MAGom halhatatlan, csak a kezdet nélkül való MAGom örökkéVALÓ. Minden más álom, illúzió, EGY-ÉN-MAGunk álma.

Megjegyzés:

A halál szavunk igen beszédes a nyelvünkben. A szó alapgyökeként szolgáló „ha” nagyon sokrétű szóbookrokat képez. Ha, haz, ház, ha, hat, hatalom, ha, hamv, hamu, ha, hal, hál stb. A ha, ház, haza szóbookorban az a tér, az a hely van megjelölve, mely minden földi létezés alapja. Minden ember – általában – rendelkezik egy hazával, házzal ahol született, s ahová visszatérhet megtérhet. Az emberi lény a halálban valamiféle visszatérést valószínűsít meg. Megboldogult – ezt a szót ma egyre ritkábban használjuk, hiszen ki az, aki a halálban a boldogságot látja meg? Manapság igen kevesen. A halálban azonban ott van még a hal, mint vízi élőlény, az alá, mint alámerül valamint az ál gyökünk, mint álcázott, nem valódi, jelentéssel. Tehát a halál szavunk többszörösen összetett gyökrendszerrel rendelkezik, rengeteg képzetársításnak adva lehetőséget az elme számára. Mindenki azt érezhet benne, azt láthat meg benne vagy belé, ami az ép aktuális világlátásának, hitének, meggyőződésének stb. megfelel. Így abszolút, végső magyarázatot nem kapcsolnánk hozzá, mivel ez értelmetlen.

16. ÉN VAGYOK

Botrány a botornak, balzsam a bölcsnek

EGY és EGYetlen VALÓság van, és AZ mint EZ: ÉN VAGYOK.

A lét és a nemlét EGY, vagyok aki vagyok.

Minden ami létezik a tudatban, a tudat által és a tudat valóságaként létezik.

Minden lét tudati lét, mely az EGYetemes Elmében, az EGYetemes Elme által és az EGYetemes Elme teremteseként létező, tudati valóság.

Minden teremtes az EGYetemes Tudaton belül, az EGYetemes Elmében jön létre és szűnik meg.

Az EGYetemes Tudat, mint minden egyéni, egyedi, más és különböző személyes tudat forrása és léttere: ÉN VAGYOK.

Az EGYetemes Elme MAGa(m) a Teremtő, az EGYetemes Elme valósága MAGa(m) a Teremtes.

Minden objektivitás csak és kizárólag az örök, változatlan, végtelen, mindentudó, mindenható szubjektumban, EGY ÉN MAGomban jön létre, az EGYetemes tudat mágiájában, mely által önMAGamban önMAGam önMAGamtól elkülönülve, az EGY és EGYetemes EGÉSZ részé, részekké válik önMAGam EGÉSZségében.

A rész egésztől való elkülönültsége a kettősség világának tudati mágiája, mely az EGY és EGYetlen ŐS TudatMAGomon belüli EGYetemes Elme által jön létre, és amely minden teremtes és teremtettség megtapasztalásának feltétele.

Minden és mindenki, Mind-ÉN és Mind-ÉNki EGY és EGYetlen ÉNem kivetülése, tudati tükröződése az EGYetemes Elme által, az egyéni, individuális elmében, elmékben.

EGY és EGYetlen VALÓság van, mely minden tudati mágiát megelőzően, azt létrehozni, fenntartani és megszüntetni képes: EZ EGY-ÉN-MAGom VAGYOK.

Minden teremtes forrása VAGYOK, de sem idő sem tér nem áll felettem, minden általam, velem és bennem létezik, tőlem függ, bennem van, s minden ami van s ami nincs: ÉN VAGYOK.

EGY, EGÉSZ, kezdet és vég nélkül való örökkéVALÓ Teljesség VAGYOK.

EGÉSZ vagyok, minden RÉSZ önMAGamban önMAGam által lévő létrehozója, minden RÉSZben EGY és EGYetlen VALÓm van jelen.

Rajtam kívül nincs senki és semmi, és a senki és a semmi is bennem van, és ÉN AZ VAGYOK.

Minden lét, létezés, létforma, létfokozat, létszint, léttér MAGomban van, és ÉN AZ VAGYOK.

Istenek, démonok, fény és árnyék, jó és rossz, szeretet és gyűlölet: a kettősség játéka. ÉN mindenek létrehozójaként EGYaránt mindenben és mindenek felett VAGYOK. Örök SZER és REND, REND és SZER, mely önMAGamban önMAGam által áradok.

Teljes, semmitől sem függő VAGYOK.

Minden kép, képzet, képzelet forrása, teremtetője és megsemmisítője VAGYOK.

Teljesség, mely teljességében elképzelhetetlen, EGY és EGYetlen EGÉSZ, mely részként a résznek felfoghatatlan: VAGYOK.

Minden ami a résznek VAN és VANSág: EGY-ÉN-MAGom VAGYOK.

EGY és EGYetlen – VAGYOK.

ÉN és én – VAGYOK.

MAG és MAGunk – VAGYOK.

Minden személyesség és személytelenség – mint rész az egészben: VAGYOK.

Minden személyesség és személytelenség forrása, teremtmője, létrehozója, létben tartója és megsemmisítője: VAGYOK.

Minden személyességtől és személytelenségtől mentes EGY és EGYetlen, örök, igaz, önMAGamtól, önMAGammal és önMAGamért VALÓ: VAGYOK.

MÁS OK nincs, minden OK VAGYOK.

Minden OK felett álló VAGYOK.

Minden OK oktan oka VAGYOK.

EGYsÉG a kettős ÉGben, és kettősség az egységben: VAGYOK.

Minden MÃSom álom. Minden álom általam, velem és bennem van, melyek álmodója VAGYOK.

Minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan létezés és létező: VAGYOK.

Minden létrendi különbözőség, különbség a kettősség játéka, minden létrendi fokozat, szint és megkülönböztetés az azt létrehozó EGYetemes Elme játéka: májá és lilá. A kettősség EGY-ÉN-MAGom játéka, mely általam, velem és bennem létezik, mint álom a valóságban. Az EGY és EGYetlen igaz VALÓ minden álomban és álmodottban: ÉN VAGYOK.

EGY és EGYetlen ÉN: VAGYok.

Minden és mindenki, Mind-ÉN és Mind-Énki EGY és EGYetlen, minden személyességet létrehozó ám minden szem-Éjességet meghaladó ÉNje VAGYOK.

Minden személyesség, egyediség, egyéniség, különbözőség, MÃSság létrehozója, fenntartója és elpusztítója vagyok. Minden MÃSság: álom, mely a tudat és az elme játéka. Minden ÉNsÉG: VALÓ, mely túl van minden elmén, elméleten, tudáson és tudaton, de mindezek forrásaként IS: ÉN VAGYOK aki VAGYOK.

A VilágEGYetem: VAGYOK.

Minden érzék, érzékelés, érzékelő és érzékelt általam, bennem van, és ÉN AZ VAGYOK.

Mindenben és mindenki: ÉN VAGYOK.

Mind-ÉNben és Mind-Énkiben: ÉN VAGYOK.

Minden személyesség: szem-Éjesség, mely érzékcsalódás (illúzió).

Való és valóság EGY és EGYetlen VAN, s én EZ VAGYOK.

Álom és álmodott végtelen VAN, s én az álmodó VAGYOK.

Álom és álmodott EGYaránt VAGYOK, és minden álmot és álmodottat meghaladó teljesség: elképzelhetetlen, kimondhatatlan, elgondolhatatlan ŐS LÉNY-EGe VAGYOK.

AZ Örök Éberség, minden álomban és álmodottban, aki
a Kezdet és a Vég nélküli VALÓ: EGY-ÉN-MAGom VAGYOK.

Kiegészítő gondolatok

ÉNünk és az Önvaló ugyanazon fogalmi megjelölése a fogalmak, képek, képzelet és szavak által megragadhatatlan Teljességnek, MAGunknak. Az Önvaló „realizációja”, amint azt bizonyos spirituális utak, módszerek célként jelölik meg, valójában nem lehetséges. Önvalónk szüntelenül és szakadatlanul realizációban, azaz – magyarul sokkal jobban érthetőbben – megVALÓsulásban VAN, és EZ ÉN VAGYOK. (A VALÓság megVALÓsulásban VAN, s te AZ VAGY, én EZ VAGYOK.) Soha nem az egyedi, a személyes, az elkülönült, „magyarán” az individuum és az individuális rész az, ami és aki önMAGára, azaz saját Önvalójára, személy feletti ÉNjére ébred, mivel ez teljességgel lehetetlen. Mindig és minden esetben az EGY, a részé vált EGÉSZ ébred rá önMAGunkban, önMAGában önMAGa, önMAGunk teljességére, minden függőségtől és korlátoktól mentes Önvalónkra, mely ugyanakkor részségünk, azaz egyediségünk, személyiségünk, személyességünk, különbözőségünk létrehozója, létben tartója és eme állapot teljes megsemmisítésére is képes Ura.

Önvalónk mindig realizációban van, és legyen bármilyen hihetetlen is, személyként és személyességem által megtévesztve semmit sem tehetek annak érdekében, hogy „önvalóbb” lehessenek. „Csak” annyit, hogy sorsomat maradéktalanul beteljesítem. Az Önvaló megismerésének a vágya nem más, mint személy feletti örök, igaz VALÓnk önMAGunkban való önMAGára ébredésének a vágya. Nem a teremtett vágya ez, hanem a Teremtő Tudatnak a teremtettbe oltott ama elpusztíthatatlan, nem született és nem is halandó VALÓja, mely minden lét és nemlét felett álló, ám ezeket is magában foglaló örökké VALÓ: VAGYOK. Vagyokságom mindenben és mindenkinben, Mind-ÉNben és Mind-ÉNkiben jelenvaló, minden valóság forrása, melyben minden teremtés és teremtettség létezik és létezhet. A teremtmény és a teremtő közötti létfokozatbeli különbség pusztán az EGYetemes Elme által létrejövő és az által fentartott illúzió, magyarán érzécsalódás. A valóságban a teremtett és a teremtő mindig és folyamatosan EGY, pusztán a tudati létezés kettősségében elkülönült egymástól, azaz az EGY a MÁStól.

„Realizálni” az Önvalót valójában annyi, mint a személy felettinek ráébredni a teremtettben önön teremtés feletti ősi, kezdet és vég nélküli, osztatlan EGY és EGYetlen VALÓságára. Ez az egyedüli halhatatlan, mert ez a nemszületett. Minden, ami a kettősség világában tapasztalható, érzékelhető és ismerhető meg az az EGYetemes Elme műve, mely az ŐS Tudat részeként, az Önvalónk, azaz EGY-ÉNünk, MAGunk ama része, mely által a teremtőtől elkülönült teremtés és teremtettség állapota létrejöhet, fennállhat majd megsemmisülhet. Nem az emberi akarat eredménye a metafizikai értelemben vett felébredés, mert végső soron olyan, hogy emberi akarat nem létezik. Csak EGY-ÉNünk akarata létezik, mely egyéni sorsokként megnyilvánítva önMAGát egy-egy egyéni tudatrészben önMAGa, önMAGunk teljességére ráébred.

Az ébredés tehát semmilyen emberi eszközzel nem „érhető el”, miként az ébredésben az is világossá válik, hogy végső soron Önvalónk – minden látszat és tudati mágia ellenére – mindig és mindenkor, folyamatosan éber. Emberi szempontból a felébredés leírható úgy is, mint önMAGunk ajándéka önMAGamnak, a mágus, a varázsló ÉN önMAGára ébredése az elvarázstolt énben, személyünkben. Mivel ÉNünk, Önvalónk az egyetlen VALÓság, mely a kettősség álmát álmodni képes, úgy végső soron saját személyességem nem más mint EGY-ÉN-MAGunk álma, melyből előbb vagy utóbb, sorsának megfelelően minden és mindenki felébred. Mindenkinben EGY-ÉNünk

ébred önMAGára, önMAGunkra, ÖnVALÓnkra, s mindez személyiségként, minden személyesség forrásaként és középpontjaként IS: VAGYOK.

Ezen ősi tudás látszólag ellentétben van a mai kor evolucionizmustól és progresszionizmustól fertőzött „spirituális” eszméivel, melyek mindennek okaként és eszközeként is a fejlődést jelölik meg. Az embernek inkarnációkon keresztül fejlődnie kell, hogy majd egyszer – egy bizonytalan és ködös jövő ígéretében – saját istenségéhez felnőjön, saját istenségéhez „felfejlődjön”, evolveálódjon. Ennek a szemléletnek teljesen idegen és számára érthetetlen mindazon szellemiség, melyet eme sorok közreadója is képvisel, miszerint az evolúció és a progresszió eszméje az Önvaló „realizációjához” teljességgel felesleges, semmilyen feltételt nem képez. Ez csak a májá, a kozmikus álom részeként tűnhet így. Realitas illusoria, álom az álomban. Nem szükséges tehát semmilyen értelemben sem az evolucionista sem a progresszionista nézetek „spirituális” integrációja a metafizikai értelemben vett felébredéshez. Nem szükséges ugyanakkor sem az evolucionista sem a progresszionista nézetek tagadása sem, bármennyire meglepő is ez, pusztán annak a felismerése szükséges, hogy mind az evolucionista mind a progresszionista nézet egy nézet, egy lehetséges nézet sok lehetséges közül, melyen keresztül a teremtett világ valósága szemlélhető. Minden nézet, minden individuális rátekintés ugyanakkor a májá, a kozmikus illúzió része, melyeket nem megtagadni szükséges, sokkal inkább érdemes megérteni azt, hogy mindez az EGYetemes Elme által és EGYetemes Elmében létező illuzórikus valóság, realitas illusoria része. Ha úgy tetszik EGY-ÉN-MAGunk álma, melynek természete mindenkinek megvilágosodhat az ébredésben. Ébredni azonban nem mindenkinek feladata, miként EGY-ÉN-MAGunk világokat álmodó valósága csak az álomban való részesedés által tapasztalható meg.

A bölcs azért nem törekszik a világon való változtatásra, mivel felismerte a világot, mint Önvalóját, Önvalónk teremtetését és természetét, s benne önön személyét és személyességét Önvalónk álmaként. Az álom halandó, hiába kapaszkodnánk bele, EGY-ÉN-MAGunk az igaz VALÓ, a halhatatlan, a nemszületett. Ezért a személyiség „megmentésére” tett minden kísérlet eleve kudarcra van ítélve. Az Önvalónkhoz való visszatalálás szellemi útját járó embernek, az egyik feladata lehet, a fentiek tükrében mindezek felismerése.

17. A VAGYOK KÉPtelensége

“Kifordítom, befordítom, mégis bunda a bunda.”

Az élet a semmiből a semmibe tart. Ezért benne van minden, és nincs benne semmi sem.

Az élet és a halál egy és ugyanaz. Minél inkább ragaszkodsz az élethez, annál inkább meg fogsz halni.

Az életet eddig még senki sem élte túl, másképp fogalmazva a halálos játék neve: élet.

Szeretni az életet és gyűlölni a halált: ragaszkodás a mulandó álomhoz. Az életet és a halált ugyanazon valótlanágként szemlélni: felébredés.

Az élet akkor szép, ha annak látod. A halál az élet értelme. Az élet a halál értelme. A halhatatlanság értelmetlen, mivel túl van mind az életen, mind a halálon, mind a mindenben értelmet kereső elmén.

A halálban felfedezni az örökkévaló szépséget csak akkor lehetséges, ha mindennemű harcot feladunk amit az életben folytatunk, az élettől.

Krisztusok és Buddhák, ég veletek. Eleget kutattam az igazságokat, most már itt az ideje, hogy a hamisságokat is felfedezzem, s mindezeket is túllépjek.

Isten, Sátán, angyalok és démonok: dicsértessék a Mindenható Elme.

Minden ami van, az elmében, az elmével és az elme által van. Én minden képzelet nélkül is: vagyok. Ezt érzem, nem képelem. Az amiként, aminek magamat látom, mindezt az elmében, az elmével és az elme által képelem.

Az élet és a halál, az elmébe zárt képzelet.

Szabadnak lenni annyit tesz, mint az elme valóságát annak látni ami: színes képzeletnek.

Egy és egyetlen VALÓ van csak, amit nem kell elképzeljek. Ez a VAGYOK érzése. Minden más álom, minden más képzelet, az elme műve. Az, hogy azt képelem, hogy ez vagy az, ilyen vagy olyan vagyok, az elme által, az elmével és az elmében létező színes képzelet. Ezt a folyamatosan változó, keletkező és elmúló képfolyamról folytatott képzelgést nevezem valóságnak, és tévesztem össze az egyetlen VALÓval, mely minden képzelettől mentesen: VAGYOK. Csak úgy, minden októl és okozattól szabadon magam a VAGYOK.

Az élet egy álom, s ugyan már hogyan is lehetne megkapaszkodni egy folyamatosan változó álmoképben? Keresd az álmodót, aki örökké éber. Szabadulj meg a mindennel és mindenkivel való azonosulástól, hogy rátalálj az örök VAGYOKra, mint éberségre.

Az álmodót – mint koncepciót – is el kell engeddd, mert ameddig az álmodót megpróbálsz elképzelni, s eme képzeletbeli létezőt megtalálni, addig nem juthatsz el önMAGodhoz, mint minden elképzeléstől mentes VAGYOKhoz.

Elengedni minden ragaszkodást ami az álomban fogva tarthat maga a halál megízlelése. A semmiért odaadni mindent, mit valóságnak képzelsz, a legnagyobb bátorságot kívánja meg attól, aki a Teljességet akarja. Szabaddá lenni csak a halálban lehetséges.

Élet és halál – egy és ugyanaz a Felébredettnék.

Nem szükséges megtagadni az élet és a halál valóságát ahhoz, hogy felébredhessek. Elegendő rájönni az élet és a halál álomszerűségére. Az álom végzetesen bele van zárulva az elmébe. A szerep, amivel emberként azonosulok úgyszintén. A minden azonosulástól mentes létezésem érzése, a VAGYOK – nem az elme terméke.

Mi mondható el az elmében az elme által az elmétől független VAGYOKról? Semmi, még az sem, hogy VAGYOK. Bármilyen elmondható, bármilyen leírható, ami képpé formálható az VALÓtlan. Bármilyen, amit eddig leírtam arra való, hogy kidobd a szemébe. Ha mindennél jobban vágysz a teljes szabadságra, ne habozz. Dobd ki bátran az egészet.

18. A nagy kérdés

- Mester! Mondd miben higgyek, az evolucionizmusban, vagy a teremtésben?
- Miért akarsz valami olyasmiben hinni, amiről minden kétséget kizáró bizonyosságot az elme birodalmában nem szerezhetsz?
- Mert valamiben hinnem kell! Máskülönben hogyan magyarázom meg magamnak és másnak azt, hogy hogyan születtem, és minek vagyok a része?
- Miért gondolod, hogy ha meg is kapnád a fenti kérdésre a minden bizonyossággal kétségtelen választ, hogy az bármire is megoldást jelentene az életedben?
- Mert az embernek egy idő után már nem szabad kérdései legyenek, csak válaszokkal rendelkezhet. Úgy gondolom, egy valódi bölcsnek tudnia kell a választ az ilyen kérdésekre is.
- Miért gondolod, hogy egy bölcsnek a végleges válaszok gyűjteményét kell birtokolnia, vagy bármiben is hinnie kellene?
- Mert az emberek ezt tartják bölcsességnek.
- Hogy az emberek mit tartanak bölcsességnek, az semmilyen érvénnyel sem bír az indító kérdésed megválaszolhatóságát illetően. Te azt kérde, miben higgyek? Hát szerinted a bölcsesség hit tárgyává tehető-e? Mert ha igen, akkor hol marad a megtapasztalás, amiben a bizonyosság megszülethet? S bármilyen bizonyosságra is tegyünk szert, az csupán az elme és/vagy a szív bizonyossága lesz, azé a látásé, mely eleve elfogult egy igazság megtapasztalását illetően.
- Hogy érted ezt Mester? De hisz a tudomány sziklaszilárd logika, kipróbált következtetések bizonyosságának a halmaza, nemde? Csak következetesen hinni kell abban, hogy a segítségével feltárhatjuk a végső igazságot. A szent könyvekben sok az érthetetlen, allegorikus, szimbolikus, metaforikus tartalom, amit mindenki a saját szája ízére magyarázhat.
- A tudomány nem az, aminek látszik. Egy mítosz nem lesz szilárdabb attól, hogy bebizonyítják vagy sem, mert bármi ami az elmén belül bebizonyítható, az más nézőpontok szerint cáfolható is ugyanakkor. A tudomány objektív valóságába vetetett megdönthetetlen hit ad bizonyosságot az azt művelőknek. Ettől még ugyanaz a hit működteti, mint a vallásokat, csak a tudomány axiómákat állít, melyeket körbezárt logikai érvekkel, levezetésekkel, és nem dogmáknak nevezett hitelveket. Azonban a tudomány teljesen és tökéletesen annak művelőinek a tudatában létezik csak abszolút és megdönthetetlen valóságként. S ezen művelők között is sokan nem az általuk megtapasztaltakra építenek, hanem arra, amit mások tapasztaltak meg, vagy olyan feltételezésekre, melyeket sem maguk sem mások nem tapasztaltak meg. Túl sok a ha, túl sok a lehetséges. A tudomány önmagában nem rendelkezik és nem is rendelkezhet semmiféle abszolút, *ultima ratio*val a lét végső kérdéseit illetően, amiként a vallások szent könyvei sem, bármit is írjanak le. Mert nehogy azt hidd, hogy a szent könyvek tévedhetetlenek, hogy a szent könyvek bújásával bármilyen belső, elmélyült tapasztalás megszerzése kikerülhető, megspórolható. A tudós erénye az örök kíváncsiság, a hívőé az örök bizalom. Azonban ezek egymással nem pótolhatóak és nem is felcserélhetőek. A tudomány lenézi a hitet, mert nem is tudja, hogy maga a tudomány is egy hit, hit az anyagi, az érzéki világ tudattól független, objektívnek nevezett tapasztalásának valóságában. A vallások hadakoznak a tudományokkal, de csak akkor, ha azok alapvető hitbéli kérdésekben ellentmondani látszanak a hit téziseinek. Amúgy az ellenkezője is előfordulhat, hogy pont a tudomány ingatag teóriáit hívják segítségül önnön igazságuk megtámogatására. A fenti kérdésedre nem adhatok választ semmiképp sem. Miben higgyél? Leginkább egyikben sem. Miért gondolod azt, hogy bármelyik vélt vagy valós igazságban való hited közelebb vinne a bölcsességhez?
- Mester, de hát egy bölcsnek csak tudnia kell, hogy a világ egy véletlenhalmaz, vagy valamilyen mély, tudatos, eleve átgondolt teremtés eredménye-e?
- A világ amiről beszélsz, mégis kinek a világa?

– Hát kié legyen...nemde a közös világunkról beszélek. Nos? Felelj a kérdésre! Evolúció, vagy kreáció?

– Nincs válasz. Mindkettő, vagy egyik sem. Mondd miért gondolod, hogy a világ létezését illetőleg mindössze, és pusztán csak két lehetőség közül kellene választania bárkinek is? Vagy ha tíz lehetőség lenne, abból pusztán csak és kizárólag egy és egyetlen helyes válasz lehetne? Mi van, ha eleve téves ez a megközelítés, és a világban sosem volt sem evolúció sem teremtés, vagy ha akár mindkettő lehetne, de nem egymást kizárva? Vagy mi van akkor, ha a világ mind az evolúciótól, mint a kreációtól, vagy az ezen fogalmak által jelölt elméletektől független módon is létrejöhetett, van, fennáll, és köszöni szépen, de nincs rászorulva egyik világmagyarázatra, világlátványra, világképre, hitre, dogmára, axiómára sem ahhoz, hogy létezzen?

– Kétségbe ejtesz Mester. Azt akarod mondani, hogy létezésem szempontjából mindegy, hogy egy halom véletlen következtében vagyok itt, vagy hogy tudatos intelligencia és akarat alkotott-e meg?

– Nézd, nem azt akarom mondani, hogy ne járj utána a kérdéseidnek, hanem azt, hogy ahhoz, hogy felismerd ezen kérdések másodrendűségét, előbb az elméd elsőrendűségét kell felismerned. Mert mind a világ, mind a létezés, mind az általad tapasztalt valóság, és az ezekből fakadó kérdések valódi oka nem kívül van, így válaszok sincsenek rajtad kívül. Minden és mindenki amit és akit tapasztalhatsz, és valóságnak nevezhetsz az nem más, mint maga az elme. Semmit nem tapasztalhatsz meg nélküle, ám képes elhíttetni veled, hogy a megtapasztalható világ felosztható, és eleve fel is van osztva külső és belső, szubjektív és objektív valóságra, mely utóbbi teljesen, és tökéletesen tőled függetlenül létezik és jött létre. Ez az elme legnagyobb bűvésztűkjkje.

– De nem ez az igazság amit érzékelek?

– Az érzékelés lehet igaz, de az érzékelés és a tapasztalás soha nem valóság.

– Nem valós egy palacsinta, vagy egy pofon? De hisz mindkettőt érzem?

– És mi van ha csak te érzed? Vagy csak te érzed olyannak, amilyenek más nem?

– Az könnyen lehet, hogy mindezt csak én érzékelem olyannak, amilyen, na de mások is érzékelhetik, nemde?

– Úgy érzékeljük, hogy igen, de ez is csak érzékelés. Az ember az érzékek világában végzetesen foglya az érzékeknek, az érzeteknek és az érzékelésnek. Ez azonban bár igaznak tűnhet, állandó változásnak kitett, folyton változó, alakuló és mulandó benyomások összessége csupán. Ez nem lehet valóság, mert a változáson kívül semmi bizonyos, állandó és örök nem ragadható meg benne.

– De miért kell az állandóság a valóság feltétele legyen? Nem elég az, ha többedmagunknak igaznak tűnik, ha leírható stb?

– Hogy kinek mi elég, azt nem mondhatom meg. Azonban ha választ szeretnénk a végső kérdésekre, az elme, az érzékelés, és az ebből leszűrt tapasztalatok és a tapasztaló megismerése nélkül érdemleges válasz nem adható semmire. Előbb ismerd meg ki az aki kérdez? Ha ez sikerül, meglásd, MAGától választ kapsz minden kérdésedre. Vagy talán már kérdéseid sem lesznek.

– De hol és hogyan kezdjem mindezt Mester?

– MAGaddal és MAGodban. Ismerd meg, ki az aki kérdez? Ki az, aki úgy véli, hogy van ő és van a világ, és ezen utóbbihoz neki semmi köze? Ha megismered saját tudatod természetét nem válaszokat fogsz találni a kérdésekre, hanem A VALÓságot fogod megismerni akként ami, minden nézőponttól mentesen. Ha ezután maradnak még kérdéseid, az azért van, mert nem a lényeket ragadtad meg. Ha elérsz önMAGad középpontjába, minden válasz MAGod lesz.

– Azt akarod mondani ezzel, hogy elegendő minden válaszhoz önmagam megismerése?

– Igen, de ehhez először el kell engedj mindent, amit magadnak képzelsz. A mulandóban kell elindulj, hogy minden mulandóság forrását, a Múlhatatlant, Múlhatatlan MAGod felfedezd. Ez minden titok, s most menj, tőlem többet ne kérdezz. AZ VAGY, aki a kérdésem és a válaszon túl, és azoktól függetlenül is mindig és mindenkor VAGY. Most és mindörökre. A világ benned van, távolítsd el minden tévhited, hogy mindez élő, tapasztalható valósággá válhasson a tudatodban.

19. Tiszta víz

Minden tapasztalás elme. Aki ezt felfogta, annak a számára egy út bizonyosan véget ért. Ezer más kezdődhet azonban, amely az elme természetére, és az elmében az elme által létrejövő valóságot illeti. A kérdéseknek a lineáris, mindent láncolatként és egymásból következőnek feltételező logika törvénye szerint, elméletileg sosincs vége. Látnunk szükséges, hogy egy idő után az olyan fogalmak, mint például isten, sem bírnak semmilyen abszolút érvénnyel. Istén nem más, mint egy olyan megfoghatatlan elmekonstrukció, amely mögé és amelybe emberi generációk sokasága a maga világmagyarázatát belecsomagolta. Istén az elme realitása. Egy világmagyarázat, egy világértelmezés kelléke, amely – mint fogalom – minden emberi egyed számára mást és mást jelent. Mégis, úgy dobálózunk eme fogalommal – tisztelet a kivételnek – mintha ez a világ leginkább magától értetőbb valósága lenne. Pedig nem az. Istent, mint fogalmat és elmevalóságot, minden ember a maga képmására formálja. Már ha formálja, mert van, akinek nincs szüksége a világ magyarázatára erre a fogalomra, erre az elmekonstrukcióra. Istén elmekonstrukció? Igen. Az. Végző soron eljutni erre a felismerésre igen lemeztelenítő, leginkább kiábrándító. De egy ateistának ez alapállás. Semmi jelentőségteljes nincs benne. Mert például egy ateista eleve nem használja ezt a fogalmat a világ magyarázatára.

Az ateizmus valódi, tiszta értelemben véve nem istentagadás, vagy nem agnoszticizmus. Eleve azon logikai álláspont, mely nem tagadja senkinek az istenét, istenképét, elmekonstrukcióját, mivel nincs szüksége egy számára fiktív valóság tagadására. A valódi ateista álláspont az közömbös minden istenfogalommal szemben, azokat nincs szüksége tagadni, mert a tagadás eleve azt feltételezné, hogy valamit el kell fogadnia, amit majd később cáfolnia, tagadnia kell. Ilyen értelemben az ateizmus kifejezéshez, az évszázadok során rengeteg téves képzet társult, a leginkább elterjedtek egyike az, hogy az ateisták is vallásosak, mert ahhoz, hogy istent tagadhassák, nekik is istenre van szükségük. Kétségtelen, hogy vannak az ateizmusnak nevezett tudatformán belül olyan szellemi megnyilvánulások is, melyekre a fentiek igazak lehetnek, ám nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt a tényt sem, hogy nem minden, magát ateistának nevező egyed képes eljutni annak a megértésére, hogy neki tulajdonképpen nem szükséges semmilyen istenhívővel, vallásos vagy egyéb teista emberrel harcolnia ahhoz, hogy ateista lehessen. Az ateizmus legtisztább formája – az én eddigi megismerésemben – az, amikor elfogadjuk mások istenfogalmát olyannak, amilyen, de ezen álláspontokkal szemben tökéletes semlegességgel viseltetünk, nincs szükségünk ezek tagadására, mivel a mi álláspontunk nem valaminek a tagadása, ellentéte, ami csak úgy lenne eleve lehetséges, ha az illető egyén személyes istenképével tisztába jönnénk. Márpedig ahány ember annyi istenkép lehetséges, így ha igazán objektívek szeretnénk lenni – már amennyire ez lehetséges lenne – akkor véget nem érő istenkép tagadásba kellene merülnünk, ami lássuk be, igen megmosolyogtató foglalkozás egy gondolkodó számára. Teljesen más kérdés azonban a vallások és a különböző spirituális irányzatok istenképeinek a valósága. Ezek ugyanis általában valamilyen dogmatika mentén standardizálva vannak, és ezen standardizált istenképek azok, amelyek aztán az emberi egyedek tudatában megszemélyesednek, és elnyerik a maguk sajátos, individuális vonásait. Magyarán ezek azok, amelyek az egyének elméjében és képzeletében egyénileg megtestesülnek, az emberek a saját képükre formálják a vallás szabványosított istenképét, létrehozván ezáltal azt a *valamit*, amit hivatkozásnak használnak a másokkal folytatott kommunikációban. Azonban a legtöbb ember itt követi el a legnagyobb hibát, ugyanis amikor az egyéni, saját istenfogalmát abszolutizálja, majd ezt az abszolutizált fogalmat önkényesen kiterjeszti a másokkal folytatott kommunikációban, ezzel azt feltételezi, hogy amikor kimondja a bűvös szót: „isten”, akkor ez alatt a másik ember is ugyanazt az általa abszolútnak gondolt, megélt, valóságot fogja érteni, tapasztalni. Lecsupaszító eljutni azon felismeréshez, hogy végző soron istén – mint fogalom, mint fogalmi

valóság és mint ebből származó bármilyen megtapasztalás és megtapasztalhatóság – pusztán minden emberi lény elméjének a sajátos terméke. Nincs semmilyen abszolút, semmilyen egyetemes abban a fogalomban, amit istennek nevezünk. A vallások természetesen ennek az ellenkezőjét hirdetik, ám a napnál világosabb, hogy ahány vallás, annyi istenkép, és ahány vallásos ember annyiféle egyéni, egyedi istenkép és istenkép átélés létezik és létezhet. Ez jelen világunk szellemi állapotairól igen sokat elmond. *Nem az okoz ugyanis többnyire problémát a megnyilvánult világban, hogy emberek hisznek a saját elméjükben létező, a saját elméjükbe ültetett istenképben, hanem az, amikor ezt abszolutizálják, azaz mindenre és mindenre kiterjesztendő általánosságként kezelik ezt.* Ez az a pont, amely minden vallási fanatizmus, és minden ebből fakadó erőszak – legyen az szellemi, lelki és/vagy fizikai – megfogadásának a lehetőségét lehetővé teszi. Jelen írásban nem szándéksom állást foglalni semmilyen szellemi irányultság mellett vagy ellen, a célom annak a jelenségnek, a nagy vonalakban történő bemutatása, melyet maga az emberi elme, és a benne létrejövő istenfogalom hoz létre. Azonban úgy vélem, bizonyos szempontok mentén igenis megkülönböztethetők egymástól az istenfogalmak. Sok ilyen szempont hozható létre, jelen vizsgálódásunk azonban ezek hatására összpontosít elsősorban, egyéni és közösségi szinten. Mi az álláspontunk isten létezésével kapcsolatban? Egyszerű. Isten nem egy univerzális és egzakt valóság, sem dogmatikai sem individuális szinten, így helyesebb lenne inkább az istenfogalom és az istenkép(ek) vallási és individuális vetületeinek a vizsgálata. Természetesen nincs módomban egy minden vallásra, pláne nem minden individuumra kiterjedő vizsgálatra, ezért jelen elmélkedés nem óhajt túlságosan alászállni a részletekben, sokkal inkább a nagy képre igyekszik koncentrálni.

Az úgynevezett Isten, istenek nevében az emberi történelem folyamán megdőbbségtől mennyiségű erőszakos tettet hajtottak végre. A vallások követői általában arra hivatkoznak, hogy a vallás minden esetben csak ürügy, és valójában a hitük tárgyát képező „isten” nem erőszakos, vagy nem buzdít ilyenekre. Kétségtelen, hogy akadnak olyan vallások is, melyek istene, istenei tényleg nem ilyenek, azonban nem ezek határozzák meg a világunk jelenlegi arcát. Az ábrahámista vallások gyökerében – és sajnálatos módon ide kell számítanunk a kereszténységet is – mind ott van az erőszak csírája. További tévedés az is, hogy a kereszténység istene, és központi alakja Jézus egyértelműen békepari. Nincs módomban jelen írásban mélyebben belemerülni a Biblia elemzésébe, de akinek szeme van a látásra, az észreveheti, hogy a Biblia – főleg ószövetségi részei – sok egyéb mellett egy erőszakos istenség kinyilatkoztatása is egyben. Ezen kijelentés természetesen nem szalonképes egy olyan korban, amikor a Bibliát a világ jelentős részén nem csak valamiféle erkölcsi Parnasszusként jegyzik, de mindenek tetejébe, például az igazságszolgáltatás keretében, bizonyos országokban még esküt is tételnek rá. Ez nem csak paradox, de az igazságosság arculcsapása is egyben, ugyanis a Bibliának nevezett könyv nem csak hogy nem rendelkezik semmilyen univerzális „szentséggel”, de számtalan része sérti nem csak a valódi szabad emberi szellemet, hanem magát az emberi jóérzést és együttérzést is egyben. Sajnálatos jelenség világunkban, hogy a magát „felvilágosultnak” valló Nyugat is, még mai napig nem volt képes szellemileg meghaladni, átlátni azon feloldhatatlan kettősséget, mely az etika és a Biblia vonatkozásában keletkezik, minden cizelláltabban gondolkodni képes ember elméjében. Nem vagyok Biblia ellenes, de Biblia párti sem. Egyszerűen azt látom, hogy ez a könyv nem méltó arra a reputációra, melyet ma is misztikum és érinthetlenség jellemez, és amely nevében még a mai világban is diszkvalifikálhatóak emberek. Nem vagyok vallásellenes sem, mert a vallást emberi szükségletnek tartom, de nem mindenki számára meghaladhatatlan szükségletnek. Itt pedig nem pusztán az intellektuális képességekre célzok, mert ez egy igen ingoványos területe a szellemi valóságnak(oknak). Ugyanakkor nem vagyok valláspárti sem, mert világosan látom azon szellemi és lelki mechanizmusokat, melyek mentén a vallás könnyedén fegyverré válhat és válik, gátlástalan ideológiák mentén, melyek számára isten – mint fogalom és elmekonstrukció – egyenlővé válik

azon felsőbb tekintélynek való feltétel nélküli alárendelődésnek, mely nevében tömegek fanatizálhatóak, irányíthatóak és manipulálhatóak különböző, olykor igencsak kétes, de magukat „abszolút, ember feletti igazságként” beállító erkölcsi normák mentén.

Akinek szeme van a látásra az észreveheti, hogy az írott történelem java része az isten, az istenképek és vallások segítségével fanatizált és polarizált érdekek harcáról szól, és ez a harc a mai napig jelen van. A kereszténységben ugyanúgy ideológiailag kódolt a militáns szellem, az intolerancia, mint például a mohamedán hitben, vagy akár a mindkettő közös gyökerének tekinthető ószövetségi szemléletben, amely ma is meghatározza bizonyos tömegeknek a gondolkodását és cselekvését. Ezen kijelentéseim valóságtartalmáról bárki meggyőződhet, aki szabad szellemmel képes az ábrahám-ita gyökerű vallások istenképeinek és dogmatikai-vallási alapjainak az átlátására. Maga az az elképzelés, hogy létezik egy mások számára közvetítők nélkül megismerhetetlen isten, olyan logikai csapda, melybe az évezredek során tiszteletre méltó elmék is belesétáltak, minden különösebb kérdezősködés mentesen elfogadva ezen jelenségeket. Az emberi elmétől függetlenített isten és istenképek azonban az ember számára nem léteznek. Minden az emberi elmében válik akár elméleti akár gyakorlati valósággá, az elme teremtető ereje, a személyes hit által. A hit tehát jelen esetben mint az elme teremtető ereje van definiálva, mely által a tudati fókuszban bármi megteremtődhet mind individuális, mind kollektív téren. Azonban ha tömegek is hisznek ugyanabban az elmekonstrukcióban, ráadásul ezen elmekonstrukciók gyökerében a félelem a vezérlő elv (lásd istenfélelem), ez még nem jelenti azt, hogy ezt abszolút valóságként mindenki köteles elfogadni, és hogy a többségnek, alanyi jogon mindig, automatikusan igaza is van, lett legyen bármilyen tekintetben. Különös bolygó a Föld ebből a szempontból is, mivel *az emberek nagy része hajlamos az igazat, az igazságot és a valóságot mennyiségi kérdésként kezelni*, magyarul az a valami, amiben sokan hisznek, amit sokan vallanak az mindig legitimálva van a tömegető által, fölülírva a józan, kritikus gondolkodásra való minden törekvést. A hazugság, a valótlanosság azonban nem válik igazzá a nagy számok törvénye által, ezt többnyire mindenki beláthatja, ha van némi hajlama fölülbírálni a dogmatikus gondolkodási modelleket.

A vallás sajnálatos módon felfogható úgy is, mint az elmélyültebb világértelmezésre és valóságelemzésre lusta, képtelen vagy igénytelen szellem pótszere, amit a világ, és végső soron saját, egyéni, személyes valóságának, lényének a megismerése helyett alkalmaz. Az elme és az elme teremtető valóság szolipszisztikus megközelítéséhez való eljutás ugyanakkor kevesek felismerése, és jelen esetben a szolipszizmus, mint izmus az én értelmezésében csak töredékesen fed le mindazt, ami annak a felismerésnek a filozófiát meghaladó gyökere, miszerint *minden ami van, minden ami tapasztalható az az elmében, az elmével és az elme által tapasztalható*. Ezt semmilyen tudományos, sem vallásos nézet sem kerülhetné meg, az azonban más kérdés, hogy a valóságban mindkettő megteszi. Ez abból, az objektív valóságot a tudattól független valóságnak tételező, egyébként natív emberi szemléltből fakad, mely szerint a tudat van a világban, és nem a világ a tudatunkban, továbbá a világ akkor is van, ha ennek megtapasztalása a tudatban nem jön létre. Ez pedig igen kényes kérdéseket vet fel. Az első ilyen teljesen logikus és jogos kérdés az, hogy ha a világ van a tudatban és nem fordítva, akkor mégis miként van az, hogy az objektívnek nevezett valóság felett csekély, vagy többnyire semmilyen ellenőrzéssel, befolyással, hatalommal nem rendelkezünk. Ez az, amivel automatikusan ellehetetleníti a legtöbb ember, a saját maga számára, annak a szolipszisztikus gondolati pályának a bejárhatóságát, miszerint minden amit érzékelek, minden amit érzékletként megtapasztalok, minden amit elgondolok és/vagy megismerek az érzékelés és az absztrakt gondolkodás logikai mechanizmusai által, az eleve meghaladhatatlanul belé van zárva minden egyed egyedi, egyéni valóságába, elméjébe. Annak a feltételezése, hogy létezik egy olyan, objektívnek nevezett, és az egyedi, individuális elmétől független valóság, amely

nem függvénye az individuális megtapasztalás és absztrakció mechanizmusának IS végső soron csak az egyéni, individuális elme terméke, nem több és nem is kevesebb. Ez az, ami logikai és tapasztalati úton is belátható, és nem szükséges hozzá semmilyen külsődlegesnek nevezett magyarázat, úgy mint isten, istenek vagy természet, természeti erők stb. aminek a következményeiként vagyunk hajlamosak felfogni saját létezésünket. Jelen kifejtésben tehát nem akarok semmilyen külsőnek nevezhető fogalomra támaszkodni olyan értelemben, hogy az egyedi, individuális valóságot abból eredeztessék, mintegy kívül helyezvén azt saját magamon, magunkon, azaz a szemlélőn.

A materialisztikus világfelfogás az embert, mint létezőt és valóságot pusztán a természeti erők okozataként hajlandó és/vagy képes tárgyalni. Ez a szemlélet magában hordozza mind a megismerés egy sajátos formáját, mind annak korlátait. Minden látszólagos ellentét ellenére a szemlélet nagyon is rokon azon vallásos istenfelfogásokkal, mely istent mint embertől független, attól végzetesen elválasztott objektív létezőként kezeli. *A materializmus és a vallás gyökerében ugyanazon, a tudattól függetlennek tételezett objektív valóság áll, ezért a materializmus és a vallás tulajdonképpen édes testvérek.* Az ellentét tulajdonképpen az ontológiai és kozmogóniai síkon kibontakozó különbségekben érhető tetten. A materialista szemléletben a világ egy embertől független valóság, melynek az ember is a része, és ebben a vallások is egyet értenek a tudományos-materialista nézetekkel. A valódi különbség azonban ezen állapot okában, és létrejöttének mértékében, és csak részben a hogyanjában lelhető fel. A tudomány ugyanis axiomatikus elméleteket fogad el például a kozmogónia vonatkozásában, míg a vallás kinyilatkoztatásból indul ki, mely kinyilatkoztatás megmásíthatatlan. Míg a tudomány középpontjában egy elismerten relatív valóság áll, mely a tudomány változásával maga is változhat, addig a vallások középpontjában egy abszolút kinyilatkoztatás van, amiből minden következtetés végleges. A valódi különbség tehát ezeken a pontokon ragadható meg, és ez ad alapot a vallás és a tudomány közötti ellentétekre. Ugyanakkor észrevehetjük azt is, hogy sem a tudományos-materialista, sem a vallásos-spirituális valóságmagyarázatok nem hajlandók annak az igen egyszerűen, pusztán logikailag levezethető tény komolyan vételére, hogy az emberi lény számára mind kezdő, mind végpontként meghaladhatatlan az a minden absztrakciótól mentes valóság, hogy mindaz amit világnak, objektív és/vagy szubjektív valósággént tételezek, az *az elmében, az elmével és az elme által tapasztalható.* Maga az elképzelés, hogy a világ akkor is van, ha én nem létezem, tulajdonképpen ugyanúgy bizonyíthatatlan mint az, hogy az objektívnek nevezett világ, csak és kizárólag általam és bennem, vagyis magában az érzékelésben, a gondolkodás, az elme funkcióiban és az emlékezésben jön létre. A szolipszisztikus megközelítés tehát végső soron csak annyit mondhat, hogy az én számomra, a világ az, amit az érzékelés, a gondolkodás, az emlékezés, azaz gyűjtőnéven és összefoglaló fogalomként az emberi elmében megismerhetek. Természetesen feltételezhetem azt, hogy a világ nem pusztán annyi lehetőséget jelent, amit én magam személyesen megtapasztalok, de bármit is tapasztaljak meg, a megtapasztalás eleve és örökre elválaszthatatlan a megtapasztalótól, azaz a tudati centrumtól, középponttól ami személyesen, én magam vagyok. Ez meghaladhatatlan törvényszerűség. *A valóság egyik lehetséges tételezése tehát az érzékelő szubjektum szempontjából a következő lehetne: az érzékelés, a gondolkodás, az emlékezés következménye az, amit valóságnak és világnak nevezünk.* A világ és a valóság – mint fogalom – egymástól elválaszthatatlan, még akkor is, ha nem feltétlenül fedi egymást. *A világ ugyanis az amit tapasztalok, a valóság pedig az, amiként megtapasztalom a világnak nevezett létezését.* Ezért van az, hogy ember és ember között végletes különbség lehetséges, mert mind a világ felfogásának, mind a valóság érzékelésének számtalan módusza lehetséges. Saját individualitásunkba zárulva ugyanakkor hajlamosak vagyunk teljesen kézenfekvő tényként kezelni azt, hogy van egy világ, ami mindenkinek ugyanazt a valóságot jelenti, és ez az a kiindulópont, amiből az emberi gondolkodás téves következtetései

fakadnak. Ez az a pont, ahol a sokféleség leegyszerűsítésre kerül, egy téves logikai feltételezés alapján, miszerint létezik a tudattól független olyan valóság, amely mindenki számára egyforma.

Minden ember képes valamilyen szinten az úgynevezett világ valóságának az érzékelésére és absztrahálására. Azonban *minden emberi lény csak a saját valóságát képes közvetlenül tapasztalni*, azaz minden absztrakciótól mentesen átélni és megélni. Saját megélését és átélését azonban senki nem képes a maga valóságában átadni egy másik emberi lénynak, mert ahhoz az lenne szükséges, hogy tulajdonképpen a két létező teljesen és tökéletesen egybeforrjon a másikkal mind tudatilag, mind érzelmileg, mind lelkiileg stb. A kommunikációban bármit is közöljünk egy másik emberi lénnyel, a közlés tartalma – a maga teljességében – mindig bezárva marad saját személyiségünkbe. Az ember végzetesen önmagában hordozza a valóságot, mint önön valóságát. Az objektív valóság ilyen értelemben, pusztán olyan része a szubjektív valóságnak, mely a tudatom számára a közvetlen átélésben nem jelenik meg. Lényeges kérdéshez jutottunk. Ha feltételezzük azonban, hogy létezik, létezhet tudattól független valóság, akkor az megismerhető-e, avagy eleve minden benne kell legyen a tudatban ahhoz, hogy megismerhető legyen? Egy tökéletlen példával élve, ha a világmindenséget, a teljességet képletesen leegyszerűsítjük egy szobára, és a benne lévő tárgyakra – amely a tudat analógiája jelen esetben – akkor megismerhető-e bármi, ami nincs eleve a szobában? Ha ugyanis azt állítjuk, hogy a szoba, és annak tartalmai – a teljesség analógiájaként – minden megismerhető valóságot jelképeznek, akkor a megismerhető valóság eleve benne kell legyen a szobában, nevezetesen a tudatban. Így ha bármit feltételezünk, hogy a szobán kívül létezhet, önellentmondásba kerülünk, mert akkor a szoba nem a teljesség szimbóluma. De mindkét esetben csak és kizárólag a tudatban jön és jöhet létre a megismerés, teljesen függetlenül attól, hogy feltételezzük azt, hogy a már megismert tartalmakon kívül is nagy valószínűséggel még léteznek megismerhető tartalmak. Magyarán a végtelen, mint fogalom is az elménkben létezik. A megismerés folyamatát eleve végtelennek feltételezzük, abból a tapasztalati tényből kiindulva, hogy az érzékelés aktusában újabb és újabb érzékletek, azaz érzékelhető valóságok jelennek meg. Itt pedig még nem is tértünk ki arra, hogy amit és ahogyan érzékelünk, az vajon mennyire nevezhető valóságnak, a *magunk* és a *mások* érzékelésben létrejött tudati tartalmak a tükrében? Mert ebben az esetben el kell ismernünk, hogy végül is a világ és a valóság olyanként, amilyennek érzékelem, megtapasztalom és átélem, amilyennek ebből fakadóan gondolom csak és kizárólag az én számomra létezik akként és olyannak, amilyennek én tapasztalom és átélem. Minden más csak pusztán feltételezés a tekintetben, hogy létezik A Valóság, és ez a valóság rajtam kívül van, és ezt a rajtam kívül lévő valóságot mások is ugyanolyannak érzékelik, tapasztalják és élik át és meg. Az abszolút valóság, a relatív valóság, valamint a tudattól független abszolút és relatív valóság ideája IS a tudatomban létezik, ezen valóságmodell tételezése is tudati aktus, ez is a tudatomban létezik. Annak az ideája, hogy a világ előttem is létezett és utánam is létezni fog, pusztán logikai következtetés, azonban pont logikailag nem nyerhet soha bizonyítást. Mert azt állíthatom, hogy úgy tűnik, egy eleve létező világba születtem, amiben látszólag előttem is voltak emberek, és feltehetően – mivel látok születni és meghalni embereket – utánam is lesznek, azonban azt nem állíthatom, minden bizonyossággal, hogy ez a világ akkor is létezik, ha én az érzékelés és a tapasztalás tudati aktusában ezt nem élem át. Ha ugyanis nincs szemlélő, a szemlélet tárgya csak elméletben létezik. Tulajdonképpen bármi, amit a tapasztalás és a gondolkodás folyamatában felhasználhatok bizonyítékként, érvként, valamiféle tudattól független létezés, világ stb. bizonyítására, az csak azért van, mert én vagyok, mert én létezem. Ha én nem lennék, a valóság és a világ, mint fogalmak sem léteznének. Számomra nem. Mások számára létezhetnének, és úgy tűnik ők tőlem függetlenül is léteznek. De *azok, akiket én másoknak, tőlem különböző emberi lényekként érzékelek, azok is végső soron a tudatomban lévő tartalmak*. Egy ördögi kör mindez, amiben ha következetes akarok lenni, akkor előbb utóbb be kell látnom, hogy minden és mindenki csak és kizárólag tudattartalomként

válhat valósággá az elmémben.

Azon tudattartalmak, melyek nem kerülnek, nem kerülhetnek valamilyen oknál fogva bennem individuális átélésre, számomra nem léteznek. *A létezés tehát az, ami a megtapasztalásban számomra létrejön, ennek pedig csak a tudatban van léte, az elmében pedig értelmezhetősége.* Feltételezhetem ugyan, hogy a világ akkor is van, ha én nem létezem, de erről nem tudok bizonyosságot nyerni. Ha ugyanis nem létezem, akkor tapasztalni sem tudok. Sem a világ létét, sem a világ nemlétét nem tapasztalhatom meg, ha én nem létezem. Elméletileg létezhet a világ nélkülem is, létezhet előttem és utánam is, de még abban sem lehetek bizonyos, hogy a világ amit tapasztalok egyáltalán azonos-e azzal a tapasztalattal, ami az érzékelésben létrejön? Magyarán *az érzékelés nem fogható-e fel a világ létrehozásaként, amely a tudat és az elme terméke?* Ezek persze igen őrült gondolatoknak tűnhetnek, mivel minden eleve elfogadott leírását a valóságnak felrúgni látszanak. Mi van akkor, ha az érzékelésben nem egy eleve létező világot érzékelek, hanem tulajdonképpen magában az érzékelésben, az érzékelés aktusában és az érzékelés aktusával hozom létre az elmémben és a tudatomban azt a valamit, amit világnak és valóságnak élek át és meg? Mert végső soron ez egy nagyon fontos kérdés lehet, minden gondolkodásra nyitott emberi elmének. Az eleve létező világ ugyanis az érzékelésben jelenik meg, az érzékelés ténye azonban nem egyértelmű bizonyíték semmire. Hasonlatos ez, egy videojátékban tapasztalható valóságra. Egy ilyen játékban ugyanis mondhatjuk azt, hogy eleve fel van minden építve, a játék minden eleme, lehetősége és valósága el van tárolva, ám ha valaki nem kezdi el ezt az érzékelésében (játzás) megeleveníteni, akkor beláthatjuk, a játék megélhető, átélhető valósága az individuum számára soha nem jön létre. *A tudatba tehát nem belekerülnek dolgok, hanem a tudatban eleve ott van a valóság ama része is, ami később az érzékelés során átélésre kerül, kerülhet.* Egy lehetséges magyarázat lenne az, ha a tudatot, mint a valóság szinonimáját fognánk fel, és ez esetben azt tételeznénk, hogy a tudaton belül a valóság, alapértelmezett módon mindig és mindenkoron mint latens tartalom van jelen, amely latens tartalom, tartalmak összessége az érzékelés folyamatában aktualizálódik a tapasztaló tudat számára az emberi elmében. További kérdést vet fel ugyanakkor a saját individualitás és a más létezők individualitása között tapasztalható tudati tér valóságának a magyarázata. Nevezetesen, mégis hogy lehetséges az, hogyha mindnyájan bele vagyunk zárva saját elménk valóságába, mégis érzékeljük egymást, és *látszólag mindnyájan egy közös valóság részeinek érzékeljük magunkat?*

A válasz benne van a kérdésben. Egyrészt mindnyájan érzékelünk egy valóságot, amelyen belül képesek vagyunk a közös interakcióra, mely által legitimálva érezzük a közös, individuális tudattól is függetlenül létező valóság létezését. Másrészt mindnyájan ebbe az érzékelésbe vagyunk bezárulva, és igazából csak feltételezzük, hogy az érzékelt nem az érzékelésben jön létre, hanem az akkor is van, ha magának az érzékelésnek a folyamata nem él a tudatunkban. Tipikus példa erre, mikor valaki azzal érvel, hogy rendben, tegyük fel azt állítjuk, hogy a szoba, amiben vagyok csak az én tudatomban, az én aktuális érzékelésemben és érzékelésem által létezik. De akkor hogy van az, hogy ha én kimegyek belőle, a benne lévő mások, akkor is utánam kiálthatnak belőle, és azt mondhatják nekem, hogy a szoba van, vagy fényképet, videóüzenetet vagy akár élő, mozgóképes közvetítést is küldhetnek mondjuk a telefonomra belőle stb. Ez mind igaz, de az én számomra, ez is, mint minden a saját tudatomban, az érzékelésem által lesz megtapasztalható valósággá, tehát értelmezhető olyanképpen is, hogy ezen dolgoknak nincs semmilyen bizonyító erejük, bármilyen tudatomtól független valóság létezésére. Pusztán egy dolgot bizonyít mindez, hogy a tudati fókuszomban, melyben a világ tapasztalhatósága megjelenik, momentán ezen tartalmak nincsenek jelen. A számítógépes játék analógiaként itt is alkalmazható. A számítógép merevlemezén, ugyanis az információ akkor is jelen van, egy lehetséges világról, amikor a játékos nem futtatja a játékot, nem játszik vele, magyarán a tudatában a játék nem elevenedik meg az érzékelésben. Az emberi

elme ugyanakkor ettől mérhetetlenül kifinomultabb valóságteremtő képességgel rendelkezik. Gondoljunk csak arra, hogy álmunkban milyen valóságokat vagyunk képesek megélni anélkül, hogy látszólag – egy minket álmunkban szemlélő számára – egyetlen centit is mozdulnánk a szobánkból, magyarul az érzékelésünkbe bármi is „kívülről” belekerülne. Mégis elementáris át- és megélések érhetnek minket álmainkban, melyek nem csak lelkünkben, elménkben és tudatunkban, hanem akár a fizikainak nevezett testünkben is komoly élettani reakciókat válthatnak ki. Az álom ténye közelebb vihet minket annak megértéséhez, hogy a világ bennünk jön létre, és a tudatunkban létezik, minden látszat ellenére. Ez persze – akár a szolipszisztikus megközelítés – valójában a maga teljességében, logikailag, minden kétséget kizáróan nem bizonyítható be. A logika mentén ugyanis, a kettősség világának a törvényszerűségeibe zárult elmében az, amit igazságnak nevezünk, annak az ellenkezője is igaz lehet, pusztán a szempontrendszer megváltoztatása révén.

Az Egy kettővé lesz, és a kettő a maga részeiben már csak akkor lehet újra egész, vagyis igaz való, ha a valóság részeit nem egymás ellenében próbáljuk meg értelmezni, hanem egymást kiegészítve, egymással egyetemben. Ezért van az, hogy *minden nézőpont, minden individuális valóság magában hordozza az eredendő Egészet, de valójában soha nem tökéletes ellentéte egy másik lehetséges résznek, sokkal inkább annak egy kiegészítője*. Ugyanakkor az eleve létező Egység nem részek összességéből tevődik össze, mert ha így lenne, akkor örökké feldarabolt lenne, és soha nem lehetne valódi EGYsége. A dolgok látszólagos feloldhatóságát a logika síkján csak egy paradoxonnal érthetjük meg. Örök rejtély a logika számára, hogy hogyan lehetséges az, hogy ha valami EGY és EGÉSZ, akkor ez az egész – anélkül hogy önmaga lényegét tekintve szétdarabolódna, megosztódna, önmagával ellentétbe keveredne – mégis képes tetszőlegesen sok, elméletileg végtelen részekként megnyilvánulni? Mert az EGY valódi titka itt fogható meg: EGY minden, és az amit mindenként, mindenségként, megnyilvánult valósággként, érzékelhető, átélhető valósággként átélni vagyok képes, az valójában úgy hordozza önmagában a szakadatlan, töretlen, örök EGYséget, hogy ugyanakkor magában foglalja ezen egység végtelen részekként való megnyilvánulásának a lehetőségét és tudását is. Ez az, ami az emberi logika számára paradox, ezért a maga teljességében csak intuitív módon szemléltethető, leginkább analóg módon közelíthető meg. Én magam egyetlen valóságot ismerek csak, ami végső természetét illetően minden absztrakciótól mentesen átélhető: és ez saját létezésem, saját VAGY-okságom létének valósága. Ezen a ponton pedig végleg elszakadunk a filozófia levezetések logikai fonálától, mert itt már csak kizárólag intuitív, azaz senki számára abszolút érvénnyel nem bíró megállapítások tehetőek a részünkről. (az eddigiek sem voltak azok)

Létem és lényem középpontja: VAGYok, ez létezésem közvetlenül, minden logikai absztrakciótól mentesen át- és megélhető tudata. Tudatom MAGva, hogy vagyok, a saját létezésem érzése és tudomása. Azt, hogy létezem, egyszerre tudom és érzem, és e két dolog nem különül(het) el bennem. Ez a legbelsőbb létátélés, melyet minden emberi lény, minden létező csak és kizárólag önmaga erősíthet meg. Természetesen logikailag kétségbe vonhatom még azt is, hogy vajon tényleg létezem-e, vagy mindezt, mindezen létet és létezését csak képzelem, és logikailag ez is egy izgalmas kérdés, nevezetesen önmagam létezésének a megkérdőjelezése. Igen, ide is szükséges akár eljussak, a végsőket kutatva. Azonban egy valamit nem tudok kétségbe vonni, mert ez a valami és valaki elvonatkoztathatatlan, „magyarul” absztrahálhatatlan attól, amit saját *magamként*, tudatom valódi középpontjaként is megnevezhetek, és ez a *saját létezésem érzése*. Az emberi lény – általában – ugyanis nincs rászorulva arra, hogy bárkitől megkérdezze: mondd, én tényleg létezem-e? Neked is úgy tűnik, hogy én vagyok, én létezem? Elméletileg persze ezt is megtehetjük, sőt gyakorlatilag is, ám mindenki döntse el maga, ez mennyire érvényes. Hiszen ha nem léteznék, ugyan hogyan tudnám bárkitől is megkérdezni, hogy létezem-e? Beláthatjuk, hogy ez igen mulatságos helyzet. De persze ezen is érdemes elgondolkoznunk. Önmagam létezését tehát érzem és tudom egyszerre. VAGYOK.

Ez a póre, abszolút tiszta, minden azonosulástól és absztrakciótól mentes, feltétlen, kondicionálatlan LÉT. *Önmagam lényege annak az érzése és tudása, hogy vagyok.* Ez tulajdonképpen nem következménye semminek, hanem minden ami tapasztalható, ami érzékelhető, ami elgondolható és/vagy nem, a számomra ebből az alapvető, jelentéktelennek tűnő, azonban valójában mindennél jelentősebb tényből származik. *Én VAGYOK, a világ VAN* - itt kezdődik a megosztottság, a tudati objektivizálódása a valóságnak, annak a tudati valóságnak, amit világnak nevezek. Mert bár – visszakanyarodva a fentiekben tárgyaltakhoz – a világ a tudatomban van, mégis úgy tűnik, hogy az én tudatom van a világban. Feloldható-e pusztán logikai úton ez a végzetes ellentét, ami miatt a szolipszisztikus létszemlélet valójában – pusztán logikai úton – soha nem nyerhet bizonyosságot? Igen. Feloldható, de csak paradoxálisan. Feltételezhetem ugyanis azt is, és mindkét igazság megtapasztalható egyszerre is, hogy: *a világ van a tudatomban és a tudatom – mint individualitás, egyéni, egyedi valóság – maga a világ, mint objektív valóság.* Magyarán: EGY és EGÉSZ vagyok, de RÉSZként tapasztalom saját EGYségem. Teremtő vagyok és teremtetten EGY-SZERre, ha klasszikus fogalmakkal közelítjük meg, de vallási értelmezések mentesen. Itt ugyanis nincs helye a vallások kizárólagosságot hirdető isteneinek és istenképeinek, melyben a Teremtett soha nem válhat eggyé a Teremtővel. Ez ugyanis örökre elválasztja a létezőket egymástól. Igaz ugyan, hogy a paradoxont követve a megnyilvánultság látszólagos végtelen szétDaraboltsága már az időtlenségben is jelen kell legyen, de az is igaz, hogy ugyanúgy jelen van az oszthatatlan EGYsége is a létezésnek.

Én, mint teremtő EGY és EGYetlen, osztatatlan EGYség VAGYOK, és bennem VAN, mint objektivizálódó tartalom minden és mindenki, ami és aki bennem RÉSSZÉ válik, a megnyilvánult létezésben, azaz a tudatban, az elmében, a megtapasztalásban és az érzékelésben. Minden létezés tehát EGY és EGYetlen kezdeti és végső, időtlen EGYség, amely önmagát(unk) tapasztalja meg a megnyilvánult valóság minden részében. Az EGY úgy válik KETTŐvé és Végtelenné, hogy minden benne és belőle lévőben folyamatosan és megszakítás nélkül jelen van. Én EZ VAGYOK. Minden létező ez által EGY, de úgy, hogy megnyilvánult létezőként mégis egyedi, MÁS, látszólag végtelen a különbözőségben. A fény valójában nem fehér: színtelen. A színtelen fény: EGY. A prizma mégis végtelen színre és árnyalatra bontja ezt. Ez a világ valósága, ami az elme prizmájában jelenik meg. Az elme, ami a világot végtelen sokszínűségben, különbözőségben jeleníti meg, úgy hogy közben minden színben jelen van a fehér fény, a maga teljességében. A fizikainak nevezett valóság nem mutat mást, csak mi lényegem: minden EGY, és minden MÁSom: MAGOM VAGYOK. A logika az a fonál, amelyen az elmében – az **elme** segítségével – időtlen EGYségem **elemekre** bontja világ, valóság néven, s az érzékelésben átélhetővé és megélhetővé teszi ezt. Az örökké változatlanban ott van az örökké változó. Nem egymást kizárva, hanem örök, bonthatatlan egységben. Az EGYben ott az örök KETTŐség, és a végtelen minden lehetősége. A valóság, az EGY és EGYetlen VALÓság itt van, a változatlan és az örökké változó pedig EGYszerre: MAGOM VAGYOK. Álmodó és álom, teremtő és teremtetten, alkotó és mű: VAGYOK. Most és itt egyetlen bizonyosság mindenki számára önön létem: a VAGYOK. Számomra minden más toldalék, mely ebből és ebben születik meg.

20. A progresszió – mint abszolutizmus és elmezavar

A jelenlegi korszak egyik meghatározó szemléleti bázisa a progresszió*, magyarul a haladás eszméje. A nyugati gondolkodás számára ezen létszemléleti kiindulópont egyszerre eszköz és egyszerre cél is, amiben önmaga ténykedését és a világot értelmezni igyekszik. Ezen szemlélet lényegi vonása az, hogy a jelent – egyfajta történelmi linearitás természetes folyományaként – a múlt tükrében értelmezve olyan átmeneti állapotnak tekinti, amely folyamatosan és szakadatlanul jobbításra, meghaladásra van ítélve, azaz a múlt ezen értelmezésben nem más, mint olyas valami, amit ezen szempontrendszer alapján csak és kizárólag a jelennél fejletlenebb, rosszabb, meghaladandó állapotait jelenti a létnek, a létezésnek és az életnek, melyet szükségszerűen és törvényszerűen meg kell haladni. A progresszió eszméje egyaránt kiterjesztődött mind a társadalomra, mind a társadalmat alkotó egyénre, mind magára a környezetre, a történelmi, a gazdasági, a technikai és a technológiai és egyéb tudatterek stb. értelmezhetőségére és értelmezésére. A progresszió létértelmezése teljességgel a humanista és a materialista alapokon nyugvó azon szemlélet szülötte, amely a történelem láncolatát egyfajta olyan töretlen evolúcióként értelmezi, melynek folyamán az előttünk lévő korokat törvényszerűen egyre fejlettebb és fejlettebb korok és korszakok váltják fel. Ezen önabszolutizáló szemlélet tehát önmagát helyezi egyfajta világ és valóságmérceként mindenek középpontjába, kizárva mindennemű másfajta valóságértelmezés egyenrangúságát, akár önmagával akár egymással szemben. Jelen írásban azt szeretném feltárni, hogy a progresszionista szemlélet – mint egy lehetséges szemlélet sok más szemlélet közül – egy globális szellemi erőszak következményeként – amely ma önabszolutizáló módon folyamatosan a közgondolkodás középpontjában tartja ezt – gyakorlatilag dogmává merevedve egyre nagyobb károkat okoz világunk mindennapi valóságát alakítva, megerősökölve és maga alá gyűrve. Nem arról van szó tehát, hogy az egymást követő korokban és korszakokban nem érhető tetten, egyfajta folyamatos *változás*, hanem arról, hogy eme végtelennek tűnő változás – mint lineárisan értelmezett logikai láncolat – nem szükségszerűen, nem természetszerűen és nem feltétlenül jelent egyértelműen jótékony, mindenek felett kíváncsatos *meghaladást*, azaz *progressziót* is egyben. Jelen elmélkedés szellemi magva tehát ezen kijelentésben ragadható meg. Nem progresszió ellenes nézőpontból szándékszem körbejárni e témát, hanem sokkal inkább azt bemutatni, hogy jelen szemlélet miért nem rendelkezik és rendelkezhet abszolút érvénnyel, továbbá ennek kritikája nem feltétlenül jelent valamiféle múltba révedő, nosztalgizáló, az idők és korok természetes változását visszafordítani akaró szellemi magatartásformát. Ugyanakkor a progresszionizmust maradéktalanul elfogadó, magát kizárólagosan csak abban értelmező szellem számára kétségtelen, hogy eme írás minden sora eretneknek tűnhet.

Egyik kor sem legitimebb a másiknál, ha abból indulunk ki, hogy minden kor és korszak önmagában véve egy összetett és bonyolult gondolatforma megnyilvánulásaként is felfogható. Ezalatt azt értem, hogy minden korszak középpontjában egyfajta azt meghatározó szemlélet áll, mely szemléletben a valóság és a világ értelmezésre kerül. Ezt nevezhetjük paradigmának, és a paradigma jelen értelmezésben egy – a kuhni paradigmaértelmezést kiterjesztve – olyan korszakformáló szellemi erőteret jelent, amely képes a világ természeti valóságában egy sajátos világ és létértelmezési teret létrehozni, amelyben emberi közösségek, társadalmak és ezek mesterséges struktúrái – úgymint hatalmi és spirituális szerveződések, pld. államok, birodalmak, egyházak stb. – megjelenhetnek. A materialista szemlélet szerint minden csak és kizárólag alulról szerveződhet, így a társadalmak ezen felfogás szerint természetes módon, sajátos erőviszonyok mentén szerveződő emberi közösségek gazdasági és hatalmi strukturálódásai, melyekben az egyének különböző szempontok szerint tagozódnak be az így létrehozott társadalmi struktúrákba. A spirituális felfogások szerint, hatalom csakis felülről eredhet, azaz a társadalmi struktúrák nem

másak, mint valamiféle isteni rend tükröződései, megnyilvánulásai a fizikainak nevezett világban, világgént. A társadalmi rend alapját, folytonosságát és legitimitását az abszolút uralkodó, istenkirály, monarcha stb. jelenti, a társadalom minden rétege ezen megkérdőjelezhetetlen tekintély és erő által tagozódik be, jellemzően egyfajta sajátos hierarchia mentén. Ez a materialista felfogásban maga az önkény és az erőszak szimbóluma, a természetes úton történő fejlődés egy mindenképpen lebontandó, meghaladandó formája és állapota a társadalmi létezésnek. Mindkét szemlélet önabszolutizáló, és valójában egyik mellett sem feladatom pálcát törni, hisz mindkettő hordoz magában – különböző szemléletrendszerek alapján jól elkülöníthetően – egyaránt értékeket és visszasságokat is egyetemben. Azonban hibának tartanám *ex cathedra* kijelenteni azt, hogy minden minket megelőző korszak, létszemlélet és ebből fakadó vagy ebben értelmezést és kibontakozást nyert társadalmi, hatalmi, gazdasági, spirituális stb. rend és rendszer egyértelműen, és minden kétséget kizáróan alacsonyabb rendű volt a jelenlegi kor struktúráinál. Úgy vélem, a progresszionista szemlélet csak és kizárólag egy a lehetséges valóság és létértelmezések közül, és a nyugati szellem jelenleg ezzel nem csak önmagát taszította kényszerpályára, de lassan és biztosan maga alá gyűrte a Föld olyan területeit is, ahol még – akár pár száz évvel ezelőtt – a progresszionizmus és a progresszionista lét és világértelmezés nem csak hogy ismeretlen fogalom volt, de ezzel szemben, vagy e mellett megvolt a maguk saját válasza minderre, a progresszionizmust megelőzően. A mai keleten uralkodó szellemi állapotok már semmiképpen sem tekinthetők kiindulópontnak a múlt megértéséhez, ugyanis a minden áron erőltetett haladással szemben a természetes változást tudomásul vevő létszemlélet számára a világ és a valóság értelmezése és értelmezhetősége egyáltalán nem jelentett problémát.

A szellemi értelemben vett agresszió sokkal inkább a progresszionista megközelítés sajátossága, mely szemlélet magára a progresszióra jelenleg már nem csak valamiféle eszközként tekint, egy sajátos szempontrendszer alapján jobbnak, fejlettebbnek, ezáltal mindenképpen kívánatosnak beállított jövő elérése érdekében, de egyben ebben az összefüggésben a progresszió önmagába zárulva egyben céllá is válik. Olyan céllá, mely megkérdőjelezhetetlen, az önmagát csak pusztán és kizárólag önmaga sajátos szempontrendszere alapján abszolutizáló szemléletnek. Az önabszolutizálás többnyire azonban ugyanúgy jellemzője a jelen kort megelőző létfelfogásokban kibontakozó koroknak és rendeknek is, de ezekben minden hatalmi struktúra – legyen az elsősorban szellemi, majd ezen fizikainak nevezhető megnyilvánulásai, úgy mint család, törzs, közösség, nemzet, társadalom, állam stb. – önmaga identitásának alapjait a különböző emberi potenciálok különbözőségeiből fakadóan – úgy mint adottságok, képességek stb – természetes módon igyekezett kifejezni az adott társadalmak szellemi, hatalmi, gazdasági, spirituális stb. szerveződésiben. Leegyszerűsítve, a mai kor egyenlőség eszméivel szemben, a progresszionista szemlélettel nem rendelkező, jelen kort megelőző társadalmi alakulatok többségében a társadalmi rétegek sokkal differenciáltabbak voltak, azok alkotóinak természetszerű szellemi, lelki és fizikai különbözőségének következtében. A jelen korszakban megnyilvánuló, és minden társadalmi strukturálódás alapját képező egyenlőségi és progresszionista eszmék következtében az ember olyan nyersanyaggá vált, amelynek folyamatosan változnia, alakulnia és „fejlődnie” kell, a mindenható gazdasági folyamatok kiszolgálásának az érdekében. Bár ezen szemlélet számára is nagy akadályokat jelent az emberek természetes sokszínűsége és különbözősége, mégis központi célként van jelen – kimondatlanul és többnyire jól leplezetten – egyetlen kaszt létrehozása, melynek szerepe a gazdasági folyamatok fenntartása. A fenntartható gazdasági növekedés – mint a progresszionizmus talán legabszurdabb létértelmezése – szintén olyan megkérdőjelezhetetlen dogma, mely számára egyetlen kaszt szükséges csupán, és ez a termelői és a fogyasztói rétegek egymásba ágyazódásában jön létre. A termelő egyben fogyasztó is, a fogyasztó egyben pedig termelő is kell legyen, ami a jelen világban immár nem különülhet el, ebből csak az lehet kivétel,

aki a gazdasági mozgásokat ellenőrizni képes a cserekereskedelem alapját jelentő erő, a pénz segítségével. Mondhatjuk azt is, hogy ilyen szempontból létezik még egy kaszt is, és ez a gazdasági folyamatokat irányítani képes *pénzhatalmat* birtoklók kasztja. Ezen kaszt tagjai ugyanis nem szükséges sem termeljenek sem fogyasszanak ahhoz, hogy létük értelmezhető legyen, azonban ők is függenek a termelés-fogyasztás lététől, tehát saját létezésük érdekében ők maguk is igencsak érdekeltnek ennek a rendszernek a fenntartásában. A pénz nem cél hanem eszköz ezen kaszt tagjai számára, mely által totális ellenőrzésre tudnak szert tenni a gazdasági élet szereplői felett.

A félreértések elkerülése végett, a fizikai valóságban bármilyen – *történelmileg ismertnek vélt* – korszakot is veszünk górcső alá, a termelés és a javak elfogyasztása mindig is jelen volt, azonban nem magától értetődően mindent maga alá rendelő, kizárólagos, meghaladhatatlan társadalmi létprioritásként, amint ez a jelen korszakban van. Napjainkban ugyanis a termelés-fogyasztás viszonylatában nem feltétlenül az alapvető létszükségletek kielégítése a meghatározó, sokkal inkább a mesterségesen gerjesztett vágyak kielégítése. Természetesen itt hosszasan el lehetne merülni abban a témakörben, hogy milyen korban mi tekinthető alapvető létszükségletnek egy-egy ember számára, és ha figyelembe vesszük az emberek közötti különbségek alapján jelentkező sajátos igényeket, akkor a kép még cizelláltabb és bonyolultabb lesz. Alapvetően jelen felfogás szerint azt értem létszükségletnek, ami a mindenkor fizikai létezés fenntartásának az alapjait képezi. Ami ezen kívül esik, az már mindenképpen az egyéni szellemi irányultság kielégítésének az érdekében jön létre, mely túlmutat az ember vegetatív funkcióin. Ennél mélyebbre itt most nem merülök, legyen elég annyi, hogy azzal, hogy deklaráljuk, hogy minden ember egyenlő, továbbá minden ember válhat bármivé, gyakorlatilag nem vesszük figyelembe az emberek között létező természetes szellemi-lelki-fizikai adottságokat és különbségeket, és ezek sokszínűségét. A jelen kor egyenlőségi eszméje tehát az embert olyan nyersanyagként – *horribile dictu* [humán munkaerőforrás](#) – kezeli, amiből bármi kisajtolható. Természetesen eme embertelen, szürreális megközelítésnek a megalkotói és sulykolói is nagyon jól tudják, hogy minden ember különböző, ezért a termelő-fogyasztó kaszton belül kénytelenek megkülönböztetni két alapvető réteget, úgy mint a konkrét fizikai munkát végző emberek és a szellemi munkát végző emberek rétegeit. Természetesen eme két réteg nem különül el élesen egymástól, vannak átjárhatóságok és különböző hibridek is, de lényegét tekintve a jelen korban a legtöbb ember akár direkt akár indirekt módon szolgálja ki eme folyamatokat, mégis be kell tagozódjon valamelyik rétegbe. Ezen rétegek között pedig *sem valódi egyenlőség nincs* – gondoljunk csak egy szakképesített munkás vagy egy csúcsmenedzser jövedelembeli különbségére – sem a valódi egyenlőség esélye nem áll és állhat fenn. Az egyenlőség szép eszméje ellenére, a termelői-fogyasztói társadalmakban továbbra is komoly differenciálódás van jelen, eme legnagyobb méretű globális kaszton belül is.

A társadalmi egyenlőség eszménye tehát nem hogy nem tűnik megvalósíthatónak, de valójában nem más, mint egy olyan mézesmadzag, amellyel a társadalmi programozás révén, a mindenkor társadalomépítők és irányítók megpróbálják egyenformájúra gyúrni az emberi tudatokat, elfogadtatva azt az egykaszttú világrendet, melynek jelenleg megkérdőjelezhetetlen a legitimitása mind fizikai mind szellemi értelemben a Föld nevű bolygón. A progresszionizmus eszméje pedig készséggel szolgálja ki mindezt, hiszen az önmagába záruló termelői-fogyasztói létszemlélet és világfelfogás középpontjában az az ígéret áll, hogy a tudomány és a technika segítségével egyre inkább el fognak tűnni a különbségek a társadalmat alkotó egyének, egyedek között, hiszen a termelés-fogyasztás folyamatosan haladó, újabb és újabb technikai vívmányokat felmutató folyamatával párhuzamosan az emberi élet és élettér egyre inkább konformálódik világszerte – lásd globalizáció – és ebből következően egyre jobban eltűnnek majd a társadalmi, gazdasági, kulturális stb. különbözőségek, melyek – a jelen szemlélet számára – abszolút kerékkötői annak a *szép új világnak* a létrejöttének, amelynek középpontjában a progresszionista, globalista, termelő-fogyasztó

embertípus – mint kvázi új faj – áll. Természetes tehát ezen progresszionista szemlélet számára, hogy mindazon, jelen korszakot megelőző szemléletek, vagy paradigmák, melyek középpontjában nem a progresszió – mint abszolút elképzelés és létfelfogás – állt, csak és kizárólag alacsonyabb szellemi szintet jelentenek, sőt tulajdonképpen olyan szellemi csökevények, melyek deklarált módon az emberi egyenlőtlenséget tették saját létfelfogásuk középpontjába, mely csak és kizárólag önkényes módon történhetett. Kétségtelen, hogy az emberek között létező *természetes különbségeket és különbözőségeket* sajnálatos módon ugyanúgy fel lehet használni bizonyos ideológiák mentén az abszolutizmus érdekében, mint akár a jelen kor egyenlőségi eszméit, csak amíg a deklarált emberi különbözőségekre épülő társadalmakban az embereknek tiszta és egyértelmű hierarchikus helyzetük és betagozódásuk van a mindenkori társadalmi struktúrákban, addig a jelen kor embere számtalan konfúzióval és meghasonlással küzd, önmaga társadalmi identitását illetően. Ennek egyik legszélsőségebb példája a marxista ideológia osztályharca, mely a mai globalo-kommunista-kapitalista világrendben is jelen van, csak búvópatakként nyilvánul meg – főleg bizonyos posztkommunista országokban – nevezetesen azon, főleg munkástömegekben élő elképzelésekben, hogy pusztán alanyi jogon – azért mert embernek születik valaki – járna mindenkinek minden. Ennek a jelenségnek kommunizmusban volt a kulminálása, amikor is tekintet nélkül bármire, pusztán ideológiai alapon, erőszakkal fosztottak meg vagyonuktól embereket, mondván, senki sem birtokolhat többet a másiknál, mert ez lopás. Az más kérdés, hogy ily módon az erőszakos lopásnak egy ideológiailag legalizált módszere jött létre, amely egyedül és kizárólag a terror segítségével volt fenntartható. Nem szándékom ugyanakkor a fasiszta szemlélet felmentése sem, mivel ilyen szempontból a fasizmus, és a nemzetinek mondott szocializmus sem vette tekintetbe az egyént, és az egyének közötti természetes különbözőséget, hanem egy más fajta, de eredményeit tekintve hasonló ideológia mentén igyekezett az *egyenformájú*, bólogató *egyenember* létrehozására, az erőszak eszköztárát ugyancsak nem kímélve.

Az ősi kultúrák középpontjában a társadalmi progresszió eszménye ismeretlen volt, ezért azok mentesek is voltak ilyen értelemben mindenféle mesterséges kényszertől, mely a progresszionizmus társadalmait mindenek felett jellemzi. Melyek ezen kényszer jellemzői? A már említett fenntartható gazdasági növekedés ez egyik legfőbb ideológia pillér, amely ugyanakkor a legnagyobb paradoxon is egyben. Minden értelmes gondolkodó számára ugyanis megkerülhetetlen a kérdés: egy adott, nem bővülő és nem növekvő egységnyi létezésen belül – úgy mint a Föld bolygó – hogyan lehetséges egy állandó, folyamatos növekedés anyagi síkon? Hogyan lehet fenntartható – azaz változatlan szinten tartható – egy folyamatosan változó állapot, azaz a növekedés? Eme, jelenkori közgondolkodást megmértelyező közgazdaságtani nézet olyan módon van belebetonozva létszemléleti szinten a termelői-fogyasztói társadalmak embereibe, hogy szinte istenkáromlásnak számít ezek megkérdőjelezése. Nem csoda, hogy számtalan „tudományos” fedőelmélet van forgalomban, melyek a maguk átláthatatlan bonyolultságában leginkább arra hivatottak, hogy azt az alapvető paradoxont tegyék láthatatlanná, hogy *fenntartható gazdasági növekedés, fejlődés egy véges léttétben nincs és nem is lehetséges*. Felvetődik a kérdés ebből következően, hogy akkor mégis merre tart a világunk ebben az egyre harsogóbb, egyre erőszakosabb, ám nyilvánvalóan hazug és hamis elképzelésben, ami a progresszionista eszme köré és segítségével épült fel. *Van-e értelmezhetősége és bármiféle jövője, vagy valós, elérhető célja ebben magának az emberi létezésnek?*

Egy lényeges kérdéshez jutottunk, melynek lehetséges megválaszolása előtt még szót kell ejtenünk egy fontos tényezőről. Eme tényező maga a mindent átható, szinte kizárólagosan uralkodó, materialista szemlélet. Ez a szellemi monopólium ugyanis olyan módon képes megvakítani az emberiséget, hogy elhisszük, az emberi lét legfontosabb, és ma már kijelenthetjük, hogy minden más felett álló kizárólagos célja és lényege maga a gazdasági élet működtetése. A gazdasági élet, és

minden ehhez kötődő aktivitás, úgy mint az ezt koordináló, ezt kezében tartó pénzgazdasági szektor, tulajdonképpen egy öngerjesztő folyamatnak a része, melynek alapját a mesterségesen felébresztett vágyak kielégítése képezi. Nem ítélni akarok az emberi vágyak felett, még akkor sem, ha ezek úgymond mesterségesen vannak gerjesztve, hiszen a korszakokban fellelhető változások eredményeképpen az ember olyan újabb és újabb lehetőségekkel kerül szembe, melyek arra ösztönözhetik, hogy megismerje azokat. Itt jelen korszakban a tudományos-materialista szemlélet által uralt és ebben létrejövő technikai és technológiai újdonságokra és ezek megismerésére gondolok, hisz jelenleg szinte csak és kizárólag ezek tartják lázban a széles tömegeket. A repülőtől a robotokon át a mobil eszközökig, a számítástechnika által megnyitott és egyre rohamosabban fejlődő és változó virtuális tudati terekig felsorolni is nehéz, mi mindennel ismerkedhet meg ma, a világ technicizált globális kultúráiba születő ember. Ez részünkről nem képezi vita tárgyát, és az is nyilvánvaló, hogy minden korszaknak megvan a maga vonzereje, ugyanakkor a legelementárisabb hibát akkor szoktuk elkövetni, mikor az éppen aktuális korszakból, annak nézőponti abszolutizmusába záródva próbálunk megítélni más, előttünk létezett korokat, korszakokat, kultúrákat, tudatformákat úgy, hogy azokról közvetlen átélésünk nincs és nem is lehetséges. Ezért hiba lenne a mai kor felett egyértelmű és bármiféle ítéletet mondani abban a tekintetben, hogy egyértelműen valamiféle sátáni mű lenne, mely minden ember számára pusztán a poklot jelentheti. Ugyanakkor a progresszionista szemlélet egyik mellékhatása – és a legjelentősebb hatása is egyben – az a minden képzeletet felülmúló környezeti pusztulás, és hanyatlás, melyet az önmagába zárult, önmagát gerjesztő termelői-fogyasztói létszemlélet fizikai megnyilvánulása eredményez. Az élettér kíméletlen felélése és annak elpusztítása külön értekezés része lehetne, dióhéjban annyit erről, hogy véleményem szerint ez a folyamat megállíthatatlan pontra jutott a jelen emberiség életében, és a küszöbön álló kataklizmát legjobb esetben is már csak késleltetni lehet. Nem csak a rendelkezésünkre álló erőforrások irracionális felhasználása jelent gondot, és az ebből fakadó hihetetlen környezeti és emberi pusztulás, hanem elsősorban azon ideológiák, melyek súlykolói öngyilkos merénylőkhöz hasonlóan tudomást sem vesznek a fizikai valóság eredendően szellemi természetéről. Bár az is lehet – s ilyeneket megpengetni már-már az összeesküvés elméletek szintjén áll – hogy azon körök, melyek a valódi szellemi ezáltal konkrét hatalmi befolyással, uralommal rendelkeznek a világunkban – egész egyszerűen ilyen módon tudják csak fenntartani uralmukat és hatalmukat. Itt rengeteg elképzelés lehetséges, melyek taglalásától eltekintén. Lényegtelen ugyanis milyen elméletet fogadunk el, a jelen kor valóságát nem elméletekkel szeretném alátámasztani, hanem felfedni azon erővonalakat, melyek konkrét hatásai minden ember számára megtapasztalhatóak ma már.

A gazdaság a gazdaságért, amolyan modern materialista *l'art pour l'art*ja világunknak. A GDP mindennemű emberi létezés számszerűsített, egyébként a lényegét megragadni képtelen, teljességgel mesterséges és mesterkelt fokmérője. A tudományos-materialista szemlélet mániákusan és kondicionáltan kvantitatív, amely mindent számszerűsíteni akar, lett légyen az a megtermelt és elfogyasztott javak mennyisége, vagy éppen az emberi orgazmus intenzitása. Minden mérhetővé válik valamilyen absztrakt skálák segítségével, a probléma csak az, hogy minden absztrakcióban elvesz valahol az absztrahált valóság teljessége. Bármilyen absztrakciót is végezzünk az elme szintjén az elménkben tapasztalható valóságról, a tapasztalható valóság egészét, az absztrahálás folyamatában, valamilyen előre meghatározott szempontrendszer alapján leegyszerűsítjük. Magyarán az absztrakció az egészből mindig részt csinál, valamilyen jól körülhatárolt szempontrendszer alapján. Ez a tudományos módszertan része, mely egyfajta absztrakt valóságmegismerés és értelmezés is egyben. Mindezen szemlélettel akkor kezdődnek a problémák, amikor a számszerűsített absztrakció elkezd magára gyűrt a leegyszerűsíthetetlen és élő valóságot. Az absztrakció ilyenkor erőszakot tesz a valóságon, és kíméletlenül pusztítójává lesz

annak, amit annak előtte birtokolni akart. Így válhat – abszolutizáló szemléletet alkalmazva – tulajdonképpen bármilyen eszme pusztító fegyverré, és fordul ellene azoknak, akik minden áron éltetni szándékoznak azt. Az élethabzsolás így fullad a halál kultúráiba. A fogyasztói társadalom eszméje alapjaiban hibás. Nincs végtelen fizikai élvezet egy véges fizikai térben. Nincs végtelen fizikai növekedés egy véges fizikai térben. Természetesen az már metafizikai megközelítés lenne – melyet előző műveimben kellő mélységben feltártam – hogy mindezen létdimenziók is teljességgel tudati jellegűek, így igenis *létezik természetes fejlődés minden emberi lény és minden létező számára*, de ez a fejlődés nem egyenlő a mai kor progresszionista materializmusával, amelyben az anyagi javak halmozása és élvezete jelenti az emberi kiteljesedést, sőt lassan ez válik mindenek fokmérőjévé.

Amikor az eszköz céllá válik, akkor a valódi megismerés halálra van ítélve. Jó fokmérője ennek az a termelői-fogyasztói szemlélet, melynek középpontjában csak az önmagára koncentrált, önmagába zárult élvezet van. Félreértés ne essék, ezt is fontos tapasztalásnak tartom, mely számomra nem képezheti ítélezés tárgyát, sem társadalmi sem egyéni szinten. Ugyanakkor világosan ki kell fejtsem, hogy nem tartom az emberi létezés Parnasszusának eme szemléletet, legkevésbé gondolom, hogy ezen kívül nem létezhetnek, és nem léteznek olyan utak, melyek által nem csak más minőségű tudati létdimenziói ismerhetők meg az emberi létezésnek, de általuk a boldogságkeresés harmonikusabb, önMAGunkhoz közelebb vezető valóságai is feltáruhatnak az arra érzékeny tudatokban. Itt ugyanakkor világosan és nyilvánvalóan le kell szögezzem, hogy az ember és ember közötti különbség és különbségtétel nem önkényeskedést jelent, mely erőszak forrását jelentheti, hanem azon szellemi sokszínűség megismerését és ismeretét, amely minden megnyilvánult létezés alapja is egyben. Ez elsősorban azt jelenti, hogy különböző emberek különböző szellemi-lelki és ebből fakadóan fizikai igényekkel rendelkeznek, és ezek képezik a világ valódi sokszínűségét, értékét. Ezen sokszínűség erőszakos leegyszerűsítése, és az erre való törekvések pedig – legyenek bármennyire is elfogadottak bizonyos elmékben – valójában a destruktív, leegyszerűsítő és önmegsemmisítő folyamatokat gerjesztik, és elsősorban is erőszakot követnek el a szabad emberi szellemen. Bár mivel a valódi szabad szellemen soha, semmi és senki nem képes erőszakot elkövetni, így mindenkoron én magam vagyok az, aki adott esetben saját megtévesztettségemet meglátni képtelen vagyok. Ebben a világban pedig – akár úgy is tűnhet – hogy a lényegi dolgokat tekintve igen súlyos megtévesztettségben élünk, tisztelet a mindenkori kivételeknek. Értelmetlen lenne azt vitatni, hogy kinek mi legyen az életcélja, a megtapasztalásának a tárgya, éppen ezért az erőszakos, leegyszerűsítően egységesítő gondolkodás – mely például a hatalmi és a hatalmat szolgáló spirituális struktúrák jellemzője is egyben – talán a legveszélyesebb ebben a tekintetben. *Látni csak az fog, aki látni akar, és tud is, nem csak nézni és szemlélni.* Látni sokféleképpen lehet, és végső soron látni mindnyájan MÁS-KÉPP látjuk a valóságot. A valóság EGY, de szemlélőként mindenkinek MÁS, és ebben a másságban van a megnyilvánult világ sava-borsa. Ez az esszencia EGY, de leegyszerűsíthetetlenül sokféleképpen képes önmagát a személyes tapasztalásban megnyilvánítani.

A progresszionizmus eszméje a megnyilvánult világ megismerésére vágyat érző szellemi utazó számára a megismerés tárgyát szükséges képezze, azonban az ezen való túljutás nélkül nem ismerhetjük fel azt az igen alapvető tény, hogy *az emberi létben megtapasztalható boldogságot és bölcsességet soha nem a fejlődés által tökéletesedni vélt jövőben kell keressük, hanem csak és kizárólag saját jelenünkben.* A múlt és a jövő az elme mágiája, igen magas rendű mágia ez, de amennyiben elveszünk benne, a létezésünk és a világunk soha nem jelenhet meg bennünk, mint önMAGunkban felismert jelenvalóság. Ha pedig saját tudatunk középpontját nem vagyunk képesek megragadni a jelenben, hanem mindig a múltba révedünk, vagy a jövőben keresünk vigaszt, akkor megmérgezhethetjük ezzel az egész életünket. A fejlődés nagyon is szükséges, hiszen minden ember

fejlődik a bölcsőtől a sírig. De *a valódi fejlődés elsősorban tudati kibontakozást jelent, a lét és az élet szintjeiben való emelkedést*, melyhez az úgynevezett külső világ csak díszletül szolgálhat és nem célként a számomra. Az önmagába zárult ígérete a progressziónak ezért válhat a valódi megismerés kerékkötőjévé abban az esetben, ha nem tudunk átlátni ezen. Azonban hogy személyes szinten ki és mit kell megtapasztaljon, e tekintetben ítélkezni teljességgel felesleges. Amint valós szellemi vágyakat sem lehet beleoltani emberekbe, mert a valós szellemi vágyakat – véleményem szerint – hozzuk magunkkal. Eme vágyak beteljesítése pedig a az emberi individualitás igazi célja, mert ez maga a beavatódás a lét természetébe, az élet játékanak a segítségével. ÖnMAGunk megismerése, önMAGunkban, önMAGunk által, mely végül elvezethet minden létezés önMAGunkként való felismeréséhez. A progresszió (hamis) eszméje ebben a szemléletben pedig eme élet nevű virtuális labirintus, szellemi játszótér és/vagy akadálypálya részeként pont azt szolgálja amit szolgálnia kell. Az élvezőt – mint individuális tudatrészt – élvezetre sarkallja, az illúzióban való elmélyülésre, míg az örök boldogsághoz visszajutni vágyót a dolgok továbbgondolására, és az intellektuális és intuitív elmélyülés általi világmegismerésre. Mindkét út ugyanazon létezés része. Mindkét út – minden látszat ellenére – ugyanolyan értékes, amint a tékozló fiú is elmerült az élvezésben ahhoz, hogy végül önMAGához visszatérve újra rátalálhasson saját lényegére, saját kiindulópontjára. A világ egy álom, az álmodó pedig sosincs rajta kívül, sosincs rajtam kívül. A hazugság – ilyen értelemben – nem más, mint az önMAGamról képzelt valótlanóságok tömege, egy álom, melyek szertefoszlik az ébredésben.

21. A vaskori reform-mánia (Szocio-ideológiai szájbergroteszk)

Létezik egy régi bölcs mondás: a sz@rnak hiába adsz új formát, mert attól a lényeg még ugyanolyan bűdös marad. Kissé cizelláltabban úgy is mondhatnánk, a bélsár re-formálása (újra formálása) nem eredményez kellemesebb környezetet. Az ürülék építőanyagként való felhasználása viszont csakis mocskot, undort, bűzt, betegséget és túlbujánzó viselkedésséget okozhat, ezt már [Weöres Sándor](#) is rég leírta. Isten hozott a szűnni nemakaró reformkorban, amelynek jelenleg a posztmodern utáni szakaszát éljük. A felvilágosodás és a Nagy Francia Elmezavar kora óta minden „modern” társadalmat állandó lázban tart, mint valami mágikus, hipnotikus varázsigé, szociális mantra: a reform. Vallási téren ezen szűnni nem akaró tevékenység a reformációval kezdődött, az eredményt pedig mindenki ítélje meg a maga szempontjai szerint.

Ami re-formált az kétségtelenül, a külső szemlélő számára úgy tűnik: új, még soha sem volt lényegiség, ám például az agyagból bármit is gyúrjunk, nem lesz belőle sosem más lényegiség, csak új forma. Ami egyáltalán nem is lenne problémás, hisz az agyagot azért szeretjük mert agyag, és nem azért, mert pld. a fémek tulajdonságaival rendelkezik, és az új formák megnyilvánulásának is megvan a maga helye és rendje. Ám a progresszionizmus és a reformizmus ugyanazon, vaskori, társadalomformáló szellemi erőter mágikus praktikáinak kiemelt fontosságú szocio-mantrája, melyet szakadatlanul sulykol minden eszközzel, a halandók elméjébe. Az utóbbi 200 évben állandóan reformálnunk kell mindent. Lassan azonban már a reformok reformjainak a reformjain is túl vagyunk, és szellemi értelemben a káosz káoszának a káoszt éljük, minden korok legfejlettebbjében, a kibermokratikus-kapitosszocializmus globalomán kvázidemokráciáiban. Nem ragozom tovább, erről a jelenségről könyveket írtak már előttem, és tisztában vagyok azzal, hogy a mai társadalom 99,90 %-a – tisztelet a mindenkori kivételeknek – a mániákus reformerkedést még csak meg sem kérdőjelezi élete folyamán. Legfeljebb idősebb éveiben, amikor az eszeveszett reformmániával már nem tud lépést tartani saját, egyéni szellemi-lelki és fizikai rugalmassága.

A reformok természetesen mindig és minden esetben csak átmeneti jelleggel vannak beharangozva, melyek eredményeként mindig egy jobb, szebb, gazdagabb, fejlettebb, magasabb rendű és csodálatosabb jövő kell – a [progresszionizmus](#) elve alapján – beköszöntsön az épp aktuálisan megreformált rendszert élvezők életében. Hogy a valóság nem feltétlenül esik egybe ezen lázas ténykedés propagandisztikusan létrehozott virtuális imázsával? Ennek a megkérdőjelezése manapság felér a legsúlyosabb középkori eretnekségekkel. A reform elengedhetetlen a társadalmi progresszió érdekében. Állandóan és lázasan reformálni kell. A szép új világ középpontjában még magát a reformálást és a reformokat is reformálni kell. A sz@rt azonban nevén nevezni, és annak kényszeres gyurmázását abbahagyni... eretnekség! Ki erre gondol az nem lehet más, mint minden „haladás” és az egész emberi faj megrögzött ellensége. Máglyára vele!

22. Mítosz és Szellem

Lényegtelen, hogy egy mítosz tartalmaz-e igazságot vagy sem, valós vagy valótlan-e, életigenlő vagy életellenes-e, ami fontos az az, hogy azok akik hisznek benne, és magukénak vallva azt, a világot, a valóságot benne értelmezik, képesek-e valós közösséget alkotni, a mítoszt soha meg nem kérdőjelezve, így tovább éltetve azt és tovább élve benne.

A mítosz és az emberi létezés szinte szétválaszthatatlanul egybefonódik egymással, bármilyen korról is legyen szó a könyvekben ismertetett történelemben. Szándékosan mellőzném most azt a témát, hogy amit ma történelemtudománynak hívunk, az mennyire vehető komolyan, pusztán csak két szempont alapján is: először is a történelmet mindig és mindenkoron a győztesek írják, másodsorban a történelem mindenkoron az aktuális hatalom legfontosabb mítoszképző eszköze, melyre hatványozottan vonatkozik azon megállapításunk, hogy annak igazság és valóságtartalmánál sokkal lényegesebb az, hogy milyen ideológiai szándék húzódik meg, a mítosz társadalom, kultúra és tudatformáló tényezőit illetően. Kissé egyszerűbben szólva, ha egy mítosznak kiemelten hatékony az indoktrináló potenciálja a mindenkori hatalmi érdekek mentén, akkor a történelmi hűség, a ténszerűség – ami amúgy is mindig vitatható és megközelítés kérdése – és a valóságtartalom teljesen másodlagos tényezőkké válnak.

A mítoszban való hit mindig fontosabb a mítosz valóságtartalmánál, már csak azért is, mert a mítoszra irányuló hit maga az az eszköz, amellyel és amely által a mítoszban hívők, a mítoszt alkotó szellemi valóságot élő, tapintható valósággá képesek váltani. Az emberi elme és tudat ilyen szempontból ugyanis megfelelő programozással bármilyen szellemi tartalmakkal feltölthető, és ezen szellemi tartalmak aztán a megfelelő sulykolás következtében előbb-utóbb kézzelfogható valósággá válhatnak, így létrehozva bármilyen szellemi valóságot, mítoszt, ami aztán megkérdőjelezhetetlen fundamentumává válik egy adott társadalom önértelmezésének, létének és létezésének. Természetesen a mítosz ugyanakkor egy öngerjesztő folyamatot is létrehoz, ami abban nyilvánul meg, hogy a vele kritikus nézőpontokat igyekszik marginalizálni és megsemmisíteni, a létét alátámasztó argumentumokat pedig minél nagyobb mennyiségben koncentrálni. A vallás és a történelem a jelenlegi társadalmak alapvető mítoszkészletei, melyekre a fenti megállapítások ugyanúgy érvényesek. A tudományos-materializmus – a technokratikus társadalmi rendszerek ideológia bázisaként – tulajdonképpen a tudattól független objektív valóság, másképpen az anyag és az anyagnak nevezett valóság, és ebből fakadó világ mítoszának az éltetői.

A vallásokat sokan a tudományos-materializmus ellenpólusaiként definiálják, nem látván meg azt az egyszerű ténnyt, hogy a vallások is ugyanúgy vallják a tudattól független objektív valóság létét mint a tudományos-materializmus mítosza, csupán ezen valóságot legfelsőbb Lénynek, Istennek, Sátánnak stb. nevezik. A tudattól független és objektívnek nevezett valóság azonban nem más, mint egy mítosz, egy hit, amely az által létezik, hogy emberek hisznek benne. Az a valóság, amit a tudomány anyagnak nevez nem más, mint az érzékelés “terméke”, egy olyan tudati mágia, melyet az elme hoz létre az érzékelés aktusában. A megtévesztés, ha úgy tetszik a bűvésztrükk, a májja lényege tehát abban áll, hogy az a tapasztalati tudattér, amelyről azt hisszük, hogy eleve létezik és mindentől, a tudattól is függetlenül létezik (anyag), az valójában semmilyen objektív valósággént nincs, és nem is létezik olyan formában, amint pld. a materialista nézet tételezi. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az anyagnak nevezett világ, amely ebből a szempontból nem más, mint a tudat és az elme mágiájaként megjelenő, tisztán szellemi valóság, nem megtapasztalható, pusztán azt, hogy ezen megtapasztalás, vagyis a megtapasztalásban létrejövő anyagi valóság érzete semmiképpen sem független és semmiképpen sem vonatkoztatható el az egyéni, egyedi tudattól. Az anyagnak nevezett, de a valójában szintén tisztán szellemi, tudati valóság akkor jön létre, mikor a tudat

fókusza, önön ÉNközpontjából kifelé fordul. Ekkor az elme létrehozza az érzékszervi valóságot. (Amikor ezzel azonosulok – mint tudatrész, mint szemÉJ – akkor a mágia, a májá valósággá lesz. Minél inkább távolodok ÉNemtől, annál inkább azonosulok és beleragadok szemÉJembe, és átadom magam az érzéki megtapasztalás mágiájának. Ennek neve élet.)

A legnagyobb (mítosz)teremtő valóság tehát nem más mint maga az individualitás illúziójába zárult elme. Nem egyszerű annak a felismeréséhez eljutni, hogy az amit a materialista felfogás anyagnak nevez, az a szubsztancialitás tulajdonképpen nem más mint a tudat és az elme játékaként megjelenő tisztán szellemi valóság, mely szellemi valóság képes létrehozni a tudat és az elme játékaként, mágiájaként az érzékeket, az érzékelés aktusát, és az érzékelés aktusa által és aktusában pedig az érzéki valóság tudati megtapasztalhatóságát. Az anyag – miként azt az érzékelésben tapasztaljuk – valójában az érzékelő számára egy teljesen képlekeny tudati energia, mely „szilárd valósággént” csak az érzékelő elme által és az elmében létezik, és ezen tapasztalati valóságról tévesen azt hisszük, hogy ugyanúgy és akkor is létezik, ha a tapasztaló tudat és elme nem létezik.

Az érzékelés olyan tudati aktus, amely valójában teljesen önmagába van zárulva, méghozzá magában az individuális érzékelésben. Egy példával élve: amikor megfogunk egy poharat, a pohár alakja, színe, súlya, szilárdsága, textúrája, a benne lévő folyadék színe, illata, hőmérséklete a kezünk, azaz az érzékelés eszköze által az érzékelés aktusában a tudatunk számára valósággá lesz. Hajlamosak vagyunk ebből azt levonni, hogy megfogtunk egy poharat, és nem azt, hogy pusztán egy érzéki benyomás történt meg az elmében, az elme és az érzékelés aktusa által. Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy az érzékelt tárgy nem ugyanolyan része az elme által teremtett tudati-tapasztalati térnek (tudattér) mint például maga az érzékelő kéz, és ezen érzetünk abból adódik, hogy tudatilag elkülönültnek érezzük magunkat az úgynevezett fizikai testünket körülvevő világtól. Ez nem más mint maga a materializmus. Mivel ebben a világérzékelésben fel sem tételezhető, hogy **mind az érzékelő, mind az érzékelés és mind az amit érzékel (az érzéklet) valójában EGY és EGYetlen TUDAT és ELME**, és mind az úgynevezett világ, mind a benne megtapasztalható valóság általa és benne létezik olyannak, amilyennek az individuális én(ek), a tudati szeparáció mágiájában azt megtapasztalni képes. Természetesen ez azért van, mert az EGYetemes Tudat önMAGában és önMAGától elhatárolódva – így létrehozva az egyediséget és ez egyéniséget, emberi szempontból pedig a személyiséget és a személyességet – az EGYetemes Elme által létrehozott szellemi-individuális-érezéki(anyagi) valóságot, önMAGától különvált individualitásként immár nem képes önMAGA szerves részeként sem, nemhogy teljesen önMAGaként átélni. Ezt nevezik a hindu védikus bölcseletben *májának*, májá fátylának, ami az EGYetemes tudatot eltakarja, létrehozván ezáltal az anyagnak nevezett valóságot, világot, mely valójában sem nem független, sem nem önálló semmilyen szellemi valóságtól, mivel az anyagnak nevezett valóság nem más ebben az értelemben, mint a tudatnak az elme által létrehozott sajátos, mágikus, szellemi valóságtere.

Az emberiség ősi, valós spirituális hagyományai nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy a beavatható, a szellem valóságára érzékeny tudatok, konkrét megtapasztalást szerezhessenek az anyagi világ ilyen értelemben vett tudati-illuzórikus voltáról. *Az anyagnak nevezett világ ugyanis nem azért illuzórikus, mert nem megtapasztalható tudatilag az elme, az érzékek segítségével, hanem azért, mert az amit tapasztalunk, az semmilyen értelemben sem létezik a tapasztaló tudat és elme nélkül.* A komolyabb beavató rendek nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy a tanítványok az individuális emberi tudat természetének a megismerése által, az individuális tudat határait az EGYetemes tudat felé áttörve, azt kitágítva különböző, úgynevezett kiterjedt tudatállapotokat tapasztaljanak meg, mely tudatállapotok megtapasztalásában a tanítványok számára átélhető, közvetlenül és minden absztrakciótól mentes evidenciává válhatott az anyag, a anyagi világ, valóság és létezés tisztán

tudati, érzéki, elmebeli és szellemi jellege. Akinek semmilyen jellegű megtapasztalása sincs a tudat individualitást meghaladó, kiterjedt, teljesebb állapotait illetően – és itt most nem tudati betegségekről, hallucinációkról és egyéb kóros elmeállapotokról beszélek – az törvényszerűen legfeljebb a racionális megértés szintjére juthatott el, és a mai világban már ez is hatalmas teljesítménynek számít lassan, köszönhetően a materialista tudomány és vallások, álspirituális irányzatok tömegbutító tevékenységeinek. A világ és a valóság EGYsége és ezen egység egyéni és egyedi megtapasztalhatósága ugyanis nem lehet csupán hit vagy mítosz kérdése. Ez kizárólag megértés és megélés kérdése lehet, mely valódi, önMAGunkra vonatkozó tudást jelent. Ezért a valódi, legmagasabb rendű spirituális igazságok soha, semmilyen formában nem válhatnak mindenki számára érthetővé és elérhetővé, ugyanis az emberek közötti különbségek a legnagyobb akadályai mindennek. Kemény dolog kimondani a jelen korban, ahol a mottó az, hogy bárkiből bárki és bármi lehet, hogy a spirituális igazságok lényegébe nem avatható be minden ember, illetve az igazságnak magának is rengeteg szintje van, ami csak a megtapasztalás által válhat magától értetődővé a beavatott számára. (Vannak akik megtapasztalnak ugyan bizonyos tudatállapotokat, de nincs fogalmuk arról, hogy mit tapasztaltak meg, és vannak olyanok is, akik viszont hiába sajátítanak el bármilyen tanítást pusztán intellektuális szinten, a gyakorlati átélés mindvégig hiányozni fog mögüle.) Nem azért válnak titokká bizonyos korszakokban bizonyos magasrendű spirituális tudások, mert egyesek önkényesen el akarják zárni azokat az emberiség előtt – bár kétségtelen, hogy ilyen szándékkal is létrehoztak bizonyos rendeket, szervezeteket stb. – hanem elsősorban azért, mert a szellemi alászállás korszakaiban egész egyszerűen nem tanácsos gyöngyöket szórni a szellemi moszlék közé, mert ez komoly veszélyeket rejt.

A valós, igazi spirituális tudás mindig egyedi, egyéni, konkrét és személyes átélés és megértés egymástól elválaszthatatlan párosa. Az individuális intellektus visszatérése az univerzális, EGY és EGYetlen VALÓba, azaz minden létező EGY és EGYetlen közŐS LÉNY-EGYébe. Ennek számtalan egyedi foka és fokozata létezik, és igazából bármennyi iskola, bármennyi tanító is legyen, aki ezt „tanítani” próbálja, mind más-és más lesz, és ahány tanítvány annyiféle megtapasztalás. Nagy hiba lenne tehát azt hinni, hogy bármiféle, végsőnek tekinthető spirituális igazság, amely a tudat, az elme, a világ, a valóság és az igazság összefüggéseire vonatkoztatható, az standardizálható és leegyszerűsíthető lenne bármilyen tudományos képletre. Mindez azért lehetetlen, mert bár számtalan absztrakció létrehozható bármilyen megtapasztalást illetően, ezen absztrakciók – bár az EGYetemes megtapasztalásának individuális leképeződései lesznek – mégis a lényegyet tekintve soha nem egyenlőek azzal, amit absztrahálnak. (A Teljesség teljességgel elvonatkoztathatatlan önMAGunktól.) Azonban kétségtelen, hogy bizonyos tudati megtapasztalások között igen sok hasonlóság van, amelyek alapján bizonyos kategóriák felállíthatóak, ám ezen kategóriákkal is igen óvatosan szükséges bánni, sohasem feledve, hogy semmilyen kategorizálás sem telepedhet rá soha, az egyedi, egyéni átélésre, tapasztalatra és megélésre. A kategóriáknak csak útbaigazító, segítő jellegük lehet, semmiképpen sem akadályozó az elvi és gyakorlati megismerést illetőleg.

Amikor bármilyen mítosz akadályává és nem segítőjévé szegődik a magasabb rendű szellemi megismerésnek – mely végső soron mindig önMAGunk végső lényegének a megismerésére szükséges irányuljon – akkor a szellemi sötétség kiterjedt formákat ölt. A vaskori tudományos materializmus és technomágia szerves és kiiktathatatlan eszközei, az önMAGunktól távolodó tudati folyamatok gerjesztésének, melyek által eme szellemi kizárólagosságot nyert mítosz teljes és megkérdőjelezhetetlen uralomra jutott az emberi tömegelme felett. Sokan felemelkedést látnak mindebben, ám létezik egy ezzel szöges ellentétben álló megközelítés is, mely szerint mindez az emberi létezés megsemmisítésének és megsemmisülésének a biztos programja, amely a tudattól független, objektívnek nevezett valóság mítosza, és eme anyagmítoszban kondicionálódott elme végzetes tévedése. Ezen írásban ha úgy tetszik önkényesen, ha úgy tetszik ex cathedra ki kell

jelentenünk: semmiféle objektívnek nevezhető valóság nincs, és nem is létezhet, pusztán, csak és kizárólag az elme által és az elmében megismerhető, tisztán tudati, szubjektív valóság. Semmi nem létezik a tudat és az elme nélkül, ami anyagi, vagy úgynevezett „objektív” valósággént megismerhető lenne. Az „én vagyok-e a világban vagy a világ van-e az elmémben” kérdésre a helyes válasz ebből a szempontból a következő: az elme, a világ és minden ehhez kötődő, köthető és megtapasztalható valóság maga a tudat(om), és mindez végső soron nem más, mint saját, *EGY-ÉNi és egyéni* létezéséből fakadó lehetőség a kozmikus játék (a lila) kozmikus illúzióként (májá) való meg- és átélhetőségére. Ez pedig nem válhat hit kérdésévé, bár a pozitív értelemben vett, önMAGunkba vetett hit, segíthet önMAGam(unk) megismerésében. Azonban mindenki és Mind-ÉN-KI MAGa kell eljusson az ezzel kapcsolatos felismerésekre, megismerésre és megértésre, kiegészülve a megtapasztalás minden lehetséges tudati eszközével.

23. A vak ember szemüvege

A vaskori tudományosság az énközÉP-PONTjából kifordult, attól vészesen távolodó emberi tudat tökéletes leképeződése és tükröződése. Az a fajta lázas tevékenység, amely a rész részekre bontásában érdekelt, sikeresen hitette el az emberiséggel, hogy minél kisebb és kisebb szeletét tartja kezében a valóságnak, a valóság egészéről így egyre több tudással fog majd rendelkezni. Mivel a tudomány és a tudományosság számára, az EGÉSZ tudását a középpontjában tartó metafizikai szemlélet, mára már nem csak tudományos, de filozófiai szempontból is idejétmúlt és használhatatlan kacatnak lett minősítve – ily módon diszkvalifikálva valódi szellemi vetélytársát – így ez ma már bármit, és annak ellenkezőjét is nyugodtan hirdethet, a lét, az élet és a valóság összefüggéseit illetően. A tudomány önmaga ellenfelének amúgy is a vallást nevezte meg, mely „rémmuralma” alól a középkor derekán elkezdte felszabadítani önmagát, kezdetben reneszánsz, majd később humanizmus, naturalizmus stb. néven. A vallások kiüresedésével és egyre mélyebbre süllyedésével kétségtelen, hogy az egyre elanyagiasodóbb spiritualitás szemléletek már semmilyen komoly egyensúlyban tartó, és/vagy fékező erőt nem jelentettek az egyre inkább fel- és elszabaduló, önabszolutizáló materialista-tudományos szemléletnek. Amikor pedig a tudomány művelésének alapvető követelményévé vált – kezdetben kimondatlanul később egyre agresszívbabban hangoztatva – a materialista, később a materialista-ateista létszemlélet és meggyőződés, akkor a tudomány mindenféle magasabb rendű szellemi koordinációtól mentessé válva, egyre jobban kiszolgálójává lett a vaskort meghatározó, szellemi alászállást és felbomlást irányító tudati erőknél.

Minden, az EGÉSZ tudása nélkül végzett, önmagát tudományosnak nevező szellemi irányultság ugyanis magában hordja annak a veszélyét, hogy mivel nincs egy magasabb rendű, metafizikai tudást birtokló szellemi valóságba beágyazva, így könnyedén kiszolgálójává válhat egyfajta önpusztító tudati folyamatoknak, melynek középpontjában olyan rész-tudások felszabadítása áll, melyek illetéktelen kezekbe való jutása egyenlő, egyfajta fekete mágia öntudatlan gyakorlásával. Félreértések elkerülése végett, itt nem a tudomány művelőit vesszük elsősorban górcső alá, hanem magát az ateista-materialista orientáltságú tudományt és tudományos tevékenységet, ezen belül azonban majd kitérünk arra a tudatformára is, amely az ilyen jellegű tudományosság művelői számára elengedhetetlen feltétel. Most egyelőre maradjunk meg a fenti, igen súlyos kijelentés értelmezésénél, miszerint a magasabb rendű szellemi koordináció és spirituális irányultságot nélkülöző tudomány és tudományosság jelenleg – minden megtévesztő látszatvalóság ellenére – a vaskor meghatározó tudatformáló eszköze is egyben, azon szellemi-hatalmi erőter és struktúra kezében, amely jelenleg az egész Föld felett korlátlan hatalmat nyert, a Kali Yuga ezen szakaszában. Hogy konkrétabban is megvizsgálhassuk a kérdést, képzeletben vissza kell mennünk legalább 2500-3000 évvel az időben, amikor is a mai értelemben vett tudományosság még csíráiban sem létezett. Erről a korszakról – akár a jelenkor paradigmáját megelőző korszakokról is – a jelenlegi progresszionista és evolucionista szemlélet pusztán annyit hajlandó megemlíteni, hogy ezen korszakokban az emberiség még nem rendelkezett magasabb rendű tudománnyal és tudományos ismeretekkel. Ezeknek azonban némileg ellentmondanak azon, ma már egyre könnyebben hozzáférhető múltbéli emlékek, melyek keletkezéséről és sok esetben azok konkrét funkcióiról, céljáról ma igencsak homályos, és a lényeg szempontjából sok esetben teljesen hamis magyarázatokkal szolgál a jelenkori tudományos szemlélet. Elég ha az egyiptomi, az inka, az azték, a tolték, a Kínát megelőző, az indiai és egyéb keleti kultúrák, vagy akár a Kárpát Medence kultúráinak a fennmaradt emlékeire gondolunk. Sajnálatos módon azonban ezekkel kapcsolatban rengeteg az egymásnak ellentmondó magyarázat és megközelítés, ami elsősorban a jelenkori materialista szemléletek sajátosságából fakadóan szinte természetes és törvényszerű.

A megnemértést tovább erősíti, hogy legelőször is egy olyan jelenkori paradigmából próbálnak megérteni egy a jelenlegit időben megelőző paradigmát, amelynek megértése két fő szempontból is igen kétséges. Egyrészt egész konkrétan a jelenkor embere nem él és nem élt a múltkor paradigmájában, így bármilyen emlék is akadjon a kezébe, az őt megelőző paradigmát illetően bármilyen magyarázat, bármilyen értelmezési kísérlet csak és kizárólag a jelen kor paradigmájában kondicionált tudatban, tudat által, valamint az ebben kondicionálódott tudati tartalmak által lehetséges. Ez már önmagában is legyőzhetetlen akadály, de ezt még tetézi az a progresszionista és evolucionista szemlélet, amely eleve kizártnak tartja, hogy a jelenkori paradigmával legalább egyenrangú, ne adj isten azt bizonyos szempontokból meghaladó paradigma, vagy paradigmák is léteztek, léteztek. Ilyen módon csak egy olyan önabszolutizáló szemlélet foglyaként tud tekinteni a jelenkori materialista-progresszionista-evolucionista tudományos szemlélet bármilyen minket – a lineáris idő síkján – megelőző korra, ami eleve megakadályozza abban, hogy bármilyen más következtetésre jusson, például a minket megelőző korok tudományával, tudásával kapcsolatban. Sajnálatos módon sok tudós önmaga sincs tisztában annak a materialista tudattérnek a korlátozó és metafizikailag lehatároló valóságával, amiből az adott, minket megelőző valóságokat tekinti. Nem az a probléma ugyanis, hogy ezt törvényszerűen megteszi, hanem az, hogy az így és az ilyen módon levont tanulságokat aztán egyértelmű érvényességgel felruházva kiterjeszti a további vizsgálódások tárgyára is. Érthetőbben fogalmazva arról van szó, hogy mivel a tudomány épülete nem az éppen aktuális művelők által közvetlenül megtapasztaltat össztudásra épül, hanem az elődök által hátrahagyott absztrakt, egyedi nézetek és megtapasztalások átlagolására – egyfajta statisztikaisággal megközelítve – így a tudományt művelő ember önkéntelenül ki van szolgáltatva az őt megelőzők hibáinak, téves vagy helytelen nézeteinek, és eme tudásnak nevezett absztrakt információhalmaz logikai építményének. Ez a jelenlegi tudományos módszertannak az egyik legnyilvánvalóbb korlátja, nevezetesen, hogy egy adott területen egy adott ember, egy adott emberöltő alatt, még a legoptimálisabb esetben sem ellenőrizheti le, és tapasztalhatja meg *személyesen* mindazon információtömeget, melyet az őt megelőző generációk halmoztak fel.

Ami az egész mai tudományos tevékenység előnyének látszik – nevezetesen hogy a tudományos értelemben vett tudást, valamiféle halmozati logikai műveletként létrehozható szellemi végtermékként, egymásra épülő és egymást kiegészítő mátrixként tartják előállíthatónak, továbbadhatónak és működtethetőnek – ez a szemlélet ugyanakkor eleve hatalmas akadályát képezi a személyes megtapasztalásnak. Nem arról van ugyanis szó, hogy egy-egy tudós nem végezhet el bizonyos ellenőrzéseket, egy adott területen olyan dolgokra vonatkozóan, amelyeket az elődök hagytak rá – mint formális és informális tudásanyagot – hanem arról, hogy minél több ilyen anyag gyűlik össze, annál kisebb az esélye annak, hogy ezt bárki egyetlen elmében, egyetlen emberöltőben egyesíteni képes. Ugyanakkor léteznek bizonyos futurisztikus törekvések egyetlen, hatalmas „tudományos szupertudat”, metatudomány létrehozására, azonban tudatilag esély sincs arra, hogy bárki is realizálhassa az ilyen módon absztrahált absztrakt tudást a saját egyedi és egyéni elméjében. Ilyen módon a tudomány művelői számára – bár a tudomány alapvető követelményeként létező reprodukálhatóság folyamatosan elérhető azok művelői számára – az informális tudás irányában létezik egy igen komoly függőség, amely a bizalom és a hit problematikáját is felveti. A tudomány ugyanis egyrészt ma már egyre inkább szaporodó, túlbujánzó részterületek összessége, melyeket egyetlen emberi elme lassan már átlátni sem képes, nemhogy leellenőrizni azokat, végképp az egészből levonni a megfelelő következtetéseket. Másrészt még ha mindez lehetséges is lenne egy tudományos szupertudat által – például egy kibernetikus metaagy és metamemória formájában – még mindig komoly akadály lenne, hogy egy emberi tudat, miként lenne képes magába vonni, magába olvasztani a klasszikus racionalista megközelítés által eme információs szuperhalmazt. Az tény, hogy vannak már olyan jellegű törekvések, melyek a biokibernetikus agy és tudat

létrehozására irányulnak, azonban itt már a jelenlegi emberi létforma határaihoz jutottunk el, és a nagy kérdés az, hogy ha sikerülne is egy számítógépes valóság emberi valóságba történő integrációja, a végeredmény vajon még Homo Sapiens Sapiensnek nevezhető-e?

A másik ilyen kérdés, hogy végül a kibernetikus szupertudatot abszorbeálná-e az ember, vagy a kibernetikus szupertudat lenne az, aki vagy ami az embert abszorbeálná? Ezen a ponton a manapság oly divatos mesterséges intelligencia témaköréhez jutottunk, amiről a következő alapvető megállapításokat szükséges tennünk. A mesterséges intelligencia – szigorúan megvizsgálva eme szóösszetétel szemantikai jelentését is – nem más, mint valamilyen már eleve létező intelligencia leképeződése, absztrakciója, koncentrációja és materializációja. Magyarán a mesterségesnek nevezett intelligencia nem más, mint az azt megalkotó intelligencia egyfajta kivonata, sűrítőménye, leképeződése és „önmagán kívülre” való helyezése egy adott cél érdekében. Ami jelenleg nagy lázban tartja ezzel kapcsolatban az emberi kíváncsiságot az az, hogy létrehozható-e olyan mesterségesnek nevezett intelligencia, amely képes átvenni az uralmat az azt létrehozó felett? Itt az „Istent uralhatja-e a teremtménye?” jellegű metafizikai kérdéshez jutottunk materialista szinten. Metafizikailag a válasz pofon egyszerű: nem. Istent nem uralhatja semmilyen módszerrel az ő teremtménye, mert ha ez így lenne, Isten nem lenne Isten. Ezen analógiát következetesen alkalmazva a fenti kérdésre tehát a válasz az lenne, hogy a mesterséges intelligencia nem uralhatja az őt létrehozót, mivel a létrehozott nem lehet magasabb rendű az őt létrehozónál. Azonban a jelenkori valóság ezzel kapcsolatban némi ellentmondással rendelkezik. Vegyünk egy egyszerű példát. Egy szuperszámítógép jelenleg olyan sebességgel képes logikai műveletek végzésére, amely bizonyos tartományokon belül sokszorosan felülmúl minden emberi műveletvégzési képességet. Vagy egy számítógépes rendszer reakció ideje – egy célspecifikus területen – hihetetlen módon felette áll az emberi érzékelésnek. Úgy tűnik tehát első rátekintésre, hogy mesterséges intelligenciaként az emberi faj képes olyasvalami létrehozására, amely bizonyos képességek, részterületek tekintetében képes felülmúlni annak alkotóját. Minél több ilyen részterület születik, az ember annál inkább meghaladottnak tűnik eme kvantum-mátrixban. Elméletileg lehetséges tehát, hogy létrejöhessen egy olyan *metaintelligencia*, mely túlhaladja majd az azt megalkotókat, egyre több tekintetben. Az ember meghaladhatónak tűnik mind pontosság, mind erő, mind kitartás, mind sebesség és még számtalan más tulajdonság tekintetében. A mai kor robotikája is egyre inkább tükrözi, hogy a mesterségesnek nevezett intelligencia térnyerése ma már egyre valószínűbb, és egyre kevésbé futurisztikus léhelyzetet eredményez az emberi lényeknek. Innen már csak egy lépés – az asimovi logikát követve – hogy a mesterséges intelligencia átvegye a teljes ellenőrzést annak megalkotója felett. Természetesen itt nem olyan egyszerű a helyzet, hiszen a mesterségesnek nevezett intelligenciát létrehozó emberi intelligencia számtalan gátat és akadályt emelhet az általa létrehozott intelligencia számára, hogy az önállósíthassa magát, továbbá a valódi kérdés nem az intelligencia, hanem a tudat és a tudatosság szintjén vetődik és vetődhet fel.

A legfontosabb kérdés tehát a következő: *létrehozható-e önmagára tudatos tudat úgy, hogy eme önmagára tudatos tudat és intelligencia ugyanakkor magasabb rendű legyen az azt megalkotó tudatnál és intelligenciánál?* Itt egy nagyon kényes mezsgyére jutottunk, ugyanis amíg az intelligencia némileg számszerűsíthető bizonyos szempontrendszerek mentén és által, addig a tudat – mint önmagára tudatos valóság – nem. Ahhoz pedig, hogy bármilyen minőségű mesterséges tudat létrehozható legyen szükség van olyan racionálisan absztrahálható parametrikus mátrixra, amelyben a tudat, mint önmagára tudatos létezés absztrahálható lehetne. Ez egy nagyon vulgáris kérdést is felvet azonban, nevezetesen azt, hogy klónozható-e önmagára tudatos tudat mesterségesen? Ezen a ponton azonban egy másik lényeges kérdéshez jutunk. Ha létrehozható lenne mesterséges intelligencia által és/vagy azzal párhuzamosan mesterséges, önmagára tudatos tudat, akkor ebben

tükröződhet-e más, mintsem az alkotó, tudatot meghatározó programhalmaza, valamint ez által és ebben létrejöhet-e az azt megalkotójánál maradéktalanul és minden tekintetben magasabb rendű önmagára tudatos létező, létezés? Ha igen, az immár azt létrehozó, feltételezetten alacsonyabb rendű tudat érzékelhetné-e az őáltala létrehozott magasabb rendű intelligencia és tudat egészét? Metafizikailag megfogalmazva, Isten teremthet-e önmagánál intelligensebb létezőt és tudatosabb tudatot, azaz létrehozhat-e önmagánál magasabb rendű létezést? Ezen kérdések a materialista-progresszionista-evolucionista nézetben igencsak jogosultnak tűnnek, ugyanis ezek szerint a jelenlegi világ olyan alacsonyabb rendű, tudattalan részek (anyagi részecskék) spontán szerveződése, melyek önmaguktól, minden külső befolyástól mentesen szerveződtek magasabb rendű struktúrákká, magyarul a jelenlegi világ nem egy eleve létező intelligencia megjelenéseként jött létre, hanem a szerveződés egy adott pontján jelent meg benne az, amit ma egyesek intelligenciának neveznek. Ez a szemlélet azonban súlyos önellentmondással küzd, ugyanis azt állítja, hogy egy adott pontig a jelenlegi materiálisnak tételezett világ önmagától, véletlenszerűen szerveződött a semmiből, minden okot mellőzve, majd ebben a véletlen-mátrixban egy adott ponton megjelent egyfajta tudatosság, ami egy adott logika mentén egyre tudatosabb létformák megnyilvánítására volt képes. Ezt a határt ma az élettelen és élő anyag peremvidékén húzzák meg, természetesen teljesen önkényesen, mert ezen szemlélet abból az axiómából indítja a szemléleti pontját, hogy az élettelen anyag – mivel bizonyos szempontok alapján nem képes pld. biológiai életműködésre – szükségszerűen intelligencia mentes, tudattalan önmaga létezésére és létezésében, továbbá az amit tudatnak és tudatosságnak, ezen belül intelligenciának és tudati irányultságnak nevezhetünk, az az anyagnak nem sajátossága. Ezen szemlélet tehát a legfontosabb kérdésre nem képes feleletet adni, hogy nevezetesen mikortól számítva érvényes az intelligencia megjelenése az anyagban, és *ha az anyag maga eleve nem hordoz magában semmiféle intelligenciát, akkor mégis honnan és hogyan, továbbá miért kerülhet bele utólag bárminemű, intelligenciának nevezhető valóság?*

Metafizikai szempontból tekintve ez a kérdés így hangozhatna: Isten teremthet-e olyan létezőt, olyan világot és valóságot, mely nélkülözi önön lényegének olyan lényegi jellemvonását, mint az intelligenciát? Isten kizárhatja-e önmagát a teremtményeiből és a teremtményeit önmagából? Ha Isten minden, és rajta kívül nincs semmi és senki, akkor a válasz: nem. (Ez esetben Isten és az Abszolútum fogalmilag EGY.) Persze a materialista gondolkodás elve fel sem tételezi bármilyen, isten analógiájaként felfogható, minden anyagi megjelenést megelőző intelligenciát, így egy huszáros vágással ki is menekült eme számára bizonyosan kínos metafizikai kérdés megválaszolása alól. Arról nem is beszélve, hogy ezen kérdések a tudományfilozófia körébe lettek utalva, ott pedig a jelenkor tudományfilozófusai ma már egyszer és mindenkorra „tudományosan” leszámoltak, eme ókori csökevénnnyel, amit ők metafizikának és metafizikai gondolkodásnak neveznek. Azonban attól, hogy valamiről azt képzeljük, hogy az halott vagy hogy nem létezik, attól az még igen is élő valóság lehet, és eme élő valóság kínos kérdéseket tehet(ne) fel az intelligencia és a tudat forrását, okát és célját illetően. Ezzel szemben a mai kor embere – tudományos alapossággal – meg kell elégedjen azzal a magyarázattal, hogy márpedig mind az anyagnak, mind a tudatnak és intelligenciának nevezett *valami* ok nélkül, a semmiből jött és jelent meg. Ez egy analógiával élve hasonlatos lenne ahhoz a magyarázathoz, ha egy növénynek nem lenne MAGva, amiből az kisarjadhatna. Ennek pedig még a genetika is némileg ellentmondani látszik, ugyanis a jelenlegi tudás szerint például egy növény alapegységének tekinthető mag, eleve tartalmaz minden genetikai információt, amiből aztán a növény – bizonyos feltételek és körülmények együtthatásának a következtében – azzá válik ami. A VilágEGYetemmél és a benne lévő intelligenciával kapcsolatban azonban meg kell elégednünk a véletlen szerveződés magyarázatával, és a forrásnélküliséggel.

A materialista logika kedvenc kérdése, ez: „Istent ki teremtette?” Ennek természetesen megvan a létjogosultsága, hiszen logikai-filozófiai tekintetben ez a kérdés arra hivatott, hogy vegyük észre, a létezés logikai láncolatában nem lehetséges semmilyen abszolút kezdőpont önkényes kijelölése. Ez logikailag igaznak is tűnik, azonban pont ezt a logikát hágja át a materialista gondolkodás akkor, amikor is meghúzza a határt az élettelen és az élő között, majd bizonyos szempontok által meghatározza az intelligencia mibenlétét, és ebből továbbhaladva ezt az értelmezést önkényesen egy adott ponttól kezdi alkalmazni, az általa vizsgált, tudattól függetlennek tételezett, objektívnek nevezett valóságra. Magyarán az intelligencia tekintetében a növények, állatok és az ember egyfajta evolválódott intelligencia, ám ennek az evolválódott intelligenciának nincs semmilyen MAGva, semmilyen előzménye, magyarán az „élettelen anyag”, és az élettelennek nevezett anyagi valóság az ebből a szempontból nem „intelligens”, nem egy intelligencia megnyilvánulása és kifejeződése. Könnyen tűnhet egyesek számára mindez önkényes szörszálhasogatásnak, pedig ez az a pont, ami az egész materialista gondolkodás sarokkövét képezi. A materialista megközelítés ugyanis sem az intelligencia, sem a tudat forrásának a kérdésében nem képes semmilyen érdemleges választ adni, a nyilvánvaló tagadáson kívül. Mielőtt bárki vallásos önigazolásra gyanakodna a jelen értekezést illetően, szeretném tisztázni, hogy semmiféle vallásos igazságot, vagy kreacionista nézetet sem szándéksom szembeállítani a hivatalos tudományos nézetekkel, hanem sokkal inkább szeretnék egy metafizikai perspektívából rávilágítani, magának a materialista gondolkodásnak az inkohereciájára és abszurditására. Az ugyanis teljesen elfogadható, hogy a „Ki teremtette Istent?” kérdésre nem lehetséges érdemleges válasz, tovább az is, hogy ezen a kérdés tökéletes létjogosultsággal rendelkezik. Ez azonban nem adhat kibúvót arra, hogy ha például a jelenleg uralkodó Ősrobbanás elméletet kiinduló logikai pontnak fogadjuk el, akkor erre ne alkalmazzuk a „Mi és/vagy ki okozta az ősozobbanást, továbbá az ősozobbanás okát mi és/vagy ki okozta, továbbá az ősozobbanás okának az okát mi és/vagy ki okozta...és így tovább. Nyilvánvaló tehát az a kettős mérce, amely az egyik irányban bemutatja a kauzális logika végtelen önmagába fordulását, azonban önmagára mindezt nem képes, vagy nem akarja alkalmazni. Ilyen módon az egész materialista felfogás saját OKtalanságának a foglya, és elvárja minden más megközelítéstől is, hogy eme oktalanságot önmagára is érvényesnek vélje. Metafizikai szempontból nézve sincs válasz arra a kérdésre, hogy „Istent ki teremtette?”, de értelmetlenségénél fogva nem is lehetséges. Miért is?

Ha Isten alatt az Abszolútumot, a Legelső és Legvégső VALÓt, az EGY és EGYetlen létezőt értjük, akiben és amiben minden valóság létezik, akkor az a kérdés, hogy „Istent ki teremtette?” azért értelmetlen a metafizikai gondolkodás számára, mert ezen esetben Isten – mint Abszolút VALÓ – nincs alárendelve a tér-idő kontinuum törvényeinek, mivel Isten felette áll a térnek és az időnek, így rá nem érvényes semmilyen kauzális, időrendiséghez kötött, logikai láncolatban elhelyezhető kérdés. A tér és az idő van Isten által, Istenben, így Isten felette áll mindennek, ám önMAGából és önMAGában képes kibontani mindazt, amit kauzális valóságnak hívunk. Az Abszolút pont tehát, bár benne van minden relatív valóságban, ám valójában ez azért nem látható a relatív valóság dimenziójában, mert a relatív valóság maga – mint minden relativitás egésze – teljesen benne van az Abszolút létezésben, azaz Istenben. Ez a magyarázata annak, hogy a materialista szemléletű tudományosság soha, semmi érdemlegeset nem fog tudni elmondani az általa tanulmányozott világ, valóság, tudat és intelligencia forrását és okát illetőleg. Bár a materialista szemlélet is az Abszolútumban, a Teljességben azaz fogalmi analógiával élve Istenben van, a megnyilvánult rész – mint rész – csak teljes részségként és viszonylagosságként képes önmagára tekinteni és hivatkozni, a materialista tudatformában. Egy frappáns hasonlattal élve, ha Isten el akar rejtőzni önmaga elől a saját teremtett világában és teremtményeiben, akkor szent amnéziába kell merülnön, mely tudatállapotok legmélyebbike, maga a materialista tudatforma. A materializmusban ugyanis az anyagnak tételezett létezés nem csak hogy önmagától, önmagában

létező, tudattól független objektív valóság, de ebből fakadóan önkényesen tagad minden lényegi kérdésben, az „Istent ki teremtette?” logika alkalmazásával. Mivel nem ismeri a tér és az idő feletti valóságot, és mindennemű tudati működést az anyagból következőnek tételez, így magát a tudatot is az anyagban és az anyagból kitermelődött létezőként kezeli. Azonban arra a kérdésre nem tud választ, hogy az anyag miként képes kitermelni önmagából valami olyasvalamit, ami eleve önmaga lényegében nincs jelen? Hogy és miként, továbbá MIÉRT jelenik meg az anyagban, a szubsztanciában az a rejtélyes szellemi valóság, azaz esszencia, amit intelligenciának nevezhetünk? Hogy lehet a magból búzakalász, ha a MAG elve nem tartalmaz mindennemű információt, önön „búzaságára, kalászságára” nézve? Ezen a ponton ugyanis nem a metafizikai logika szorul védekezésre, amelynek megvan a maga megfelelő válasza erre, hanem a logikai lánc kezdetét önkényesen ide-oda tologató, folyton változó elméletekben meghatározó materialista-tudományos gondolkodás.

Ezen a ponton válik érthetővé tehát, hogy *a materialista tudatformában és tudatforma által művelt tudományosság nem más, mint irracionális félelem, a minden logikai lánc feletti álló Ős LOGOSZ létének a tételezésétől.* A materializmus önkényes elutasítása egy kézenfekvő logikai lehetőségnek, mely által a világ, a valóság és a tudat EGY és EGYetlen centrumból kiáradó LÉTKént jelenhet meg. A materialista tudatforma – metafizikai megközelítésben – minden tudati lét és létezés tagadása, a centrális ÉN-Tudat elvesztése, mely minden valóság kiindulópontjaként tételeződik, és minden absztrakciótól mentesen élhető át, minden önMAGa létezésében és létezésére tudatos létezőben. Az a tudományos szemlélet, amely önmagát alárendeli a materialista világképnek és önértelmezésnek, az minden tekintetben hasonlatos azon emberhez, aki egy vak társának szemüveget ad, hogy megtudja tőle, amaz milyennek látja a felkelő Napot az ÉGen. A vaskorban jelenleg a tudomány tölti be az „új Messiás” szerepét. Az emberi létezés kérdése és problematikája a forrás nélküli matéria és intelligencia szintjére lett leegyszerűsítve, és eme két kérdéskör tekintetében pedig a materialista tudományosság lett kinevezve abszolút és perdöntő tekintélynek. *A vak ember hiába kap szemüveget, látást az nem adományozhat neki.* (A tudomány ugyanakkor lázasan dolgozik a különböző kibernetikus tudatterek létrehozásában és kiterjesztésben, látást ígér a vakoknak, hallást a süketeknek. Sajnálatos, hogy a jelen korban a „látás” már csak és kizárólag a fizikai szintű érzékszervi észlelést jelenti.) Ám a valóság teljesen tudati természetét tagadó tudatforma lényege nem másban, mint magában a tagadásban fogható meg. A materializmus lényege, maga a tagadása minden lényeginek, mivel ez a tudatforma nem más, mint az önMAGunk LÉNY-EGéről történő tökéletes elfeledkezés, és eme tudati valóságba való teljes mértékű belefeledkezés. Nem jó vagy rossz kérdése ez, hanem a létezés megtapasztalásának egyik formája és lehetősége, mely a maga nemében ugyanakkor hihetetlen tudati perspektívák megteremtésére alkalmas. Az anyagnak önmagától és önmagából származó anyagként való tételezése maga az örület egyik formája, mely jelen korban nem szerepel a mentális betegségek kézikönyvének jegyzékében. Ellenben – minő isteni fintor ez – a világ és a valóság létrejöttének, létének, létezésének pusztán és kizárólagosan tudati természetének kinyilvánítása ma súlyos, skizofrén állapotnak felel meg, bizonyos pszichológiai szemlélettel nézve. A kör bezárult anyagi szinten. Aki a tudománytól megváltást vár, annak legyen hite szerint.

A fő problémát azonban nem maga a tudomány jelenti, hanem az, a természeténél fogva, önmaga forrására rálátni képtelen materialista szemlélet, ami a jelen kor tudományát emelte Isteni VALÓnk helyébe. A kalapot ma a láb viseli, és a csizmát húztuk a fejünkre. Ez alól a kvantumfizika sem kivétel, és bár ma „spirituális” és „ezoterikus” körökben nagy divat – akár tudósként is – a kvantumelmélet és a tudat párhuzamiról beszélni, ám a kiábrándító valóság az, hogy a jelenkori tudomány bármilyen szubtilisabb elméletet is fog gyártani, a durva anyagi valóságon túlinak

nevezett anyagi valóságok absztrahálására, ezen szemlélet hasonlatos az önmaga farkába harapó kígyóhoz, avagy a guminyulat kergető versenyagár esetéhez. Ameddig elemi érdek a materializmus, a jelenlegi tudatformáló hatalmi tényezők részéről, addig sem a tudomány sem a spiritualitás nem fog valódi EGYséget alkotni egymással. Ezzel is magyarázható, hogy a jelenkori spiritualitás egyre inkább a materializmust szolgálja, és a jelenkori materializmust pedig hiába próbálják egyesek „spiritualizálni”, mert ezen két – látszólag egymással ellentétes ideológiai pólus – valóban ugyanannak a paradigmának az édes gyermeke. Ezen látkép igen lehangoló és kiábrándító lehet, ám csak a halál vezethet a feltámadáshoz minden értelemben. Leszámolni a hamis illúziókkal a legkegyetlenebb halált jelentheti önértelmezésünkre, önazonosságunkra nézve. Azt is mondhatnánk, hogy az igazság keresése olyan, mint a szellemi értelemben vett öngyilkosság, vagy megsemmisülés keresése. Nem sokan választják ezt az ösvényt, pedig ez az a bizonyos „szűk ösvény” ami a szabadság felé vezethet. Nem sokan merik elhagyni a tömegek által legitimált hazugságot azért, hogy végül magányosan, maguk maradvá megtagálhassák minden valóság forrását: ÉN-MAGukban.

Valós-e az, amit végül minden külső pont igénybevétele nélkül találtam meg? Visszaigazolhatja-e bárki ezt? Ha igen, függhet-e az igazság megismerése bármilyen „külső” visszaigazolástól? Ezek a kérdések jogosak, de ezen kérdések még mindig az önMAGa középpontjától eltávolodott, abból kiesett tudat kételyei. Sok szempontból, a szellemi értelemben megvilágosodott ember nehezen különböztethető meg, egy közönséges örülttől. Mindkettőjükben közös ugyanis az, hogy rendelkeznek egy olyan, közvetlenül tapasztalt belső valóságban való tudati megszilárdultsággal, melyet bármikor hajlandóak felvállalni az úgynevezett „külső valósággal” szemben. A felébredett, a minden személyes ének forrásaként való ÉNjét önMAGában felismerő lény, a valóságot és a világot önMAGa, személyes énjét meghaladó EGY-ÉN-MAGunk szülöttjeként ismeri fel. „A világ van bennem, és az ÉN VAGYOK” állapota ez, amit ma kimondani nem csak kockázatos, de veszélyes is. Ezek a felismerések ugyanis az avatatlan tudatok számára csak zavaró, zavaros, zagyva és értelmetlen szavak lehetnek, hasonlatosak ama bizonyos gyöngyök esetéhez. Ugyanakkor eme belső bizonyosság megszületése nem más, mint a szabaddá tévő Igazság megismerése.

A világ és a valóság A Tudatban van, akár a hal a vízben, így ezért lehetséges az, hogy mindezt csak az láthatja meg, aki a világ fölé képes emelkedni, mely olyan, mintha a hal a víz fölé szeretne kerülni ahhoz, hogy a vizet – aminek a létezésére addig tudattalan volt – megláthassa, megismerhesse. Ezen igazság megismerése a legnagyobb veszély addigi hitünkre, önazonosságunkra, világ és létszemléletünkre, egy szóval valóságunkra nézve. Az Igazság keresése és annak megismerése ezért a HALálón keresztül vezet. *Alászállott a mennyekből, szenvedett és meghalt, hogy harmadnapra feltámadhasson.* A tudati megismerés, emlékezés és önMAGunkra ismerés MAGasztos RENDje ez. A SZER rendje, és a REND szere, mely által EGY és EGYetlen VALÓnk álmodja valósággá végtelen álmait a létezésnek. „Keressétek az Igazságot, és az Igazság szabaddá tesz titeket.” EGY és EGYetlen ÉNünk az Út, az Igazság és az Élet, melyhez a halál szűk, beavató ösvénye vezet. A jelenkor álma is EGY-ÉN-MAGunk álma, s eme kor materialista tudománya is ezen álom szerves része, melyben én-magam ÉN-MAGomtól MÁSnak álmodom, hogy meghalva eme álmom hamisságának feltámadhassak az EGY és EGYetlen VALÓnk fényességében és teljességében. Ez az EGY és EGYetlen igazság, mi elrejtett a nagyok szeme elől, hogy a kicsinyek számára valóság legyen. A lét és a tudat szent misztériuma ez, melyben mindnyájan léteünk, s mely mindnyájunkként testet ölt, a végtelen, színes, álom-valóságok formáiban. Örök, rejtélyes játék ez, melynek lényege emberként örök titok marad az önmaga emberségébe zárult létezésnek.

24. A Sötétség tündöklése I.

A valós metafizikai szemlélet mindig és minden tekintetben felette kell álljon mindennemű moralizálásnak, hiszen aki az egészre kíváncsi, az nem ragadhat bele semmilyen morális-etikai nézetbe. Emberi tudatként viszont többnyire nehéz elfogadni azt a tényt, hogy sosincs erkölcstelen társadalom, pusztán a jelenlegi, vaskori közerkölcsök azt tükrözik, ami a társadalom nagy része számára erkölcsileg elfogadott, kimondva vagy kimondatlanul pedig ezen szemlélet a halál kultúrájának megteremtőjévé, fenntartójává majd elpusztítójává lett, benne magával az emberiséggel.

Nem célom semmiféle moralizálás, azonban a teljesebb képhez hozzátartozik annak az ismerete is, hogy a morál és az etika tekintetében igen is léteznek magasabb és alacsonyabb rendű értékrendek, bár kétségtelen, hogy e tekintetben is érvényes, a viszonylagosság törvénye. A vaskorban az emberi tudat törvényszerűen a legalacsonyabb rendű erkölcsiségnek hódolt be, és ez nem más mint a lét anyagi aspektusaiba ragadt tudat lekorlátozódásából fakadó materialista etika, mely csúcsát a pénzrendszer mindent maga alá gyűrő, önpusztító örületében érte el. Sokan, akik „spirituális felemelkedésről” beszélnek, azok egyrészt kritizálják eme globális rendszert, másrészt azonban „spirituális szemléletük” kimerül abban, hogy különböző „spirituális módszerekkel” minél többet szakítsanak ki maguknak, az életélvezéshez manapság elengedhetetlennek tűnő materiából. A vaskori spirituális állapotok tökéletesen tükrözik azt az egyre inkább elharapódzó elmebaj, ami hatalmába keríti az emberiséget. Ez pedig nem más, mint a matéria materiaként megvalósuló imádata, amely azonban mentes minden valódi szelleminek, azaz „spirituálisnak” nevezhető valóság ismeretétől.

A materializmus az a tudatforma, ami az anyagot és az anyagnak nevezett létezését egyfajta önmagától létező, tudattól független valóságként tételezi, továbbá az embert és az emberi tudatot eme objektívnek nevezett valóságból eredezteti. A materializmus felfogható úgy is metafizikai megközelítésben, mint egyfajta tudatzavar, melyben megfordul minden, ami felül kellene legyen az kerül alulra, és aminek alul kellene lennie az kerül felülre. A sötétséget képzeljük fénynek, és a fénytől úgy félünk, mintha az a legfeketébb sötétség lenne. Azonban a legsúlyosabb tévedés nem az, hogy az anyag és az anyagi világ önmagától és önmagában, minden tudati működéstől függetlenül is létező valóság, hanem az, hogy az a szubsztancia, amit anyagnak nevezhetünk, eleve minden esszencialitást, azaz szellemi valóságot nélkülözően létezik. További tévedés pedig a vaskori, magát felemelkedettnek tartó „spirituális” irányzatok részéről az, hogy egyáltalán létezik bármiféle anyagnak nevezhető valóság, ami eleve nem szellemi valóság. Magyarán az az ősi tudás, amely tudatos abban, hogy az anyagi létezés illuzórikus valóság, soha nem az illúzió létét tagadta, hanem azt, hogy az anyag, és az anyagnak tételezett valóság semmilyen értelemben sem létezik a tudaton kívül és a tudat, az elme teremtménye nélkül. Minden létezés és megtapasztalás csak és kizárólag tudati létezés és tudati megtapasztalás lehet. A lét végső igazságai olyan egyszerűek, hogy ha leírjuk, kimondjuk őket, inkább fogunk örülni vagy idiótáknak tűnni a mai világ „megvilágosult tanítóktól” hemzsegő „spirituális” vagy elhomályosult tudósaitól túlterhelt materialista tudatai számára, mintsem bölcsnek. A lét végső igazságai ugyanis végtelenül EGYszerűek, de semmiféleképpen sem egyszerűsíthetők le bármilyen absztrakcióban. A legnagyobb vaskori tévedések egyike, hogy ma már mindent tudunk a minket megelőző spirituális igazságokról, és végre megfektettünk mindent a tudomány segítségével, így a spiritualitás összeolvadhat a jelenkori tudománnyal, és egymást kiegészítve végül mindenki számára érthetővé teszi majd a létre, az életre, a tudatra vonatkozó nagy igazságokat.

Ki kell mondjuk, hogy mi sem áll távolabb mindettől, mintsem a mai kor, szellemi értelemben

egyre inkább elhomályosuló és elsötétedő valósága. Csak és kizárólag az az emberi tudat látja a mai kor, velejéig materialista és rész-orientált (kvantum=rész) kvantumszemléletét az emberi szellem felemelkedésének, aki nem képes észlelni, hogy a legnagyobb, és valójában eszmei, logikai-filozófiai szinten IS legyőzhetetlen akadályt, maga a *tudományos-materialista és spirituális-materialista* szemlélet jelenti, amit hiába próbálnak egyesek „spirituális” köntösbe öltöztetni, mert ezzel nem másról tesznek tanúbizonyságot, mintsem önön szellemi megtévesztettségükről. Durva, kemény szavak ezek, és nem méltóak egy magát „spirituálisnak” nevező emberhez – mondhatnák egyesek! Lehet, de szerencsére nem tartok már igényt semmilyen címre, kategóriára és megnevezésre, legfőképpen nem arra a címkére, amit a mai korban „spirituális” és „spiritualitás” néven igyekeznek meghatározni, a tudatformáló médiumok és a bennük lázasan tevékenykedő önjelölt tudatipari guruk és megmondóemberek. Így emberileg megengedhetem magamnak azt a luxust, hogy kíméletlenül őszinte lehessen magammal és másokkal szemben. Vannak ugyanis szép számban olyanok helyettem, akik az „Új KÓR” (New Age) mítoszától megszédülve és megrészegülve, a jelen Kali Yugát, vagy más néven Vaskort sajátos szempontok szerint pont ellenkezőképpen látják mint jómagam, azaz nem az emberi szellem végső és visszavonhatatlan alábukásának, lezüllésének és megsemmisülésének, hanem ellenkezőleg, a fényes Aranykor kezdetének, és az emberi faj felemelkedésének, hamis evolúciós elképzeléseik szerint pedig még ennél is többnek, egy új, immáron ember feletti, embert meghaladó spirituális faj születésének. A metafizikai értelemben vett felébredettek kora ez, ahol mindenki magától megvilágosodik majd, és a „kritikus tömeg” elérésekor pedig csodálatos új kor köszönt majd az emberiségre.

Eme tudati betegség – mert ez nem más mint egy démoni tudatzavar – egyik nyilvánvaló megnyilvánulása azon „spirituális” tömeghisztéria, mely egyik jelentős állomása 2012-re volt fókuszálva. Kétségtelen, hogy egy jelentős pontjához jutott akkoriban a szellemi alászállás és alászállítás, mert 2012 után gombamód kezdtek szaporodni a magukat „megvilágosodottnak” hirdető guruk, vagy azok a „spirituális” irányzatok, akik azt hirdették, hogy most már mind az Aranykorba léptünk, a spirituális igazságok mindenki számára elérhetőek, megismerhetőek és megérthetőek, valamint gátlástalanul, és minden emberi különbözőséget figyelmen kívül hagyva, azokat meghaladva, ordenaré módon népszerűsíthetőek. Magyarán a hegyet immár senkinek nem kell megmásznia, mert azt már mások lehordták elébünk, és pusztán az is elegendő, ha leltárba vesszük a szétdarabolt sziklákat, köveket. A végtelenségig sorolhatnánk azon „spirituális” gurukat, megmondóembereket és mozgalmakat, akik kritikán aluli módszerekkel, mindennemű emberi különbözőséget semmibe véve hirdetik azt, hogy ma már mindenki számára elérhető a sok ezer éven keresztül rejtett spirituális tudások lényege, és hogy ezeket tulajdonképpen önkényesen rejtették az emberek elől el, nehogy már mindenki „megvilágosodott lehessen”. Nem más ez, mint egyfajta spirituális kommunizmus, *asprishya szemlélet*, ami mindent egyfajta lineáris „tudás” szintjére egyszerűsít le, azt a hamis képzetet keltve ezáltal, hogy a valós spirituális tudás pusztán egyfajta lineáris ismeretszerzés eredményeképpen, bárki számára megnyílhat, megszerezhetővé válhat. Ez a szemlélet tagadja a tudás megszerzésének valódi rendjét, mi szerint a tudás csak a beavatódás által nyílhat meg, az arra felkészült, arra minden szempontból alkalmas tudat számára, és hogy ebben a tekintetben a világ rendje még a Vaskorban sem változott semmit, mert egész egyszerűen nem változhat meg. Ami változott az nem más, mint a tudás definíciója, mely által az a hamis képzet kelthető bizonyos naiv emberi tudatokban, hogy a tudás egyfajta lineáris ismeretszerzést, ismerethalmozást jelent, ami bárki számára megszerezhető egyfajta „intellektuális gyűjtögetéssel” (pld. tanfolyamok, könyvek, internet, Google stb.) és mindennemű spirituális tudás is ugyanúgy megszerezhető ezzel a módszerrel, mint bármilyen más „tudás”, mondjuk egy egyetem elvégzésével.

A különböző spirituális tudásokat „népszerűsítő” iskolák, módszerek, szabadegyetemek

ugyanezen hamis elv kiszolgálói, melyek a „spirituális tudást” egyfajta átadható információként kezelve, masszív tömegek tudatát mossák ki, különböző igazságok és részigazságok kritikátlan összevegyítésével. Találkozhatunk ugyanakkor olyan iskolákkal is, melyek ténylegesen magasrendű információkat – szándékosan nem nevezem tudásnak mindezt – is közreadnak, akár a tudat, akár a metafizikai felébredés természetét illetően, ám mindezen információk legjobb esetben is pusztán egyfajta szellemi holtterbe vezetik a tudatokat, mivel ezek népszerűsítői között nincsenek olyan tanítók és mesterek, akikben ezen igazságok eleven valósággá váltak volna. Érdekes az a megközelítés, amelyik elfogadja, hogy például agysebész nem lehet bárkiből, azonban azt tagadja, hogy felébredett nem lehet bárkiből. Ez a szemlélet ezzel is elárulja magát, tudniillik, hogy a materialista tudományt felsőbbrendűnek tartja azáltal, hogy annak megértéséhez, az abba való beavatódáshoz önkéntelenül is valamiféle szellemi szinteket rendel, ám a spirituális tudást kritikátlanul, egyfajta tömegek számára is nyilvánvaló, szellemi tömegcikként kezeli. A spirituális fesztiválok – mint a tömegspiritualitás legalját képező szintek – pont eme hamis elv legtorzabb megnyilvánulásainak egyikeként jöttek létre, a Vaskor eme szakaszában. Amikor ugyanis a legbelsőbb LényEGünk fesztiváli bohócság szintjére süllyed, tömegmeditáció és egyéb spirituálisnak nevezett paródiák formájában – ahol például a materialista pszichológia tudományát művelő, magukat megvilágosodottnak mondó guruk oktatják az emberek tömegeit az „Önvalóról”, vagy arról, hogy hogyan legyenek sikeresek stb. – akkor ki kell jelentenünk, hogy nem a felemelkedés korába jutottunk, hanem a Kali Yuga egy igen előrehaladott, szellemi értelemben igen alásüllyedt, egyre sötétebb szakaszába. Nem csoda, hogy egyre nagyobb az igény a spirituális parasztvakításra, hisz az emberi tudatok érzékenyebb része valóban érzékeli, hogy valami egyre inkább nincs rendben a világgal, és eme egyre torzabb, egyre abszurdabb fizikai valóságból megpróbál kimenekülni. Ekkor azonban cseberből vederbe kerül többnyire, mert mindazon, „Új KÓRt” hirdető spirituális irányzatok, melyek egyre népszerűbbek és egyre hangosabbak a világban, tárt karokkal várják a világ karámjából szökni akaró tudatokat, hogy ezentúl remek spirituális birkákat neveljenek belőlük „megvilágosodott és felemelkedett tudatos tudatok” néven.

„Az a legreménytelenebb rab, aki magát szabadnak hiszi, holott nem az” – mondotta Goethe, és szabadkőműves létére már csak tudnia kellett ezt-azt. Azok, akik a világ elől menekülve a „spirituálisban” keresnek menedéket valójában ősi, és ösztönös vágyaik mentén kerülnek egy újabb, ragadós szellemi hálójába ugyanazon materialista paradigmának, amely azonban magát anyag felettinek, transzcendensnek és *szellemi értelemben véve egységesítőnek*, népek, nemzetek és minden különbözőségeen felettinek – lásd spirituális kommunizmus – állítják be magukat. Az egyik legnagyobb hazugság pedig magának az EGYnek – mint elvont metafizikai szimbólumnak és valóságnak – az értelmezése, mert ezen irányzatok szerint az a metafizikai tézis, hogy *minden és mindenki EGY* a számukra azt jelenti, hogy fel kell számolni minden *másságot* és *különbözőséget* spirituális értelemben, hogy valóban mindnyájan egyek lehessünk egymással, egy nagy és hamis pszeudospirituális birkatényészetben. Ez pedig nem csak ordító hazugság, de az egyik legmagasabb rendű metafizikai igazság önmaga ellentétébe való fordítása is egyben. Az ugyanis, hogy minden és mindenki, Mind-ÉN és Mind-ÉN-KI EGY (és ÉN mint ÉNvaló EZ VAGYOK) nem azt jelenti, hogy mint rész, mint egyén, mint egyed, mint személy, mint individuális létező fel kell számoljam saját egyediségem, meg kell semmisítenem saját egómat stb. amint azt ma sok, divatos és népszerű „spirituális” tanítás sugallni igyekszik, egyre erőszakosabb módszerekkel (sok esetben köztiszteltetben álló személyek, véleményformálók, tudósok személyét is felhasználva mindehhez). „Egységben lenni önmagunkkal” nem azt jelenti, hogy fel kell számolnunk saját egyéniségünk, sőt, pont ellenkezőleg azt, hogy legelőször is igyekszünk megtalálni azt, és megérteni annak szerepét és fontosságát. Egyébként ennek a karikatúrájaként lett beemelve a mai „spirituális” irányzatokba az a pszichologizáló „önismeret”, amelyet igyekeznek összegyúrni mindennemű spirituális tanokkal és

bölcseletekkel, amelyek a mai kort megelőző, szellemileg fényesebb korokból maradtak az emberiségre, majd mindezt valami hihetetlenül újszerű, minden eddigi tudást meghaladó csodaként beadagolni a szájtáti népnek. Természetesen azok számára, akiknek mind a mélyebb szellemi, spirituális, bölcseleti hagyományok és utak, mind a pszichológia és annak módszertanai ismeretlenek, azoknak mindez igen könnyen tűnhet valamiféle *ultima rationak*, bölcsek kövének, a rég áhított megvilágosodás tanainak stb. Az igazság ezzel szemben igen lehangoló és kiábrándító, mert ezen „tudások” nem többek olyan ismeretkúpacoknál, melyek egyfajta sajátságos szellemi katyvaszt képviselnek, leginkább olyan spirituálisnak nevezett ingoványra emlékeztetnek, melyre akár életfogytiglan is beleragadhat az ember.

Felmerülhet a kérdés, hogy akkor mit is nevezhetünk valódi spirituális útnak, utaknak és törekvéseknek? Előre bocsájtom, hogy az általam közreadott meghatározás is bizonyos szempontokból igencsak önkényes lehet, de ennek tudatában mégis megkísérlem mindezt. *Metafizikai fogalmakkal élve valós spirituális törekvésnek azt a tudati aktust nevezhetjük, melynek során és amely által az EGÉSZTől tudatilag elszakadt egyéni, egyedi, személyes tudatrészben felébredett vágy, az ÖnMAGa forrásának a felkutatására, megismerésére és az azzal való tudati újraegyesülésre ösztönzi az individuális tudatrészt.* Az EGÉSZ alatt jelen esetben az Abszolútumot, magyarul a Teljességet jelöljük, a rész alatt pedig az individuális, magyarán a személyes emberi tudatot. Külső szemlélőként tekintve persze sok mai „spirituális” irányzat is hasonlót hirdet, azonban közelebbről megvizsgálva ezeket, többnyire mindegyikről kiderül, hogy olcsó üveggyöngyökké züllesztí mindezen ősi igazságokat. Mitől válnak ezen ősi igazságok azzá? Elsősorban a népszerűsítés kényszerétől, mely abból a hamis nézőpontból ered, hogy minden ember egyenlő minden emberrel szellemi és spirituális értelemben is, ezért ugyanazon igazságok kritikátlanul és megkülönböztetés nélkül közreadhatóak mindenkinek, és ezek pedig minden ember számára megtapasztalható valósággá válhatnak a mindennapi életben. A mai világban atomfizikus nem válhat mindenkiből, de Buddhákká és Krisztusokká viszont bárki lehet. Megvilágosodni ma már egy-egy gyorstalpaló „spiri” kurzuson is lehet, vagy a Védák 5000 éves, „feltört kódját” pedig bárki árulhatja jó pénzért. Mert a tudás mindenkié. De tényleg, igaz-e ez a mondas, vagy csak egy remek intellektuális parasztkívítás, mellyel a „felvilágosultak” kimosták az emberiség tudatát az utóbbi 300 évben?

A tudás nem lehet mindenkié, csakis azoké, akikben élő valósággá válik, akik képesek beavatódni annak magaslataiba és mélységeibe. Miért volt az, hogy bizonyos korokban egy inas nem válhatott mesterré mindaddig, míg kompanyonként végig nem járta Európa cégeit, hogy beavatódhasson a mesterség rejtelseibe? Ez pedig nem jelentette azt, hogy mindenkiből automatikusan mester is vált, pusztán a vándorlás következtében. A mesterré váláshoz kellett valami sokkal több annál, mint semhogyan valaki megpróbálta ellesni, elcsenni a mesterséget. Ez a megfoghatatlan valami, ez a lényeg pedig nem volt megtanulható, mert ezt a valamit hozta magával a tanítvány, ezt hívták érzékenységnak, sorsnak, vele született tehetségnek, rátermettségnek stb. A szabadkőműves oktatási rendszer legnagyobb hazugsága, hogy mindenkiből minden lehet, pusztán csak megfelelő oktatásban – lásd idomítás és agymosás keveréke – kell részesülnie. Ez a hazugság pedig megfertőzte a Kali Yuga valós spirituális ösvényeit is, és melegágyává vált a mai kor pszeudospirituális ösvényeinek, amelyek óriásplakátokon hirdetik magukat az emberi tömegeknek. Mert a tudás mindenkié. Vagy mégsem? Én lennék a legboldogabb, ha ez így lenne, de sajnos nem így van és azért nem, mert a tudásnak és a tudás átadásának van egy ősi törvénye. A tudás ugyanis nem átadható. Csak információ adható át, és az információval pedig csak az kezdhet bármit is, akiben megvan az eleve létező, önmagában hordozott, magával hozott érzékenység, hogy az önmagában eleve létező, önmagával hozott tehetséget kibontakoztassa. Ez magyarázat arra is, hogy például a buddhizmus 2500 éve alatt, miért nem „kanonizáltak” egyetlen Buddhát sem a Gautama

Sziddhántán kívül. Talán azért, mert az út, amit hirdetett 100%-ig csak és kizárólag neki volt tökéletes, neki volt teljesen végigjárható, és mert valójában minden emberi lénynek a saját, egyedi és megismételhetetlen útját kellene megtalálni az *ÉN-VALÓ fel- és megismeréséhez. Vagy miért nem lett senki Krisztussá a kereszténység 2000 évében? Persze hallani olyan hangokat ma már, hogy a mai modern spiritualitás már hemzseg a „Buddha és a Krisztus tudatokról”, pusztán még nincs meg az a bizonyos „kritikus tömeg” belőlük, hogy átalakíthassák a Földet. A spiri-humor folyója parttalan és végtelen.

Fájdalmas jelenség, ahogy a Kali Yuga „spiritualitása” a metafizikai értelemben vett felébredést és ÉNmegvalósítást valamiféle bizonytalan jövőbe helyezett, kritikus tömeg elérésének a függvényeként értelmezi és propagálja a tömegek számára. Pont a lényeg válik ezáltal semmivé, nevezetesen az, hogy az Énvaló „megvalósítása” mindig és mindenkor egyéni, egyedi, teljesen individuális ösvényt jelent, távol a bégető birkanyáj hamis biztonságot jelentő melegétől. Az a birka, aki szidja a társadalmat, aki szidja a bankrendszert, a kapitalizmust és az Új Világrendet nem veszi észre, hogy materialista birkaságát egy újabb „spirituális birkaságra” cseréli fel, hisz ugyanúgy hasonlóan gondolkodó, vele együtt bégető birkatársakat keres, csak immár a fesztivál szintű, „spirituális kritikus tömeg” elérésének hamis tudatában csatlakozva, igencsak kétesnek mondható irányzatokhoz. Senkit sem szándéksom megsérteni eme nézőpontommal, bár gyanítom, hogy ezen írásokat eleve nem birkák olvassák – ha olvassák egyáltalán – hanem gondolkodni képes emberi lények, így az ezt olvasók valószínűleg nem veszik magukra azt, amit nem kell. Ugyanakkor nem célozom bárkit is ama hitében ringatni, hogy az amit ma a világban Új KÖRnek neveznek, az spirituális értelemben maga a megtestesült Aranykor és valami bizarr, új ember feletti faj születése. Akik még nem veszítették el szellemi értelemben vett látásukat azoknak nyilvánvaló, hogy itt sem materiális, sem szellemi értelemben semmiféle felemelkedése nem történt és nem is történik az emberiségnek, hanem épp ellenkezőleg, az Apokalipszis kiteljesedése, avagy a Kali Yuga beteljesedése. Még nem értük el azt a pontot, ahonnan nincs lejjebb, a tudati zavar, a szellemi értelemben történő alászállás és felbomlás még újabb és újabb fejezeteket rejtegethet. Az emberi faj egyre inkább kivetkőzik magából, és ennek jelei tisztán kivehetőek. ÉNvalónktól való távolodásunk drámája bennünk mint tudatrészekben, egyéneinkben, személyekben egyre kézzelfoghatóbb a tudati mechanizmusok formáiban.

Van-e kiút mindebből? Fizikai szinten nincs, és azon a szinten sem, amit a mai kor „spiritualitása” hirdet, ahol „tudatosság” címén egy újfajta, „nyúl- vagy inkább birkaédzsos” *felemelkedett spirituális birkafaj* kitenyésztése zajlik éppen. Ez is mint minden más, ugyanakkor a Vaskor menetrendjének a része. Szükséges és elengedhetetlen, mert a Vaskor az Aranykor antitézise, mindenben, így a spiritualitás tekintetében is. Ma tömegek gondolhatják magukat szabadnak és megvilágosodottnak, holott talán egyik világkorszakban sem volt összesen ennyi megtévesztett, valódi *ÉN-VALÓnktól ilyen mértékben eltávolodott ember. Hiába a spirituális fesztiválok, iskolák, tanítók és tanítások tömege, mert a kényszeres cselekvési mánia nem a MAGunk felé vezető, hanem MAGunktól távolodó tudati mechanizmusok eredménye. A felébredés, a metafizikai értelemben vett ÉNmegvalósítás mindig és minden korban egyedi és megismételhetetlen út, melyet soha nem tömegek járnak, és minden individuum számára más és más, egyedi és különböző annak megvalósulásának tekintetében. Az természetesen más kérdés, hogy minden út kezdete és vége EGY-ÉN-MAGunk, a Megnevezhetetlen, a Teljes és Tökéletes EGY-ÉN, amit Énvalónak nevezhetünk. Minden út MAGunkban, MAGunkon át, MAGunkkal és MAGunkhoz vezet. Önmagunktól EGY-ÉN-MAGunk felé, az önvalótól az ÉN-VALÓnk felé, az álomból az Éber Égbe. A sötétség tündöklését, miként a Kali Yuga álmát is ÉNünk álmodja, mindenben és Mind-ÉN-Kiben. De ne feledjük, hogy nem az álom a mi valódi lakhelyünk, mert egy álomban sem megkapaszkodni, sem lakni nem lehet, csak az álmodó ÖrökkéVALÓ ÉN-VALÓnk Teljes

EGében(n).

(* Az Önvaló, ez a Baktay Ervin által alkotott magyar műszó a lényeg részleges félrefordításából született, nevezetesen hogy a szanszkrit Átmá-t tévesen Önvalónak magyarosította, fordította le. A magyar nyelvben az Ön az Ó, azaz az egyes szám harmadik személy udvariassági esete, tehát olyasvalami, ami rajtam, azaz EGYes szám első személyen kívüli létező. Ez pedig azt jelentené, hogy a végső VALÓnk, az Abszolútum, a Teljesség, az EGY ÉN szinonimájaként felfogható Átmá, mint énMAGamtól elidegeníthető lényeg, esszencia létezne. Azaz soha és semmilyen körülmények között nem lehetnék újra EGY ÉNmagommal. Az Önvaló akárcsak ÉNmagam önMAGamként való megjelölése tehát szemantikailag egy hatalmas tévedés, ilyen jellegű tévedések pedig csak a Vaskorban lehetségesek. Tisztán és világosan ki kell mondanom, olyan hogy Önvaló nincs, (még ha önmagától valónak is fogjuk fel az Abszolútumot) ez egy torz anyagelvű, objektív valóságot propagáló félreértelmezés és félrefordítás eredménye, még ha azt az oly tisztelt Baktay Ervin tette is, akit egyebek iránt vélhetően nem a rossz szándék vezérelte. A helyes szóképzés, mint szinonima tehát az Átmára, az EGYedülVALÓ ÉNemre, ÉNünkre így csak és kizárólag az ÉN-VALÓ lehetséges, mint személyes és személy feletti, EGYetemes ÉNközpontunk megjelölése.)

25. A Sötétség tündöklése II.

Nagy divat manapság az „ezoterikus” körökben burjánzó, kényszeres önigazolásban szenvedő guruk körében az „elme nélkülség” állapotának a hangsúlyozása. Mint általában minden hazugság, ez is tartalmaz igazságot, mert a hazugság csak akkor lehet hatásos, ha egy konkrét valóság elferdítésére, annak elfedésére szolgál. Az elme meghaladása – mint metafizikai valóság – azonban korántsem az, amiként manapság spirituális konyhanyelven azt egyesek propagálni igyekeznek. A legelső fatális tévedés az, hogy ha valaki eljut a gondolatnélkülség jótékony állapotába – és az is kérdéses, hogy milyen mértékben – akkor ez már az elme meghaladását jelenti. Valójában a jó hír az, hogy az írárok szerint, vélhetően még maga Buddha sem „semmisítette meg” Az Elmét(jét), hanem az individuális ént létrehozó és tartalmazó *egyedi, egyéni, személyes (individuális) elmét haladta meg*, így az EGYetemes Elmébe olvadt vissza az emberi, a személyes, a rész. (Ha megsemmisítette volna az elmét, akkor nem lett volna aki „visszajöjjön” és a felébredéséről beszéljen.) A Tiszta Tudat valójában az EGYetemes Eleme visszavonulása Énünkbe, azaz minden valóság forrásába. Az elmét nem lehet megsemmisíteni, és az elme meghaladása – amiről egyáltalán még beszámolni lehetséges – is nyilvánvalóan tudati aktus, és minden tudati aktusnak, amiben bármilyen tapasztalható valóságról beszámolhatunk még, köze van az elméhez. (tapasztalathoz ugyanis tapasztaló szükséges, a tapasztaláshoz pedig tudat és elme) Az elme tehát nem valamiféle ellenség, amit le kell győzni, meg kell semmisíteni, hanem minden tapasztalható valóság kivetítője, mely tulajdonképpen nem is létezik olyan elvont értelemben, amint azt egyesek tételezik. Az elme a tudat része, ily módon természetesen a tudat(unk)ban meghaladható a valóságnak minden szintje azon esetben, ha tudatilag képessé válunk bizonyos tudatállapotok megtapasztalására, azaz visszajutni magának az elmének(énknek) a forrásához is, ami azonban ugyancsak a tudat(unk) középpontját, az EGY ÉNt jelenti.

Azonban hogy pontosan mi is történt Buddhával, arról valójában teljes bizonyossággal senki nem tud semmit, mert ezt csak ő maga tudta, és bár az elérhető források, és a buddhizmus tanításai szerint megpróbálta ezt átadni tanítványainak, még a legnagyobb jóindulattal és jóhiszeműséggel sem gondolhatja egy józanul gondolkodó ember, hogy 2500 év múltán, pusztán írárok tanulmányozásával az igazság teljes mértékben megfejthető lenne. Azonban ma már a megvilágosodást, és a metafizikai értelemben vett felébredést – amely kettő nem azonos, lévén a megvilágosodásnak számtalan szintje létezhet, a felébredésnek azonban csak egy, mivel ez az ÉN-VALÓ, a Teljesség, az Abszolútum realizációjának a megjelölése jelen esetben – úgy prezentálják bizonyos sufignuruk, mintha ez a világ legegyszerűbben, legkönnyebben elérhető szintje lenne, egyesek pedig ma már nem ártanak az általuk „megvilágosított” tanítványok számával hancegni, akik jó vaskori szokás szerint tisztos összegek fejében jutottak általuk a „végső valóság” megtapasztaláshoz, az állítólagos felébredéshez. Félreértések elkerülése végett jelen írásban nem a buddhaságot – mint a felébredt, önMAGa teljességére, az Abszolútumra tudatos tudat szimbólumát – kritizálok, vagy vonom kétségbe az által, hogy azt állítom, bármi, amiről akár egy megvilágosodott tudat is beszámolhat az a tudat és az elme által került és kerülhet megtapasztalásra, így az elme nélkülség manapság oly hangzatosan reklámozott szlogenje mögött féligazságok és hazugságok bújnak meg. Azt szeretném tisztázni, hogy az amit egyesek „elme nélkülségnek” neveznek is egy tudatállapot, ami valójában nem azt jelenti, hogy az elme megszűnik, hanem azt, hogy az egyéni, személyes individuális tudatrész és elme visszatér, mintegy rátágul, feloldódik önön forrásában, az *Egyetemes Tudatban és Elmében*. Azonban egyénileg számtalan szint, megtapasztalás létezik eme két végpont között, és bár például a jóga ösvényein viszonylag precíz módon léteznek erre vonatkozó egységesítési törekvések, amelyek a tudat természetének a megismeréséből fakadnak, azonban nagyon óvatosan szükséges bánni mindezekkel, hiszen nagyon érzékeny

mezsgyéjén járunk az emberi és az emberit meghaladó tudatterek és tudatállapotok megtapasztalhatóságának a tekintetében.

Bármi ami létezik, az a tudat és az elme által létezik. Ezt hajlamosak nem hogy elfelejteni, de figyelembe sem venni a jelenkor szupergurui, akik azt hirdetik, hogy képesek tanítványaikat az elmenélküliség és megvilágosodás, vagy a felébredés megtapasztalásához elvezetni. Ilyet Buddha vagy Krisztus sem engedett meg magának, bár a fennmaradt emlékek szerint mindketten rendelkeztek különleges képességekkel, bár ez is egy nagyon kényes téma, főleg a mai önigazoló, a szidhikkel, vagyis különleges „képességeikkel” dicsekvő, kérkedő megélhetési guruk körében. Mivel az évezredek során a szájtáti, csoda és megváltásváró „spiritualitásra” éhes emberek mindig jeleket vártak a mestertől, magyarul hogy az általuk képzelt mester megfelel-e az ő csodaéhségüknek, így szellemi vakságukból fakadóan hajlamosak voltak azokat igaz gurunak tartani, aki bizonyos képességek birtokában voltak. (pld. gyógyítani tudtak, vagy egyéb „csodákat” tenni) *A metafizikai értelemben vett felébredett, a beavatott az avatatlan tudatú ember előtt csodatevéssel kellene vizsgáljon, hogy az megállapíthassa, eléggé isteni-e ahhoz, hogy tanítványaként szegődhessen.* Az ilyen megközelítés igen abszurd és groteszk alapállást eredményez. Nevezetesen azt, hogy az avatatlan tudat akarja vizsgáztatni az avatottat, és korlátolt tudásával megítélni annak beavatottsági szintjét. Ha a „mester” fejlett csodatévő képességekkel rendelkezik, akkor az csakis megvilágosodott, csakis felébredett lehet. (még véletlenül sem bizonyos mágikus, pszichikus képességek birtokában lévő szemfényvesztő) Mert ugyebár a spirituális tudás átadójának meg kell felelnie azon évezredek alatt megcsontosodott, megszilárdult és kialakult tömegképzeteknek, hogy egy felébredett mester, egy isteni lény márpedig mindenképpen kell, emberfelettinek nevezett képességekkel rendelkezzen. Ezen szemlélet számára nem a tanítás, a tan, az út a lényeg, hanem a csoda és a csodatévő. Az ebben hívők arra várnak, hogy majd a mester, minden egyéni erőfeszítésüktől és útjuktól megszabadítja őket, és a csoda segítségével eljuttatja őket a Paradicsomba, a Mennysországba vagy a Nirvánába, a felemelkedett mesterek körébe.

Sajnálatos módon a *bhaktiság útját* sikerült teljesen eltorzítania a mai tévtanítóknak az által, ahogyan a fentieket hirdetik. Ugyanis az tényleg igaz lehet, hogy egy felébredett mesternek való teljes, őszinte, tiszta szívbéli önátadás által, adott esetben lehetséges eljutni a metafizikai értelemben vett felébredéshez – ezt nevezik isteni kegyelemnek – ám ez csak a mindennemű anyagi, és egyéb önző érdekektől megtisztult szívű ember számára járható út. *„Boldogok a tisztaszívűek mert ők meglátják az istent”* - mondotta A Krisztus, és itt felsejlik a bhaktival, mint spirituális ösvénnyel való párhuzam, bár ez sem feltétel. *A tiszta szív ugyanis belső, minden mentális és emocionális rávetüléstől megtisztult látást jelent, amikor is Istent – EGY-ÉN-MAGunkat – önMAGunkban azonosítjuk, azaz visszajutunk létezésünk középpontjába.* Ehhez nem kell más, mint „isteni kegyelem”. Ez utóbbi közvetítője lehet egy felébredett mester, de lehet bárki és bármi az életben. Igen kicsi a valószínűsége azonban annak, hogy – akár egy adásvételi szerződésben, vagy egy közönséges termék reklámjában – bárki, bármilyen „garanciát” nyújthat másnak a tekintetben, hogy megvilágosíthatja, vagy felébresztheti őt. A Kali Yuga bizonyos áltanítói azonban szemérmetlenül hirdetik, hogy náluk garantált a felébredés elérése, az önvalóhoz való gyors eljutás stb. és a hab a tortán mindehhez pedig általában a pénzért vásárolható beavatás, amit ők a világ legtermészetesebb dolgaként kezelnek. Természetesen itt sincs semmi disszonancia, mert hasonló a hasonlót vonzza. Az a naiv ember ugyanis, aki elhiszi, hogy a Legszentebb, a LegMAGasztosabb a Legvégső ÉN pénzért megismerhető, az nyilván – bármilyen *pszicho-mentális élményt* is vásároljon magának egy guru által – a számára „legmegfelelőbb kézben lesz”. Aki a spirituális igazság keresését összetéveszti a fogyasztói társadalom piaci mentalitásával, az a kereslet-kínálat

vonatkozásában képes csak gondolkozni és a világot értelmezni.

Pénzért beavatást, megvilágosodást és felébredést venni pedig – látszólag – ma már lassan minden utcasarkon lehet. A legszentebb, legbelsőbb, legintimebb és legMAGasztosabb ÉNünkről konyhanyelven fecsegni ma már minden „gurunak” szabad, mert lehetséges. Ettől azonban az ÉG még nem száll alá a földre, a hegy nem fog senki lába elé borulni, mert eme világ RENDje nem úgy lett kitalálva, hogy pénzért az ÉN-VALÓnk megvásárolható legyen. Pénzért tapasztalást, pszichikus és emocionális élményeket vásárolhatunk csupán, különböző „tudatmódosító és megvilágosító” technikákat, tanfolyamokat, kurzusokat, könyveket, de felébredést nem, csak további álmokat a *májá* valóságában. EGY-ÉN-MAGunk nem vásárolható meg, ám álmodhatom azt, hogy pénzért beavatást, megvilágosodást és felébredést veszek. Ám ez álom az álomban, és eme álom-fejezet természetesen nagyon is valóságosnak tűnhet egy avatatlan tudatnak. Aki nem ismert meg semmilyen igazságot a tudat és az elme valódi természetéből, az könnyen félrevezethető különböző mágikus, pszichikus technikákkal, hipnózissal, önhipnózissal, pozitív pszichológiával és egyéb rafináltan tálalt szellemi tartalmakkal. Sajnos ki kell jelentenünk, hogy a Kali Yuga eme szakaszában, ma már egyetlen megvilágosodott mester sem ténykedik semmilyen nyilvános módon, pont eme mérhetetlen spirituális hordalék és mocskok miatt, amit a mai kor végeláthatatlan álspirituális „ezo-plázái”, bazári piacterei szolgáltatnak a csodára és megvilágosodásra éhes embertömegeknek. (Konkrétumok szintjén elmondhatjuk, hogy még a legmagasabb rendű metafizikai tradíciókat is képviselő tradicionalista berkek is ugyanezen romlás kiszolgálóivá váltak, hiába képzelik sokan, hogy ott még valamiféle fény pislákol, mert a háttérerők uralják azt is.) Tény, hogy minden irányzatban vannak igazságok, és az is tény, hogy eleve, még a legnagyobb jó szándékot feltételezve is tudnunk kell, hogy egyetlen irányzat sem képes megjeleníteni a végső VALÓra vonatkozó teljes igazságot, azonban ma már az egész világ tömegspiritualitása egy és egyetlen szellemi erőter által irányított, mely szellemi erőter azonos azzal a hatalommal, amely az Új Világrendet megvalósította a Földön.

Nem nehéz meglátni a párhuzamot: New Age – Új Kor a „spiritualitásban”, és New World Order – azaz Új Világrend a materiális világban. Eme két valóság egyetlen szellemi centrum erőterében létezik, és azon belül – minden látszólagos, és mesterségesen gerjesztett ellentét ellenére – tökéletes összhangban van egymással. Mondhatjuk azt is, hogy azon valós háttérerők, melyek jelenleg megszerezték a globális uralmat a föld felett, természetszerűleg a tömegeknek szánt spiritualitást is a kezükben kell tartsák. Amilyen az Új Világrend hamissága, életellenessége, olyan az Új KÖR spiritualitása, egymással kéz a kézben. Kiábrándító, fájdalmas, de felszabadító is egyben mindezek felismerése. A jelenlegi felszín – szellemi és spirituális értelemben – minden szinten mérgezett, akár az óvodai-iskolai-egyetemi oktatást vesszük, vagy akár az úgynevezett „spiritualitást”, hisz ez az a két alappillér, amire a jelenkor hamis, emberellenes rendje felépült. Mindkét pillér ugyanis a tudatipar része, amely az emberi tudatokban fenntartja a jelenkori paradigmát, és ezen belül létrehozza és működteti azt a világképet, amely önön uralma fenntartásához és megszilárdításához szükséges. Fontos ugyanakkor megemlítsük azt is, hogy az sem garancia semmilyen tekintetben sem, ha valamilyen „spirituális tudáshoz” ingyen juthatunk hozzá. Mert bár igaz, hogy a Kali Yuga eme szakaszában rengeteg ősi tudás maradványa és törmeléke a felszínre került és kerül folyamatosan, de az is igaz, hogy azok, akik ezek felszínre hozásán segédkeznek – tisztelet a mindenkori kivételeknek – teljes mértékben irányított folyamatok részeként teszik ezt. Magyarán arról van szó, hogy a mérget mindig úgy lehet a leghatásosabban beadni az áldozatnak, ha azt jó minőségű ételben helyezik el. Igaz ez a szellemi kincsekre is. Sok igazság közé elég csak pár ordas, szándékos megtévesztést és hazugságot becsempészni, és a kívánt hatás nem marad el. Mára már – társadalmi befolyását tekintve néhány jelentéktelen kivételtől eltekintve – szinte az egész globális

spiritualitás meg lett mérgezve a Földön. Azonban az emberiség ősi spirituális tudásainak az ellopása és meghamisítása nem az újkorban kezdődött, hanem már több ezer éve folyamatban van. A jelenlegi világvallások sajnos – bár még igen sok igazságot átmentettek – már ennek a részeként lettek létrehozva, majd beolvasztva ebbe virtuális, spirituális tégelybe, és ennek folytatásaként jött létre a mai kor szellemileg mérgezett spirituális tudatipara, amelynek végeláthatatlan burjánzását már követni is alig lehet. A kör bezárulni látszik. Már csak néhány fáklya pislákol a Sötét Kor szellemi éjjelében. A valódi, egyéni ébredéshez, azonban a valóság kíméletlen megismerése szükséges. Minden korban így volt ez, ez alól pedig a mai korszak sem kivétel.

Egy lényeges kérdést szeretnék még tisztázni az elmére visszatérve. Igaz-e az, a manapság egyre vulgárisabb módon terjesztett nézet, hogy a felébredéshez el kell dobni az elmét? Igaz-e az, hogy a metafizikai értelemben vett realizáció az elme megtagadását kell jelentse? Mindebből pusztán annyi igaz, hogy a Mennyek Országába, a Nirvánába úgy is el lehet jutni, hogy nem az intellektus útját járjuk. Ám az eredmény semmiképp sem erőszakolható ki, semmilyen módszerrel. Ez egyéni, egyedi sors és nem „spirituális technikák” kérdése. A jelen kor spiritualitásának az irányító elitje szempontjából ugyanakkor kétségtelen, hogy károsak azon személyek, akik spirituális törekvőként kellemetlen kérdéseket feszegetnek, esetlegességgel rájönnek arra, hogy a jelenlegi globális tudatipar részeként, a tömegeknek szánt végeláthatatlan spirituális utak és módszere szinte kivétel nélkül mindegyike ma már részleges, töredékes, elerőtlenedett, kiüresedett, halott vagy éppenséggel hamis, és szándékosan meg van mérgezve. Látás nem vásárolható pénzért, a Mindent Látó Szem pedig MAGunkban kell megnyíljon, ehhez a külsőnek nevezett világ pusztán segítségül, leginkább díszletül szolgálhat a számunkra. Ez pedig csak a MAGunkba rejtett VALÓ és MAGunk igazságának a megismerése által lehetséges. Jelen írás szavai pedig az általam leírtakat tévesen értelmezők számára pusztán indulatok forrásai lehetnek, mert tisztában vagyok azzal, hogy valószínűleg pont azok nem értik, vagy értenék meg, akiknek szükségük lehetne rájuk, akik azonban már sejtik, érzik és/vagy értik is az általam megfogalmazottakat, azoknak pusztán csak megerősítés lehet a világunkban tapasztalható jelenségek magyarázatát illetőleg.

A spiritualitásnak számtalan ösvénye volt, van, és lehetséges, de hazugság lenne azt állítani, hogy mindegyik ugyanoda vezet. Az természetesen metafizikai kérdés, hogy végső soron minden ugyanazon illuzórikus valóság, álom része, tehát végső soron igaz, hogy egyszer minden tudatrész önMAGára ébred, így vagy úgy. Ezen valóságon belül – még ha relatív módon is – de szükségszerűen tárgyalandóak a fent említett kérdések. Amennyiben ugyanis eme kozmikus álmat egy labirintus analógiájaként fognánk fel, úgy nyilvánvaló, hogy van egy be és egy kijárat rajta, de az, hogy a labirintuson belül mi zajlik, ki miként keresi a kijáratot, már ha egyáltalán keresi-e, az természetesen nem képezheti semmilyen kritika részét. Itt a lényegi jelenségekkel foglalkozunk, nevezetesen azzal, hogy téves információk mindenképp nehezíthetik a virtuális labirintusból való kijutást. Ezen téves, hamis információk pedig – akár tetszik akár nem – egyre meghatározóbb mértékben és súllyal vannak jelen a vaskori szellemi valóság tudattereiben. Minden minden ellentétévé lesz, minden kifordul önMAGából, de ugyanakkor ez is a teremtető tudat és elme játékának a része. Ez is a megtapasztalás és a megélés szolgálatában áll. Ezt mindig és minden körülmények között fontos kihangsúlyoznunk, mert ez olyan törvényszerűség, ami a *lílá*, azaz a kozmikus játék része. Azonban mindennemű őszinte individuális, intellektuális-spirituális törekvés mögött mindig azon isteni vágy lapul, amely önMAGa(am) meg- és felismerésére törekedve a végső igazságot, a létesülteken és a létesültségén, az isteni és démoni szinteken túli EGY és EGYetlen VALÓra történő ráébredés áll a középpontjában. Akik lázasan propagálják az elme hiábavalóságát azok nem akarják, vagy nem képesek megérteni azt, hogy az elme nélkül semmiféle játék sem lehetséges, és a mai kor kaotikus valóságáért pedig nem az elme a bűnös, amit valamiféle

spirituális emocionalitásba fullasztás által kell kivégezni és megsemmisíteni, hanem az elme és a tudat természetének a megismerése. Tipikus esete ez annak, amikor valamit nem ismerünk, nem tudjuk annak működését, de máris ítéletet mondunk felette, majd lázasan hozzáfogunk annak elpusztításához. Azonban a jó hír az, hogy az elme elpusztíthatatlan, akár csak a tudat, és ezek természetének az önMAGunkban való feltárása és megismerése segítségével az arra hivatott tudatrészek pedig eljuthatnak a legmagasabb rendű felismerésekre is.

A mai kor spiritualitásának másik nagy hibája, hogy az elme megsemmisítésének hamis propagandájával párhuzamosan, a spiritualitás középpontjába állítja azt a fajta *érzelgős emocionalitást és emocionális megtapasztalást*, ami viszont pont az elme teremtő működésének a következménye. Nem egy irányzatban találkozhatunk olyan törekvésekkel, hogy különböző önszuggesztiós, hipnotikus, vagy akár meditatív „technikák” felhasználása által különböző mentális és emocionális állapotok megtapasztalását éri el. Ezzel önmagában semmi gond nincs abban az esetben, ha az adott mesterek felhívják a figyelmet arra, hogy bármi amit egy emberi tudat megtapasztalhat, az mint tapasztalás és tapasztalat mindig és mindenkoron a tudatban létező, az elme által megtapasztalható valóság. Ez azonban amilyen egyszerűen hangzik, olyan bonyolult lehet a megértése, és semmi garancia nincs arra sem, hogy ezt bárki meg is fogja érteni. Valaminek a megismerése azonban nem jelenti azt, hogy az a valami nem is létezik, létezhet. Ezért a jó értelemben vett igazi alázat (és itt nem valamiféle szemforgató, ájtatoskodó megalázkodásra gondolok) nagy segítségére lehet a törekvő tudatnak abban, hogy önmaga tudati korlátait megismerhesse. A tudati korlátok megismerése és megértése vezethet ugyanis azok feloldásához, nem pedig azok gögös tagadása. Ma már bárki kijelentheti magáról spirituális berkekben, hogy megvilágosodott, persze számolnia kell majd a kételkedők tömegével is, akik ebben a tekintetben – és az általuk elképzelt megvilágosodást igazolandóan – jeleket követelnek. Sokan már itt elbuknak, mert nem veszik észre, hogy egy valódi megvilágosodott – pont megvilágosultsága okán – nem fogja egyetlen megvilágosulatlan tudatnak sem bizonygatni, az ő valódi lényegét.

A felébredett tudat sokféle sorsot teljesíthet be, mint individuálisan is megjelenő lényeg, azonban önMAGa felébredettségét soha, semmilyen körülmények között nem fogja vásári mutatvánnyá züllesztetni, vagy azt más, avatatlan tudatok előtt bizonygatni, például tanítvány- és pénzszerzés céljából. Nagy tévedés az is, hogy igaz tanítvány mindenkiből lehet. Nem, nem lehet bárkiből tanítvány, csak azokból, akikben már eleve ott lapul a mester. A külső mester igazából arra hivatott, hogy a belső mesterre emlékeztessen. De nem minden emberi lény számára van ugyanolyan spirituális út rendelve, sőt vannak olyan tudatrészek, melyek számára klasszikus értelemben egyáltalán nem rendeltetett ilyen. Mert az *olyan tudatok is teljes értékűek, akik akár agnosztikus, akár ateista vagy egyéb tudatformákban élnek és tapasztalják a megnyilvánult létet*. Ugyanis minden emberi lényként, minden létezőként ugyanazon EGYedül VALÓ ÉNünk tapasztal, mindenben és mindenkinben, mindÉNben és MindÉN-Kiben. Ezért a legnagyobb tévhitek egyike, hogy a „spirituális ember” minden létezés teteje. A spiritualitást, és annak minden formáját is meg kell haladnia annak a törekvőnek, aki a Teljesség lényegét akarja önMAGában feltárni. Nem az istenfelettség a spiritualitás csúcsa, hanem paradox módon a spiritualitás felettség a szellemi létezés csúcsa. Aki valóban szabad akar lenni, annak mindent önMAGaként kell felismernie, majd mindent amit fel- és megismert el kell tudnia engednie. Ez a *tudás feletti tudás pedig EGY-ÉN-MAGunk EGY-ÉN-MAGunkként való felismerése, mindenben és mindenkinben*. Ez sors, ez kegyelem, mindez pedig kiereszokolhatatlan és kiérdekelhetetlen. Isten ajándéka ez az embernek, EGY ÉN-MAGunk ajándéka ez én-magunknak, személyünknek. Ezt érteni és érezni EGYszerre szükséges, s akiben ezen tudás megébredt, többé soha semmi és senki nem téveszti meg. Kijutott a labirintus végére, visszajutott önMAGa, és minden lét és nemlét, a VAGYOK teljességébe.

26. Az Ember megvalósítása

A vaskori önmagam legsürgetőbb feladata lehetne: az elérhetetlennek tűnő isteni szintek helyett legelőször is az állati és félállati szinteket* meghaladva, azok felé emelkedve: megvalósítani én-magamban: Az Embert. A lényt aki együtt lélegzik, együtt él, együtt érez a Mindenséggel, aki teremtettként csodálattal borul le a Teremtés nagy műve előtt, és immár nem akarja uralma alá hajtani a Földet, hanem csak önmagát akarja uralni végre. Aki minden teremtetett lénnyel együtt él és együtt érez, aki nem a természet részének érzi magát, hanem magában érzi a *természetet*, s uralja *saját természetét*, aki együtt lélegzik a fákkal, a virágokkal és a földdel, s kinek lelkében újra kisarjad az isteniség aranyága, az Aranykor élő VALÓsÁGa.

Megvalósítani az Embert csak Isten-MAGunk által lehetséges. Az Ember megvalósításának a feltétele: emberségünk IstenMAGunkban való felismerése. Az Ember megvalósításához a szilárd hit is elégséges. A hit abban, hogy EGY-ÉN-MAGunkkal mindez lehetséges. Nevezzük Istennek, nevezzük ŐS TENnek, nevezzük Mindenhatónak, vagy Arany Atyácskáknak: mind-EGY. Aki szilárdan meg akarja vetni a lábát önön Emberségében, annak emlékezni kell önön Atyai Házára, a SZER örök mennyei honára, arra az Örökké VALÓságra, melyből emberi létezésünk ered, s amely mindenek létezésének a tERE. Ím, a Tékozló Fiú immár a disznók eledelét falja, elmúlatta vagyonát, s most a poklok poklát járja. De a halál völgyén át vezet az Út az Igazsághoz az Életben, s én-magamban pedig EGY-ÉN-MAGunk felismeréséhez. Az örök és szüntelen emlékezéshez, a májá fátylának fellibbenéséhez. Isten-Emberré válni csak úgy tudok, ha előbb megvalósulok Emberségemben. A LÉT lajtorjáján kihagyni egyetlen fokot sem lehet. Mert minden fok – mibe kapaszkodik kezem – egyre MAGosabbra visz, EGY-ÉN-MAGunkhoz közelebb a Fénybe, és minden foka e LÉTrának – mire aláhanyatlik lábam – egyre mÉJebbre vezet, EGY-ÉN-MAGunktól távol, a Sötétségbe. A vágy vezeti lépteim, az örök vágy, mi öröm és szenvedés forrása egyaránt. A vágy, mi megtestesült lényem szülője, a felejtés és az emlékezés kettősségének titokzatos játékában.

A fátyol és a játék, a *májá és lílá* is EGY-ÉN-MAGunk álma. A létezés bármilyen formája, bármilyen módja és ága: MAGunkból fakad és nő a létezés fájává. Ez az örökkévaló Tő, melyen minden és mindenki egy ág, egy rügy, egy levél s egy gyümölcs. Emberré érni: nagy szó, a beteljesedése és a megvalósulása egy ősi álomnak, Isten-MAGunk, a Teljesség álmának. Égi Atyánk álmának, ki Égi Honunkba Mind-MAGunkat visszavárja. Megvalósítani Az Embert: a tékozló fiú önMAGamban való felismerése által lehetséges, mert csak a megvalósult ember emelkedhet újra a LÉTrán saját ÉN-VALÓnkhoz fel, a SZERben, a RENDben, a lét örök körforgásában s a múlhatatlan, tökéletes és teljes ÖrökkéVALÓnkra való emlékezésben és ráébredésben.

(* A progresszionista, evolucionista és materialista nézetekkel ellentétben a jelen kort nem tartjuk az emberi faj legfejlettebbikének tudati szempontból sem. Az emberi faj nem evolválódott és nem is evolválódik az „Új KÓR” propagálói szerinti isteni tudatszintekre, hanem sok tekintetben „állati és félállati” tudatszintekre zuhan alá, spirituális tekintetben. A Kali Yuga, a Vaskor vallástalansága nem a vallás feletti, üdvözült éberség állapota, hanem a vallás tudatossága alá való hanyatlás. A valódi Aranykor – az igazi vallás felettség kora – az, amiben sem vallás, sem spiritualitás a mai értelemben nincsen. Mert minden létező tudatos abban, hogy “ÉN VAGYOK Isten”. Ehhez azonban először az *emberi tudatpotenciál* maradéktalan kiteljesítése és megvalósítása szükséges. Ennek a mai korban csak az antitézise és a paródiája valósul meg, vallás és spiritualitás néven. *Egyéni, emberi szinten azonban mind a vallás mind a spiritualitás hordozhat, és hordoz is kivételeket.*)

27. Csend

A nagybetűs Csend – mely szimbólumként nem azonos sem a csennel sem a zajjal – nem fizikai, nem akusztikai, nem intellektuális és nem verbális. Nem szünet a ZENében, nem ZENe a szünetben, de léte mindkettőnek. Leírhatatlan mert KÉP-telen. Elgondolhatatlan mert több mint bármilyen gondolat. Elvonatkoztathatatlan önMAGom(unk)tól, mert a kondicionálatlan léten és nemléten túli, de azt is MAGában, MAGából, MAGunkból és MAGunkban kibontani képes: VAGYOK.

A Csend osztatlan EGY. A csend és zaj – az EGY és EGYetlen VALÓ tükröződése és polarizálódása kettősséggként a világteremtő elme tükreben. Az Örökké Változatlan, örökké változónak KÉPzelt tükörKÉP leKÉPeződése.

Minden fel-TÉT-el nélkül létező örökké változatlan VALÓ, az Abszolút, Teljes ÉG amelyben, amely által és amelyhez képest minden megnyilvánultság megtapasztalható. Túl van mindenen ami a rossz és a jó fogalmaival leírható. Túl azon, amit iSTeNnek vagy SáTáNnak neveznek. Mégis minden általa(M), vele(M) és benne(M) létezhet. Lét, tudat és üdvösség-boldogság, s még azon is túl: EGY-ÉN-MAGom, EGY-ÉN-MAGunk. Túl minden kettősségen, és benne minden kettős ÉGben, nem valami ami VAN, hanem minden a Ki VAGYOK. Csend, tiszta tudat, érintetlen lét.

Semmit sem mondhatok MAGomról, ami érdemleges, semmit sem adhatok át MAGomból ami érzéketes, de mégis minden és mindenki, Mind-ÉN és Mind-ÉN-KI: ÉN-MAGomban VAN. AZ EZ, aKI mindenben és mindeniben, Mind-ÉNben és Mind-ÉN-Kiben, EGY-ÉN-MAGunkként: VAGYOK.

A kiadványról

A mű szerzője és kiadója

Fazekas József Tamás és a *transzmEnta* kiadó – 2018

© A Sötétség tündöklése | Legfrissebb elektronikus változat: **2018-07-06**

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

- AZ ELMén TÚL
- Egy Bolond bölcselete
- Végtelen EGY (trilógia I.)
- EGY és EGYetlen (trilógia II.)
- Az ébredés metafizikája (trilógia III.)
- Reductio ad Absolutum
- A Sötétség tündöklése

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.